

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gerson, Julius Christian.; [Julius Christian Gerson].

Titel | Title:

Ud af Hverdagslivet

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Chr. Steen & Søn's Forlag, 1850

Fysiske størrelse | Physical extent:

398 s.

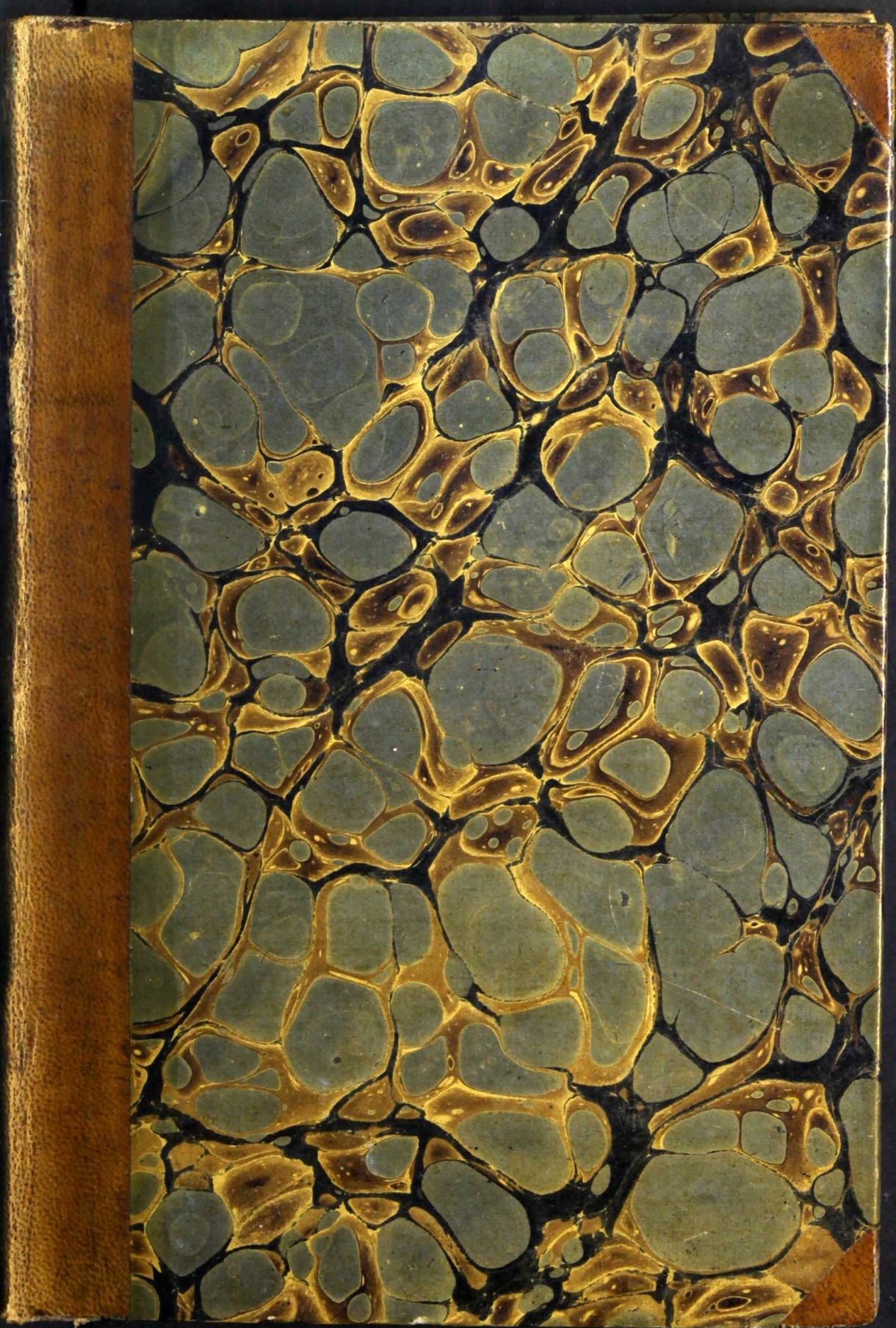
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 325.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021308138

Ud af Hverdagslivet.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

Trykt hos J. C. Scharling.

1850.

to the
University

London

The Dean of the Faculty

of the University

1870

Indtrædelse i en fremmed Bolig, snart vil faae et Blik for, hvorledes det staaer sig med Beboerne af samme.

I nogle Huse ere Bærelserne saa opfyldte af Bohave, at Luften endog bliver tung og trykkende der; det er fornemmeligen i de meget Fornemmes og Pengearistokraternes, thi der er mere Konsekvents i Livet end man ved et flygtigt Blik troer; i andre, i de Riges eller Rigdom og Rigeelsendes, seer man tydelige Spor af, at der er meer af Penge end af Smag, og uagtet Hoffstolemageres, Hofstapetmageres, Hofforgylderes og mange andre Hofleverandørers Kunst, der her have forenet saare Meget, savner man dog saare Meget, og gribes lidt uhyggeligt af den Følelse, der gaaer igjennem det Hele: „See, det har jeg Raad til!

Saa er der mangfoldige Huse, i hvilke der viser sig en mærkelig Smitte af den Udstillingsfyge, de sidste Decennier have bragt med sig; thi paa alle Meubler, hvor der kan anbringes Smaasager, endog der, hvor de ikke med Rette kunne anbringes, seer man undertiden i hundredevis nette og flæue, latterlige og smagløse Ting opstillede; det hensigtsmæssige Bohave, vi kjende under det franske Navn „Etagere“ findes som oftest opfyldt af saadanne unyttige, aandløse, ofte saare kostbare Rips, og burde paa Dansk egentlig kaldes

Støbsamlere. Imidlertid bære disse forstjelligt ordnede Boliger tilsammen Præg af velmeublerede Bærelser, det vil ingenlunde kunne nægtes, men der fattes Noget, eller rettere Meget, naar man træder ind i dem, og det er hverken kostbare Meubler eller smagsfulde Gardiner, hverken Maleres eller Billedhuggeres Mesterværker, men Noget, man veed ikke ret hvad, noget Usigeligt. Det samme Savn føles ogsaa ved at træde ind i de venlige, ofte til Overdrivelse ordentlige og renlige Boliger, thi det er heller ikke Orden og Hygge, der savnes i ovennævnte. For ret at kunne forstaae og finde Modsetninger i det Udtryk, her er omtalt, maa man være traadt ind der, hvor Sjælen strax modtager et velgjørende Indtryk, hvor det første Blik kan sige: Her er Mand!

Hvorledes seer da et saadant Bærelse ud og hvad findes der da? spørger man maaskee. Hvorledes det seer ud? Ja, ganske som almindelige Bærelser med Stole, Borde og hvad der hører til en Stue, men Stole og Borde ere hverken plantede i lige Linie langs med Tæggene eller kastede i phantastisk Uorden midt paa Gulvet, og hvad der findes, det er Mand.

Idet jeg tilfulde veed, at et saadant Bærelse vel kan beskrives, men Indtrykket man modtager ved at

træde ind i det, kun føles, tillader jeg mig at føre mine Læsere ind i en Dagligstue i Gothersgade paa Stroget imellem Kongens Nytorv og Kronprindsessegaden, der tilvisse fortjener at regnes med iblandt de faa Værelser, der tale om, at Beboerne have Aand; og for de Læsere, der maaskee med et mistænksomt Blik ville skotte til den øvrige Deel af Boligen, vil jeg endnu tilføie, at samme ikke er en elegant Etage, indrettet efter Nutidens Smag, som Adresseavisen melder, naar en forfalden Bygning er bleven opstadsset eller en af vore Sprinkelværksbygninger skal anbefales, men en almindelig og temmelig rummelig Beboelsesleilighed af fire Værelser, der, indrettede til forskjelligt Brug for to kvindelige Beboere, som med et eneste Dyende udgjøre hele Befolkningen, alle bære samme Præg; overalt Spor af Orden, Hygge, sorgfri Aaar, venlige Tanker, fredelig Idræt. Dyendets Regioner, Spisestue, Sovværelse, Alt er i Harmoni, og Dagligstuens Totalindtryk kan kun, om muligt, forhoies, naar man træder igjennem den Dør, der tilvenstre fra samme fører ind til et Kabinet, der er indrommet den yngre Dame i Huset.

Det er mod Slutningen af Efteraaret 1843. Foruden Husets Damer finde vi en Aftenstund imellem

7 og 8 et Par Gæster af deres nærmeste Venner i den rummelige Stue. Da den store og i alle Huse ubhyggeligt forstyrrende Katastrophe, Efteraarstreengjøringen, er tilende, er ogsaa Tæppet lagt paa Gulvet, Vintergardinerne hængt op og Værelset lidt opvarmet. Men før vi gjøre Bekkendtskab med den forsamlede Kreds maae vi, idetmindste ganske flygtig, see os lidt om i Stuen, for ved dette Overblik at lære de to Kvinder at kjende, der fandt sig saa vel der.

Ovenover den lange med mørkeblaat Uddamast betrukne Divan, der paa begge Sider havde smaa Skabe, paa hvilke stode smagfulde Blomstervaser, hang tre Familiemaleraar, Brystbilleder i Legemsstørrelse, hvis brede glatte Gulddrammer hævede den lysegraa, med smalle Guldblister forsynede Bæg; desuden fandtes der omkring i Værelset flere større og mindre Landskaber, afbildede efter vort Fødelands forskjellige yndige Egne, og paa de fleste af de ni og tredive Aar gamle blanke og skinnende Mahogni Meubler saa man Biscuitfigurer af de herligste Kunstværker. Ligesom det midterste Fag Vinduer levede der et Par Smaafamilier. Paa et Bord, som var anbragt sammesteds var der nemlig indrettet en Beboelsesleilighed, i hvis nederste Stokværk 9 Sølv- og Guldfisk frydede sig i deres rummelige

Glashuus, og i hvis øverste Stokværk et Par gamle Egtesfolk, to Kanarifugle, nøde omhyggeligt Tilsyn og Pleie, og rundt omkring disse Boliger, paa Pladen af det blanke Bord, fandtes der endnu forskellige frodige Rosentræer, der om Vinteren en Tidlang maatte flytte bort til et koldere Klima og give Plads for Hyacinther, af hvilken Blomsterart her i mangfoldige Aar fandtes de skønneste og meest vellugtende Blomster.

Foran hvert af de to yderste Vinduesfag fandtes et Bord og to Stole; men disse vare ikke anbragte som det saa ofte er Tilfældet, for derfra at kunne mønstre alle Forbigaaende og atter at blive seet fra Gaden. Det lille runde Bord af den Slags, der i saa mange Huse ere yndede, fordi man kan løbe omkring med dem fra Værelse til Værelse, havde her sin bestemte Plads, men her var ogsaa en smagfuld malet Plade, der maatte fredes om, og de blanke mørke Stole vare stillede skraa ind mod Bordet, med Ryggen halvt imod Vinduet, fordi det saaledes var bekvemt for Enhver at sætte sig og gaae bort, uden at bringe en Forskyrrelse tilveie, der altid er uhyggelig at see: Stole paa kryds og paatværs.

Paa Bordet tilhøire fandtes de Bøger og Blade, der for Diebliffet vare til Gjennemlæsning, og to Stole

maatte der nødvendigviis være, thi naar Tid og Leilighed tillod det, læste de to, i det ydre og indre Liv forenede, skjøndt i Alder forskjellige Kvinder, helst for og med hinanden, eller som Fru Rosen sagde: „vi følges helst ad til Læsesalonen.“ Imellem Bæggen og Bordet var anbragt en lille Hylde; paa den laa alle Bøgers Bog, der i den lille Families stille Timer hyppigen blev taget frem fra det lønlige Sted.

Ved det tilsvarende Bord tilvenstre var Damernes Arbejdsplads, naar de vare beskæftigede med kvindelige Haandarbejder. Her maatte ogsaa være to Stole, thi syede den yngre Beninde, var man ganske vis paa den ældre ogsaa sad ved Bordet, men ofte var Fru Rosen der alene, naar Toner fra det tilstødende Værelse igjennem den aabentstaaende Dør vidnede om, at Niccen ved sit Fortepiano var en langt meer end almindelig Dilettantinde. En flad bruun Kuro, anbragt paa Bæggen imellem Vinduet og Gulvet, var Gjemmested for alle de Smaasager, en Dames Haandarbejder føre med sig, og man traf derfor aldrig Værelset opfyldt med Udgarn, Trøier o. s. f.

Vor jeg endnu kun tilføie, at Bogskabets Indhold størstendeels var af dansk Litteratur, og at Alt hvad læseværdigt vi eie af religiøst og æstetisk Indhold til-

deels fandtes her, da ville vi slippe denne Skildring og gjøre Bekjendtskab med det Selskab, vi træffe der ovennævnte Aften.

I det ene Hjørne af Divanen sad en ældre Dame af et ædelt og tiltrækkende Ydre beskæftiget med et vidtløstigt Strikgearbejde. Hendes Bæsen, Tale og hele Adfærd tydede hen paa en Dannelse og Aandsudvikling, der endnu er ualmindelig hos Damer af en ældre Generation, og det fremherskende Udtryk i hendes Ansigt var Resignation og mild Alvor; af alle Omfringværende blev hun behandlet med en Værfrygt og Kjærlighed, der upaatvivlelig mere skyldtes hendes Personlighed end hendes 58 Aar.

Denne Dame var Hustru, Fru Rosen, der i mange Aar havde levet i et lykkeligt ægteskabeligt Samliv med sin for faa Aar siden afdøde Ægtefælle, Professor Rosen, en høitaget, kundskabsrig Mand, hvis Tab var smerteligt, ikke alene for den trofaste Hustru, men ogsaa for den Videnskab, han hengav sig til. For hende saa meget mere som hun nu var en barnløs Enke, thi af de Børn, hvormed hun i sit Ægteskab var bleven velsignet, vare de Fleste døde i en tidlig Alder. Kun to Sønner havde hun beholdt længere, og af disse den ene kun til det fjortende Aar; den

Anden, en begavet ung Mand, fuldendte med Held sine Studeringer, tilbragte en Tidlang i Udlandet, og var allerede i et Par Aar en af Hovedstadens meest søgte unge Læger, da Dødsenglen rørte ham med sin Stængel, netop som han tænkte paa at føre sin trolovede Brud, en Akerpaarørende af ham, som Hustru til sit Hjem. Hans Død fremkaldte en ualmindelig Sorg og Deeltagelse, thi han var dygtig, nidkær, menneskekjærlig, altid rede til Hjælp, og man vidste, at de Forældre, hvis eneste Barn, hvis Stolthed og Glæde han var, vilde sørge dybt og inderligt ved at see deres Livs skønneste Forhaabninger bæres til Graven. Som deres Glæde over ham havde været reen og stille, saa var og deres Sorg, og Tanken om ham var altid forenet med Billedet af den forladte Brud, til hvem han var knyttet med de sømmeleste Følelser, og som var dem Begge saare kjær.

Ved den anden Side af Bordet, ligeoverfor Fru Rosen, sad en høi og slank Dame, der var meget yngre end denne, men dog langt ud over Ungdomsaarene. Hendes Udseende fortalte imidlertid ikke, at hun alt var fyldt 35 Aar, thi, trods mange gribende Hjertesorger havde hun vedligeholdt et livligt Udseende og den fine friske Hudfarve, der hos Kvinden ofte sluffer

med Hensyn til Alderen. Denne Dame var Louise Hvid, Fru Rosens Niece, Wilhelm Rosens efterladte Brud.

Foruden disse To, Huusfæller og Veninder, var der endnu en Dame i Børrelset, en forstandig, af Naturen i ingen Henseende stedmoderlig behandlet Kvinde; hun var omtrent af Louises Alder og fra de tidligste Ungdomsaar hendes kjæreste Fortrolige, ligesom hun og af Fru Rosen blev anseet for og behandlet som en datterlig Veninde. I hendes store mørke Die laa Klogskab og Tænksomhed, ligesom Retssind og Følelselyst af hendes Tale, men hun var ikke fri for et Anstreg af Bitterhed i sine Ansættelser af Livet og Menneskene, og denne var vistnok fremkaldt ved en ublid Skjæbne, der var bleven en yngre, høitelsket Søster tildeel, netop da hun troede, at have grebet Lykken; for denne Skjæbne bukkede hun, efter Søsterens Overbeviisning, under. Anna Zugl var en hyppig og yndet Gæst i Fru Rosens Huus, og da hun stod temmelig ene i Verden, ansaae hun det næsten som sit Hjem; iøvrigt boede hun allerede i flere Aar hos to gamle Sødskende af hendes fjerne Slægtskab, med hvem hun levede paa en saare venskabelig Fod, og ernærede sig, en lille Formue fraregnet, af at give Underviisning i Engelsk, hvilket

Sprog hun fra sin Barndom af havde haft den bedste Anledning til at lære, da hendes Moder, hvis Hjemstavn var England, selv havde ledet Børnenes Opdragelse paa den omhyggeligste Maade, og flere Gange tilbragt længere Tid med dem hos sine Paarørende i England. Anna Fugl var særdeles søgt i de bedste Huse, hvortil hendes Taft og Discretion vistnok ligesaameget bidrog som hendes Kundskaber.

I en Lænestol imellem Divanen og Louise sad Kammerraad Rosen, en Mand paa noget over halvtredsindstyve Aar, Familiens daglige Gæst, dens Raadgiver og Ven i alle tvivlsomme Tilfælde og som fortjente den Tillid, der blev vist ham. Han var en Broder til den afdøde Professor Rosen og levede ugift, thi i sine yngre Aar havde han gjort den Erfaring, „at paa Kvindegunst og Gyngebund skal man ikke bygge.“ Imidlertid havde han ingenlunde bevaret Uvillie mod Kjønnet fra den Tid af, men optraadte tvertimod ved alle mulige Leiligheder som dets agtelsesfulde Forsvarer. Kun nogle Damer drog han stærkt tilfjeldt imod; det var imod dem, som han var overbevist om, der enten af Letsind, Misundelse eller anden Grund havde sat sig den Opgave, at udspeide alle Svagheder hos deres Medsøstre og bringe dem for Lyset, at trænge ind i

Familiehemmeligheder og misbruge det Dystove; fort
sagt, mod dem, der ikke kunne taale at see Andre lykkel
lige, fordi de ikke selv ere istand til at føle sig lykkel
lige, og dette af den meget rimelige Grund, at de altid søge
Lykken uden for sig, og glemme at indrette deres In
dre til at huse den. Til dem havde han det, man i
daglig Tale kalder „et godt Die,“ men skarpest Udfig i
Livet holdt han dog altid med sit eget Kjen.

Saa vist som det er, at de alt nævnte Personer
ikke kunne gjøre Fordring paa Læsernes Interessee paa
Grund af Ungdom og Skjønhed, da de, for at bruge et
forstaaeligt Udtryk, tilsyneladende vare „som Folk er
flest“ skjøndt de iøvrigt vare langt mere end de fleste
Folk, saa uimodsigeligt er det ogsaa, at den Gemte
i denne Vennekreds havde et ualmindeligt smukt og
tiltrækkende Ydre. Det var en temmelig høi, særde
les velproportioneret Mand med udtryksfulde, regel
mæssigt smukke Ansigtstræk, mørkt Haar og Skjæg og
et Par trofaste blaa Dine; dertil forenede han et be
hageligt imødekommende Væsen med den meest fore
kommende Aldfærd og ridderlige Ansættelser. Iøvrigt
var Theodor Løve juridisk Kandidat, ansat som Guld
mægtig i et af de kongelige Kollegier og imellem 35
og 40 Aar.

Han var nylig traadt ind, havde hilst paa alle Zilstedeværende og med et Par venlige Ord erkundiget sig om, hvorledes det stod sig med Fru Rosens Helbred, da hun i længere Tid havde klaget over tiltagende Dienstvaghed, og vilde netop henvende Ordet til Louise Hvid, da denne forekom ham med den Ytring: „jeg trænger til en Bundsforvant, Hr. Assessor! og har derfor ret længtes efter Dem. Uden Deres Hjælp vil jeg ganske blive slaaet af Marken.“

„Og De skal ikke forgjæves have stølet paa mig,“ svarede den Tilstalte, „jeg erklærer mig ubetinget for Deres trofaste Allierede. Modstanderen maa forøvrigt være farlig, siden Fruen Hvid behøver fremmed Hjælp.“

„Den egentlige Modstander er Fruen Fugl, og De veed da af Erfaring, at hun er ikke let at bekjæmpe; dertil kommer, at Onkel Ernst ganske har slaaet sig paa hendes Parti og Tante, ja hun holder sig tildeels neutral, men de neutrale Magter ere ofte de farligste. I sit Hjerte, frygter jeg for, holder hun med min Veninde.“

„Men hvad Parti tager da Doktor Steen?“ spurgte Love og henvendte sig til en Herre, der ved Bogskabet bladede i en Bog, uden tilsyneladende at tage Deel i Samtalen.

„Det han nu i saamange Aar har bestræbt sig for at lære os Andre: „af megen Tale kommer Fortrydelse, men Taushed er sikker,“ svarede Fruen Tugl paa den Tilstaltes Begne.

Doctoren, en Mand paa nogle og fyrrethve Aar, med et klogt men ingenlunde ved første Biekast behageligt Udvortes, saae forstfende paa Anna, lukkede derpaa Bogen med et Smil, satte den paa sin Plads og svarede, idet han tog Sæde ved Siden af Fru Rosen: „Tilgiv, at jeg blev mig selv lig.“

„Det kan vel være tilladt at spørge om Gjensstanden for Striden, siden De værdiger at drage mig ind med i Forbundet“ ytrede Theodor Løve, idet han lænede den ene Arm paa Ryggen af den ledige Synge stol, der stod ligeoverfor Louise, som han betragtede med et meer end ligegyldigt Blik.

„Udentviol har De læst Adam Homo, der udkom sidste Aar,“ sagde Louise. Vi ere enige om alle de skjøne Steder, der findes i dette mærkelige Digt, men vi er uenige om Hovedpersonens Identitet. Min Veninde vil ikke roffes i den Mening, at Digteren har i Adam Homo skildret Menneskene, som de ialmindelighed ere, eller, for at bruge hendes eget Udtryk, som ni

Kiendedele af de Menneſker, hun hver Dag møder paa Gaden."

"Og De, Frøken Hvid?"

"Jeg?" ſvarede hun ſmilende, "ja ærlig talt har jeg ikke læſt Bogen, men af Tantes Meddelelſer kjen- der jeg den dog; jeg erklærer, at Digteren upaatviv- lelig har villet give os en Skildring af, hvorvidt et Menne- ſke kun de ſynke, derved han ikke blev holdt tilbage af en uſynlig Haand, ſom Forſynet altid rækker ham i Nødens Stund, ſnart under en, ſnart under en anden Skikkelse."

"Theodor var ſynligen forlegen ved at ſkulle af- gjøre dette Stridsspørgsmaal; for Enhver vilde det have været vanſkeligt at give en afgjort Kjendelse, for ham maatte end vanſkeligere; han valgte derfor den Udvei, ſom de Fleſte vilde have valgt, han gav undvigende Svar og kom med almindelige Bemærknin- ger, men gjorde dette paa en noget holdningsløs Maade, og bragte derved Anna til at ſige: "Kunde De ret ſnart komme paa det Reue med Dem ſelv, om De vil ſtemme for Louiſes eller min Paastand? Sæt alle Hen- ſyn tilſide og udtal Deres egne Anſkuelfer, thi i De- res Hjerte har De upaatvivlelig en faſt Mening."

Et Udtryk af Fortrædelighed, ſom den fine Ver- densmand imidlertid igjen ſtrax lod forſvinde, viſte, at han

enten ikke ønskede at lægge sin Sjæls Tanker for Dagen i denne Sag, eller at han gennemstuede Anna og var overtydet om, at hun ikke ugjerne vilde bringe ham i Forlegenhed; hun havde jo alt oftere givet tilkjende, at have kastet dybe Blik i Menneskesjælen og dens Tilbøieligheder, uden stedse at have felt sig tilfredsstillet ved sine Jagttagelser! Et Blik paa Louise bragte ham imidlertid snart til at svare: "Jeg erklærer mig nu som før paa Deres Modstanderindes Side, men maa dog tilstaae, at jeg kun ganske flygtig har gennemlæst Bogen og erindrer ikke grant alle Smaa- og Venheder; men Frøken Fugl kommer maaskee min Gufommelse tilhjælp ved en eller anden Omstændighed."

Dette Svar var beregnet paa at saare Anna, men forseilede tilsyneladende ganske dette Niemed, thi hun svarede uforbeholdent, som om hun ei havde forstaaet den skjulte Braad: "Gjerne, Hr. Løve! naar jeg kun vidste, hvor deres Gufommelse glipper."

"Frøken Fugl! ogsaa De bliver stedse Dem selv lig," sagde Doktoren i en rolig Tone, men med et skarpt Diekast.

Anna svarede ikke, men saae paa ham med et langt Blik.

"Det er jo uundværendigt at huske hvert Vers og

Udtryk for at kunne have en Mening, bemærkede Louise, ellers kunde jeg, der tildeels kun kjender Bogen af Tantes Meddelelser, slet ikke tale med. Nu har jeg imidlertid faaet den, og er ved Gjennemlæsningen kommen til det Sted, hvor Adam, efterat Moderen har forladt ham i Kolding, staaer i Vinduet og tænker paa, hvad de vel monne bestille hjemme i Præstegaarden. Staffels Dreng!

„Men da Du nu ikke har læst Bogen, har Du jo heller ikke Ret til at have nogen Mening om den,“ sagde Anna.

„Kjære Anna! foruden at Tante glædede mig med Fortællinger og Forklaringer, læste hun mangt Brudstykke for mig, da min Tid ikke tillod mig at læse Bogen igjennem selv; saaledes, alle Almas deilige Sonnetter, Moderens funde, kjærlighedsfulde Forklaring for Drengen af Begrebet „være,“ og et andet Sted, hvor hun kommer til ham her i Byen, vaager over ham og pleier ham, da han er hjemført af Sygdom og Sorger. Jeg længes efter at komme til dette Sted, thi Tantes Ytring dengang var: „Om Ingen som om denne Moder lyder Frelserens Ord: jeg var syg og Du besøgte mig, jeg var i Fængsel og Du kom til mig.“

„Mit Raad til Dig, kjære Louise!“ sagde Kammerraaden, „er, at Du ikke læser Bogen oftere; Du

har jo alt saa godt som læst den, thi Du har bevar-
ret det bedste Indtryk af de skønne Steder, der findes
i den. Hvad min Svigerinde har udeladt i sin For-
tælling, er Meddelelser om vor Helts letfærdige Ung-
domsstreger og Smaatræk af hans svage Karakter;
det kan Du jo godt slaae en Streg over."

"Jeg troer dog jeg vil læse den, siden jeg nu har
faaet fat paa den," svarede Louise den gamle Ven
med et Smil og et Par venlige Nik.

"Da er jeg ganske af Din Dinkels Mening," sagde
Anna; "thi jeg er overbevist om, at Du vil finde Dig
ubhyggelig stemt ved at følge Adam paa hans simple
nedværdigende Vandringer i Verdenslivet. Du veed
jo, han blev letfærdig, fattig, forsømmelig i sit Kald,
usæl i selvforskyldt Modgang, saa usæl, at han endog
vilde stille sig ved Livet".

"Saa fattedes han naturligviis det Støttepunkt,
der alene holder os opreist i selvforskyldt som i ufor-
skyldt Modgang," sagde Louise veemodig. "Hvor død
var ikke hans Tro i Alt, hvad jeg kjender til ham.
Jeg maa atter sige: Stakkels Adam!"

"Ja, og det med Grund", sagde Fru Rosen; "des-
værre, mange Stakler drive omkring som han!"

En kort Pause fulgte efter den alvorligere Ven-

ting, Samtalen havde taget. „Nei, jeg vil ikke læse Bogen,“ afbrød Louise den pludselig, „jeg vil ikke føres omkring i Lidenstabsens Kroge og Lætsindighedens Bølger; der ere store, smukke, opløftende Ting, jeg kan læse, til dem vil jeg holde mig, thi af dem kan jeg forædles! Og saa er der mangfoldige, morsomme Ting, som ere skrevne paa en let og naturlig Maade om Hverdagslivet, dem kan jeg læse og læse igjen, og jeg maa lee ad dem hver Gang, fordi de ere saa sandt og fortræffeligt skildrede. „Men,“ afbrød hun sig selv, „vi tør endnu ikke gaae bort fra Aldam Homo. For Deres Komme, Hr. Løve! vare vi i Begreb med at ordne hans Fremtid, men kunde ikke blive enige, og her ved jeg dog, at jeg kan have fuld Ret til at tale med. Hvorledes troer De vel han vil tee sig i Verden nu, han er bleven Kandidat“?

„Jeg troer, Froken! at han som de fleste andre Kandidater vil slide Steenbroen Dag ud, Dag ind, for at passe sine Informationer i Skoler og private Huse, og da engang, om tolv til fjorten Aar, naar Kaden kommer til ham, flytte ind i sin Præstegaard, blive en god og skikkelig Præstemand, der enten nyder sit gode Embede og sine rigelige Indtægter i al Stilhed og

Magelighed, eller fører et Slaraffenliv, Har ud, Har ind, som saa mange Præster paa Landet".

"At han vil blive Præst, det troer ogsaa jeg, svarede Louise": det prosaiske Billede, de udfastede af ham, har jeg endnu ikke beskjæftiget mig med; men mine Modstandere forudsætte, at Præst bliver han ikke i lang Tid, og en hæderlig Præst bliver han aldrig. "Døm ham dog ikke saa haardt!" vendte hun sig til Kammer-raaden og Anna, "hidtil har han jo været umoden!"

"Dg umoden vil han blive sin Levetid, "sagde Onklen. "Huffer Du de Ord: Om Du endog støder en Daare i Morteren med Støderen midt iblandt Gryn, hans Daarlighed skal dog ikke vige fra ham".

"Dg Alma? hendes Indvirkning paa ham, hans Kjærlighed til hende, regne I ikke den for Noget"? spurgte Louise.

"Alma bliver han utro"! svarede Onklen rolig.

"Nei, Onkel, Nei! tro mig; han bliver hende ikke utro! En fornem Dame, en Verdensdame kunde han maaskee svige, men dette naturlige, fromme Pige-barn vil i sin Reenhed have en Magt, en haade ham og hende ubevidst Magt til at fængsle ham og drage ham bort fra alt Uværdigt. I dette Forhold ville vi

sikkert see den Sandhed bekræftet, at Kjerlighed kan skabe et Guds barn af et Menneskebarn".

"Dg man kan med Grund kalde denne Kjerlighed hans første, thi hans tidligere Tilbøieligheder have ikke fortjent Navn af Kjerlighed", sagde Tanten; "jeg troer, at jeg tør holde paa ham i dette Punkt".

"Dgsaa jeg staaer inde for ham", sagde Theodor; "Manden lutres ved en ædel Qvindes Kjerlighed, naar hun hengiver sig til ham af et fuldt og varmt Hjerte".

"Tak fordi De holder paa min Klient, thi som en Saadan betragter jeg iaaften Adam Homo", sagde Louise! "Gid vi nu snart havde anden Deel"!

"Dgsaa jeg længes efter Fortsættelsen," sagde Anna! og jeg er temmelig overbevist om, at naar vi have fulgt vor Helt indtil Slutningen, ville vi være enige i, at Digteren havde Ret til at kalde ham to Gange Menneske."

"Derjom han nu finder sin Moder død," bemærkede Louise, "mon dette Tab da ikke vil virke velgjørende paa ham?"

"For en Tid vil den maaskee kunne bringe den Holdning og Alvor i ham, han trænger til," svarede Anna; "han er jo modtagelig for allehaande Indtryk;

men, der gjærer for Meget i ham af Kjønnets Daarlighed og Jammerlighed til at den gamle Aldam ikke skulde komme frem igjen."

Med et gjennemborende Blik og en alvorlig Mine betragtede Doktoren Anna, der uvilkaarlig slog Sinene ned.

"De er streng mod vort Køn, Frosen Fugl!" sagde Theodor; "tro endelig ikke, at vi Alle ere som den Person, Digteren har skildret. Da Mindet om en Moders Opofrelse og Omhed er i mange Diebliske et kostbart Værn."

"Frosen Anna er mere sand end streng i sit Domme, Hr. Løve!" lod det fra den iasten temmelig tause Dufel. "Desuden tvivler jeg meget om, at mange af vore Herrer, der leve i Verden, faae Tid eller have Lyst til at mindes en Moders Omhed, selv om hun er ilive, og da vist endnu mindre, naar hun er død."

"Nu ville vi lade Aldam Homo Tid og Ro til at komme til Gftertanke paa sin Hjemreise, og iøvrigt nære de allerbedste Tanker om ham," sagde Fru Rosen, der fandt det uønskeligt at afbryde Samtalen, "og da bede vore to stridende Veninder om at finde Bei til Instrumentet; for at bringe fuldkommen Harmoni

tilveie, gjør jeg Fordring paa et fiirhændet Stykke."

"Din Billie ssee, Tantelil!" sagde Louise, skjøndt det gaaer ud over mit profaisse Haandarbeide. Jeg føler, at mine Haandklæder raabe Alf og Bee over mig."

Med Annas Arm i sin gif hun derpaa ind i sit eget Værelse, hvor Pianofortet havde sin Plads, og strax efter hørte man et yndigt Sammenspil.

Theodor fulgte med, og lænet til Kaffelovnen hørte han, idetmindste tilsyneladende, opmærksom efter Musikken. Doktoren tog Afsked, da han havde lovet sig andræsteds hen.

"De er iaften ikke vel stemt, kjære Svoger!" sagde Fru Rosen med dæmpet Stemme, strax efter at de Yngre havde forladt Stuen." "De er saa tavss."

"Finder De, at jeg er det iaften meer end ellers."

"Upaatvivelig! og Deres Ytringer have ligeledes viist, at der er Noget, som ikke ganske er i sin Orden for Dem; jeg synes endog, at den Maade, paa hvilken De svarede Løve, og de Bemærkninger, De fremførte i Salen, ikke vare frie for et Anstrøg af Kulde og Bitterhed, som ellers er ukjendt hos Dem."

En kort Pause fulgte herpaa.

"Jeg indseer tilfulde, hvad der forstemmer Dem i

den senere Tid," blev hun ved, "thi jeg maatte tage meget fejl, om det ikke staaer i Forbindelse med Gjenstanden for den Samtale, vi havde for en Maanedstid siden; hvad vi dengang anede, og De frygtede som en Mulighed, er jo rigtignok temmelig sandsynligt nu. Men, om saa var, kan og bør det da give os Anledning til Utilfredshed?"

"Min kjære Svigerinde!" svarede Kammerraaden, "denne Maanedstid har aldeles ikke forandret de Ansættelser, jeg dengang lagde for Dagen. Hvor meget vor kjære Louises sande Lykke ligger mig paa Hjerte, det kjender De fuldtvel. Med Undtagelse af Dem, hendes trofaste, moderlige Veninde, er der tilvisse Ingen, der følger hende igjennem Livet med inderligere Deeltagelse end jeg. Dersom en ægteskabelig Forbindelse med Løve vilde sikre hendes fremtidige Lykke og lade hende bevare den Hjertefred, hun har tilkjæmpet sig igjennem Alar fulde af Savn og Sorg, da vilde jeg regne det nye Liv, der nu er ved at gaae op for hende, for en saare glædelig Begivenhed; men, og jeg troer ikke jeg seer alene igjennem Forstandens Dye, dette er ikke den ægteskabelige Forbindelse, jeg kunde ønske for Louise."

"Løve er en vakker, retsaffen og meget agtet

Mand, og derfor finder jeg det et ønskeligt Parti for min kjære Broderdatter. Men egentlig vide vi jo slet ikke, om den Belvillie de nære for hinanden, ville bringe en saadan Forbindelse istand," vedblev Fru Rosen smilende i en endnu mere dæmpet Tone, end den i hvilken Samtalen hidtil var ført. „Louise har endnu Intet betroet mig, og dog er jeg vis paa, det maa blive saaledes, thi det er oiensynligt, at hun gjengjelder hans Ælelser, og ikke engang vi vilde have været istand til at spore dette, dersom der ikke var Tanke om en alvorlig Pagt.“

„Baade De og Anna ere bestukne af Løves vakre Udvortes-og ridderlige Væsen," svarede Kammerraaden, „og jeg vil tage mig den Frihed at tilføie, at det samme vilde være Tilfældet med ni Tiendedele af Deres Kjon. Jeg har imidlertid gjort mig Umage for at komme til Kjendskab om den gode Mand's Forhold i Livet og om det Omdømme, der bliver ham tildeel, og næsten alle Meddelelser lyde gunstige. Han er en kjærlig, opofrende Søn og Broder, en trofast, hengiven Ven, utrættelig Embedsmand, overbærende mod Feilende, godgjørende mod Fattige, og dog vover jeg, med fuld Overbeviisning om, at han er i Besiddelse af alle disse fortrinlige Egenskaber at vedblive min Paa-

stand: han kan ikke gjøre Louise med den rene, ufordærvede, med Verdens Forviklinger ufsendte Sjæl lykkelig."

"Hvad troer De da egentlig, der feiler Løve, for at kunne være for min Louise Alt, hvad vi haabe og ønske af den Mand, hun vilde knytte sin Skjæbne til i Livet?"

Efter et Diebligs Betænkning svarede Dnflen: "Han har for Meget af Adam Homo i sig!"

Fru Rosen saae spørgeude paa ham.

"Jeg vil uforbeholdent tilstaae Dem, at jeg af Interesse for Louise næsten har nedladt mig til Spioneri, idetmindste har jeg ikke ladet nogen Anledning gaae hen, hvor jeg paa en sømmelig Maade kunde høre om ham. En Aften, da jeg med en tilreisende Ven var hos Minnis, Samlingspladsen for en Skare af vore Modeherrer, der sammesteds underholde hverandre om deres galante Eventyr og chronique scandaleuse hørte jeg, der læste Bladene, upaaagtet af dem, Løves Navn blive nævnet meer end eengang. Skjendt disse Herreris Fortællinger tildeels ere pralende og falske, naar de angaae Kvindeskjønnet, er det dog ikke saaledes, naar Taleren er om deres eget Kjøn, og jeg skylder Sandheden at tilføie, at de flagede over, at

Løve i den sidste Tid reent var bleven borre for dem.
 „Det er ret Skade, thi det er en prægtig Karl!“ hørte
 jeg En sige. „En Herre, der har sine Bekjendte i slige
 Kredse, kan ikke være Louises Egtemand.“

Fru Rosen saae vemodig ind i Kabinettet og der
 opstod en Pause.

„Derksom det virkelstg er Tilfældet, at han søger
 flet Selskab,“ afbrød Professorinden dem omsider, saa
 er det meget beklageligt! Hvo skulde troe det om den
 vakre, fine Mand! Imidlertid, Ungdom og Blisdom
 følges ikke altid ad! Kan hans Tilboielighed for min
 Broderdatter drage ham ganske bort fra saadan Om-
 gang, og det høre vi jo den er istand til, vilde jeg
 ingenlunde være saa nøiereguende med Hensyn til hans
 tidligere Liv; man maa dog heller ikke gaae altfor
 strængt irette med Ungdommen.“

„Jeg miskjender og misdommer ham heller ikke,“
 svarede Kammerraaden, „dersom Alt har været forbi-
 gaaende; det var kun en Indledning jeg forudstikkede,
 for at give min egentlige Klage Vægt. Hvad jeg dad-
 ler hos Løve er en Uklarhed og Usikkerhed i Ansættelser,
 der hidrører fra en mig ukjendt Grund; men han er
 sig tilfulde denne Usikkerhed bevidst, det viser han ved
 de mange undvigende Svar, hvorved han paa en fin

Maade forstaaet at trække sig ud af Samtaler, der ikke tilfredsstille ham. Han er for ærlig til at hjælpe sig med falske Forklaringer eller tale lige stift imod sin Overbeviisning, derfor smækker han tidt lidt, hvor han ikke kan faae Lov til at tie, som nu iaften, da her var Tale om Adam Homo; jeg er bange for der er Noget, som ikke er rigtigt. Deels ærgrede jeg mig over ham, og deels frydede jeg mig ved at see ham krympe sig ved Pigebornenes usorbeholdne Ytringer og Spørgsmaal, thi det Selskab, i hvilket jeg havde hørt hans Navn blive udtalt, randt mig strax i Hu. Nu forstaaer De mig maaskee, kjære Svigerinde?"

Fru Rosen svarede kun med et let Suk og blev ved at strikke.

"Den Omhu, der driver Modre til at ønske deres Døttre forsergede ved et godt Parti, er i og for sig ikke at dadle, naar den kvindelige Følelse ikke faares eller taber derved," blev Kammerraaden ved, "og jeg har med Hensyn til Dem, kjære Amalie! tidligere bebreidet Dem, at De var egenkjærlig, naar Taleren var om Louise; thi tværtimod Modres almindelige Forsørgelsesiver har De ret været glad, naar hun har afflaaet et Parti. Med Hensyn til Love dommer De nu anderledes, og troer, at Forbindelsen med ham vil blive til Lykke for

Louise; som De alt veed, deler jeg ikke denne Ansættelse. Jeg kan tage fejl saavel som De, men Get vil jeg lægge Dem ret meget paa Hjerte, og De vil ikke mistynde mig, naar jeg beder Dem vogte Dem for at virke ind paa hende ved taus Glæde og Bifald. Lad ikke Tanken om at kunne skaffe Dem en kjærlig Søn igjen i næste Hensende være hendes Tilskynder!

„Det lover jeg Dem, kjære Svoger! og takker Dem ret inderlig for det Fadersie, hvormed De vaager over mit Barn. Forresten kan jeg ikke nægte, at De har kastet en Gnist af Engstelse i min Sjæl; hvor fortsynede ere vi ikke i de fleste Tilfælde! Til Ham, der er de Frommes Ven og de Forladtes Skjærmer vil jeg henstille Udviklingen af dette Forhold og mit kjære Barns Fremtid. Han bevare hende for altfor bitre Erfaringer og mig for den Sorg, at see hende gennemleve dem.“

„Besynnderligt!“ — tog Onkel Ernst kort efter tilorde; men han fuldførte ikke Sætningen, thi idet samme traadte Anna ind fra Siderærelset.

Med den Tiinhed, der er saavel ældre som yngre Kvinder egen, knyttede Fru Rosen atter den Samtale, hvis Traad saa pludselig var gaaet istykker og sagde: „ja, besynnderligt maatte det tilvisse kaldes, om der vir-

fulg kunde være saa udlærte Kofetter iblandt vort Kjen, som det Billede, Digteren giver os i den unge Clara; det er dog utroligt, at Noget i hendes Alder skulde være kommen saa sørgelig vidt. Hvad siger De, Anna?"

"Ah! vi ere endnu ved Adam Homo," sagde Anna med et Smil, der tilfulde viste, at hun følte, Digtet ikke hele Tiden havde været Gjenstand for Underholdningen. "Ja, hvad mig angaaer, Fru Rosen! da troer jeg, at Clara desværre har mange Søstre iblandt sine Jevnaldrende; jeg kjender Flere af samme Skole og, hvad endnu mere er, man finder dem i vore Tider, efter det meget Falske, der er kommen ind i Opdragelse og Underviisningsmaaden, endog i en Alder af 8 til 10 Aar."

"Det er dog næsten utroligt, kjære Anna!

"Ja, for dem, der leve uden at iagttage de skjæve Retninger, vor Tids Friheds- og Lighedsprinciper føre med sig og ikke vide, at af disse har Pige børns Opdragelse maaskee ikke taget den mindst skjæve; naar man dertil som De, kjære Fru Rosen! har tidligere Tiders Blyhed og Reenhed for Die, kan man ikke let fatte Nutidens Rodenhed. Jeg, som færdes meget imellem unge Piger, har Leilighed til at lære de forskjellige Udviklingsstrin at kjende, paa hvilke de staae,

og jeg indrømmer f. Ex., at Emilie, der er skildret i Børneballet, desværre er en sand Karakter."

"Det lader sig maaskee deraf forklare, hvorfor saa mange unge Mænd foretrække at undervise i Drengeskolen fremfor i Pigeinstituter," bemærkede Tanten.

"Salmindelighed er det heller ingen misundelsesværdig Stilling, især naar de imellem have den Fornøjelse, at deres Elever fløite dem ud," svarede Anna leende. "Underviisningens Rosensti kan imidlertid ogsaa let finde Borne i private Huse. Saaledes giver jeg en af vore Diplomaters Døttre Timer i Engelsk; af disse to unge Damer er den ene tidt fraværende, den anden som oftest adspredt. Denne Sidste var i forrige Uge alene tilstede ved Underviisningen, i hvilken jeg giengav hende en lille Forklaring, jeg nylig havde læst om „Reenhed“, der havde tiltalt mig meget ved dens skønne aandrige Udvikling af dette Ord, fra dets høieste Standpunkt indtil dets almindelige Begreb. Den unge Dame sad ved Vinduet og saa uafbrudt paa Gaden, hvor hendes Opmærksomhed viensynlig var taget meer i Beslag end ved min engelske Fortælling. „De forstaaer jo?“ spurgte jeg omsider. „Fortæl De kun!“ svarede hun ganske roligt, uden i ringeste Maade at lade sig forstyrre i sine Betragtninger

over det, hun igjennem Lorgnetten iagttog, og uden at forandre en Mine."

"Hvor gammel er hun?" spurgte Fru Rosen.

"Femten Aar!"

"Og De blev ved at fortælle, Anna?" spurgte Onkel Ernst.

"Ja, naturligviis!" svarede Anna smilende, "men jeg var saa heldig at fængsle min Elevs Opmærksomhed ved, med største Rolighed at give Fortællingen et Sving, der bragte hende til at rødme af Uvillie. Dagen efter bragte Tjeneren mig en Billet fra Hendes Raade; de unge Damer havde bestemt at høre op med de engelske Timer for en Tid."

"Sandsynligviis foretrak de en Lærer," bemærkede Kammerraaden.

"Det er nok tænkeligt, sagde Anna;" imidlertid vare de ikke synderligt kokette, det er kun Opdragelsen i det Hele jeg vil dadle her. Nei, da saae jeg for nogle Dage siden et langt mere udvokset Pigebarn i en Familiefreds af mit Bekjendtskab. Hun fortalte os om et Børnebal hun nogle Dage forud havde været paa hos Professor Dahls; men "det var et kjædeligt Bal," sagde hun; "de fleste Kavallerer vare flodsfede Dreng;" der var kun faae Kadetter, og ikke en

af dem forstod ordentlig at gjøre Cour! Vi bleve desuden ikke engang presenterede for hverandre!"

"Gjøre Cour!" gjentog jeg, "forstaaer Du da, hvad det er?"

"Gud, ja! De troer vist jeg er et reent Barn, fordi jeg er saa lille; men jeg bliver virkelig 11 Aar til næste Sommer."

De fleste Tilstedeværende glædede sig over det kloge, udviklede Barn, vedblev Anna, men jeg, som er noget gammeldags, sagde i mit stille Sind: „o tempora, o mores!"

"Det er jo ganske forstræffeligt!" rystede Fru Rosen paa Hovedet.

"Hvor deiligt feiede ikke Alice Danefeldt Lieutenant Stork paa Ballet hos Kommandeur Urnes" sagde en ung Dame paa 9 Aar forleden Dag til en jevnaldrende Veninde, hun var i Besøg hos, tog Anna atter Ordet, "thi der var da, Gud skee Lov! ogsaa Borne. "Maa jeg dandse med Dig, lille Alice?" spurgte han uden videre; Alice svarede ham slet ikke, men vendte Ryggen til ham. "Maa jeg dandse med Dem, Froken Danefeldt?" spurgte han derpaa. "Undskyld, Hr. Lieutenant!" svarede hun da, "det gaaer virkelig ikke an, thi De er ikke presenteret for mig."

Alice Danesfeldt er snart 6 Aar gammel.

„Her er Karen for at hente Frøkenen,“ meldte Fru Rosens Pige, og Anna forlod strax efter sin Vennekreds.

Paa en af de venligste af vore frodige Smaaber var Louises Barndomshjem. I den Alder, hvor Sjælen er modtagelig for allehaande Indtryk, havde hun kun seet, hvad der var godt, skønt og reent, og den attenaarige Pige, hvis Livsanskuelser ikke vare forvandlede ved vildledede Opdragelseskure, eller forstyrrede ved Læsningen af fordærvelige Bøger, tænkte kun lidt paa, at der udenfor den Verden, hun kjendte i Virkeligheden, og den, hun skabte sig efter de klare, fredelige Ideer, der opfyldte hende, fandtes en brusen, bevæget Verden, hvor Lidensskaben sidder tilrores, og at hun selv skulde tumles omkring paa det stormfulde Hav, hvis Bølgeslag ingenlunde vilde slaae let imod hendes Sjæl.

Hendes Barndoms og Ungdoms Omgivelser vare kjærlige og rene, og en af de fredeligste Egne i vort skønne Danmark forheiede og vedligeholdte de lykkelige Indtryk og Billeder, hun opfattede i Sjælen. Iblandt de yndige Egne, hendes Fødestil til alle Sider fremviste, laa Luddal Præstegaard i en af de smukkeste, og Mønge

mindes vist endnu med mig den gæstmilde Bolig og alle de venlige Dyder, den indesluttede.

Den store lyse Kirke paa Høien, en halv Fjerdingvei fra Præstegaarden, den tilsyneladende lille Skov tilhøire, igjennem hvilken man skimtede hvide Mure og Skorstene, denne Skov, der i Virkeligheden var Præstegaardens store, velfredede, omhyggeligt passede Have, den fisterige Dam udenfor Bygningen, i hvilken man næsten maatte frygte for at vælte ved at kjøre ind, hvor levende mindes jeg ikke alt dette! Og da, naar vi vare komne igjennem den lave, brede Port, Velkomsthilsenen af „Trofast“ i Længen og af den høirostede „Diana“ med sin kaade, overgivne Datter „Flora,“ der altid morede sig fortræffeligt, naar der kom Fremmede, og dernæst af de utallige tobenede Skabninger, der under forskjellige Skikkelser som Kalkuner, Gæs, Gænder og Høns, levede her i hundredevis!

Men hvor hjerteligt lod ikke Præstens og hans Hustrues „Velkommen!“ naar de modtog os enten i den brede, blaamalede Dør midt paa Stuelængden eller i Steengangen indensfor; thi saasnart en Vogn rullede ind ad Porten, ilede En eller Anden jo til, for at bringe de Kommende en hjertelig Hilsen, hvis Mand

vedligeholdt sig al den Tid, vi boede under det gjæstfrie Tag.

Mindes I, Venner! der oftere vare samlede der i den velsignede Ferietid, Storstuen tilvensire fra Steengangen og de forstjellige Menneskegrupper og Figurer, der vare malede paa Bæggene, Bidner om vore Forfædres Kunstfærdighed og Pragt? "Sandt for Herren! om det ikke spøger der ved Midnatstid," sagde gamle Jomfru Marthe, Præstegaardens, af Alle afholdte Familieminventarium, et Arvegods fra tidligere Generationer, og Marthes Udsagn blev holdt i Ære og troet af de Unge ved enhver Leilighed, hvor det kom deres Dnster og overgivne Spøg tilpas. De gamle Dragkister med blanke Messingsfilter og de utænkkelig store Kister med Sengeklæder og Linned beholdt deres Plads omkring ved Bæggene, fordi det vilde blive en Hjertesorg for det gamle ærlige Menneske at see dem forsvinde til fjerne Kamre, hvorom der nu heller aldrig blev talt; thi de havde jo staaet der i hele den nuværende Præstefones Levetid, hvis Fader, Provst Rod, tidligere havde haft Kaldet, og hvad end mere var, de havde tildels staaet der i hele Marthes Levetid, da hendes Fader havde været Provstens Formand.

Den steile Trappe i Steengangen førte til et

Territorium, som kun de kvindelige Gjæster kjendte; det var „Jomfruburet,“ to rummelige Kvistværelser, hvoraf det ene gik til Gaarden og var nu, som i mangfoldige Aar, Marthes Værelse, det andet var begge Pige børnenes. „Nu er Jomfru Marthe paa Benene,“ lød det i Kjøkkenet, naar tre Stød med Stolebenet i hendes Kammergulv meldte, at hun strax vilde hente Madame Bruun, og saa Minutter efter bragte Marthe selv Madame Bruun — den høie blanke Kobberkaffelade — frem paa en hvid Tallerken, og det var Tegn til alle de Andre at forsamle sig om Kaffebordet. Men, jeg maa nok passe paa, ikke at komme for langt ind i det med Marthe, der forresten var en saare interessant Personlighed, og vende tilbage til de Forhold, under hvilke Louise udviklede sig.

Provst Hvid, Louises Fader og Fru Rosens ældre Broder, havde tidlig naaet at faae et indbringende Kald, der skjænkede ham den sjældne Lykke at kunne blive blandt den Menighed, han havde faaet kjær. Han var en dygtig og from Mand, kraftig, aaben og vel-lært. Menigheden tryede til ham i alle tvivlsomme Tilfælde, alle Vanskeligheder kunde han jevne, alle Tvivligheder kunde han bilægge, saa Rettergang og Forligelsescommission kjendtes i hans Sogn neppe af Navn.

Han var en redelig Christen, streng orthodox, og prædikede Guds Ord reent og uforsfalsket; tillige var han en vellært Mand, ikke efter det Begreb vi med saa megen Grund danne os om tidligere Præster, der kunde citere Stykker af latinske og græske Auctores, saa det stod efter — Reminiscenter fra den Tid, de gik i den sorte Skole — men forresten holdt sig langt udenfor al anden Videnskabelighed, men han granskede i den hellige Skrift, underholdt sig meget med de gamle Kirkefædre, og var kjendt med de fleste gudfrygtige Mænds Skrifter, der kunde tjene til Opbyggelse og Opklærelse. Som Yndling havde Naturhistorie været hans kjæreste Studium, og Tilbøieligheden for denne Videnskab havde han vedligeholdt som Præst; derfor fandtes ogsaa hos ham naturhistoriske Værker, der ikke let træffes i en Landsbypræst Bogsamling. Han var imidlertid ikke alene en lærd Stueherre, men han var tillige en flink Agerbruger, og en dygtig Skole- og Fattigforstander, dog meer end alt Andet var han, som sagt, værdig Præst og retsaffent Menneske, kjærlig og aarvaagen for Husfru og Børn.

Af denne Fader vare Louise og hendes Tvilling søster tilligemed to ældre Brødre opdragne og underviste. Moderen, en blid, forstandig, huslig Kvinde,

hjalp selv Pigebørnene tilrette med Truentimmerfærdigheder og veiledede dem i alle Arter af Haandgjer-ning, saa at al fremmed Indblanding i Børnenes Opdragelse blev holdt borte. En Ungdomsveninde af Moderen, der tildeels udfyldte sin Tid med Landskabsmaaling og Musik, tilbragte hvert Aar flere Sommermaa-neder i Lunddal Præstegaard, hvor hun baade for Unge og Gamle var en velkommen Gæst, og hendes kjærlige Veiledning skyldte de unge Piger deres Fremskridt i de to sidstnævnte Gjenstande. Med hende fulgte ofte Grosserer Fugls tvende Døttre, og derved lagdes Grun-den til Louise Hvids og Anna Fugls søsterlige Ven-skab.

Naturen og dens unærvnelige Skjønheder lærte Bør-nene i Lunddal Præstegaard at elske fra deres tidligste Aar. Hver Fugl, der fvoidrede, kjendte de paa Stemmen og af Udseende, hver Blomst, der spirede op og hver Plante, der kom frem, vidste de nøie Bested om. Historien lærte de, ikke for at kunne opregne en Kongerække eller en Mængde Aarstal, men de Begivenheder i samme, Fæde-ren vusted de skulde opfatte og mindes, bleve forklarede dem paa en klar og livlig Maade, hvorved de ind-præntedes dem dybt; paa en tilsvarende Maade lærte de Beskrivelsen over Jordens forskjellige Lande og Fol-

feslag, og ikke mindre hensigtsmæssig var Underviisningen i de levende Sprog indrettet.

Den Snuslighed, der hos Pigeboern, opdragne paa Landet, ofte træder ligesaa vigtig og ufsjøn frem som den hos de kjøbenhavnske ialmindelighed viser sig overfladisk og affekteret, udgjorde her, hvor den viste Kvinden i sin stille kvindelige Sphære, et af de unge Pigers Hovedsmykker; men Louise blev snart den Gæste, der kunde yde Moderen Hjælp i Huset, thi den altid svagelige Tvillingsøster døde nogle faa Maaneder efter at hun var konfirmeret. Paa Grund af hendes Dod, der fremkaldte en dyb Sorg i den lykkelige Familie, hos Søsteren, der havde mistet sin fortrolige Veninde, endog fremfor hos de Andre, blev en Rejse til Hovedstaden opgivet, der i flere Aar havde været fastsat til dette Tidspunkt, hvorimod deres Paarørende i Kjøbenhavn, Professor Rosen og hans Hustru, Provst Hvids Søster, afslagde Besøg i Lunddal, tilligemed deres eneste Søn, der var tre Aar ældre end Louise.

I fire Aar havde Vilhelm Rosen ikke besøgt sine Slægtninge i Lunddal; da han sidst var der, var han en rask, opløben Dreng, nu havde han bestaaet to Examina med Hæder og var et vakkert ungt Menneske. Næste Sommer kom han atter til Præstegaarden, og

før han vendte tilbage til Kjøbenhavn, var Louise hans trolovede Brud, til stor Glæde for Begges Forældre.

At han besøgte Lunddal hver Sommer, indtil han efter sin Embedsexamen reiste et Aarstid i Udlandet for at forøge sin Viden og dygtiggjøre sig som Læge, kan Enhver let tænke sig, idetmindste Enhver, der har været forlovet under lignende Vilkaar, og at Louise et Par Gange tilbragte flere Maaneder i hans Forældres Huus, er jo ligesaa rimeligt; men at hver Sammenværen knyttede de Trolovede til hinanden med forholdet Afgtelse og Kjærlighed, det kan Enhver ikke tænke sig, fordi dette just ikke altid er en almindelig Følge af det næiere Kjendskab.

I Vilhelms og Louises forstjellige Hjem var Intet forandret siden deres Forlovelse. Alt gik den samme rolige, jevne Gang i begge Kredse, Livet havde ikke slaaet en eneste mærkelig Bugt i disse Aar, og Bryllupsdagen var nær forhaanden. Jomfru Marthe havde efter sin Alder og sine Kræfter troligen hjulpen med at ordne sin Yndlings Udstyr; hun havde selv været med at pille alle Fjerene til Sengenklæderne, hun havde hanket alt Lærred og Dreiel, og ikke forsjømt en eneste Dag at see til det, da det laa paa Bleg; men hun rystede stærkt paa Hovedet, da Louise, der altid var

vant til selv at sye sine Klæder, ogsaa gjorde Fordring paa at sye sin Brudekjole. „Du kommer til at fortryde det, Barn! sagde hun flere Gange. „Det er et slemt Barsel! Ingen Brud har endnu syet sin Bryllupsdragt, uden at angre det!“

Postdagen før de kjære Gæster fra Kjøbenhavn ventedes til Lunddal for at fejre den store Familiefest, bragte nogle Linier fra Professor Rosen Louise Underretning om, at en stærk Forkjølelse hos Wilhelm gjorde det nødvendigt at opsætte Brylluppet og Reisen en Uges Tid; nogle Dage efter kom mere beroligende Efterretninger, den Syge havde endog skrevet nogle Linier selv; men samme Dag, der tidligere var berammet til Brylluppet, førte en Vogn ind i Præstegaarden, paa hvilken der sad en stille, alvorlig Mand. Det var Kammeraad Rosen, eller som han almindeligviis kaldtes, Onkel Ernst.

Ingen spurgte om Marsjagen til hans Komme, men Alle følte den. Efter en stille Hilsen og et tavs Haandtryk vendte han sig fra Forældrene til Louise, uden dog at have et Ord til den marmorblege Pige, der stod med foldede Hænder som i en stille Bøn. Ingen Taare lindrede hendes Sjæls Smerte; først da Faderen sluttede hende kjærligt i Favn og trykkede hende

tæt op til sig med de lifefulde Ord. „Vær trostlig, mit Barn! Du vil faae Kraft; Herren er stærk i den Svage!“ brast Skorpen, og den Haardtprøvedes Smerte fik Luft i en stille Taarestrom.

I de første Dieblikke af gribende Hjertesorger trænger Sjælen, især Kvindens Sjæl, stedse til at være ene, ene med sin Gud, for at samle sig under Bøn og Taarer; Louise had derfor, at hun maatte overlades til uforstyrret Gensomhed i nogle Timer, en Bøn, der naturligviis blev tilstaaet hende, og først da kunde hun ret overskue den Sorg, der kom saa uventet midt under hendes glade Forhaabninger om en lykkelig Fremtid.

Har vel Noget, hjemsegt af Livets Trængsler og Sorger kunnet finde Trøst og Fred fra anden Kilde end den himmelske Raades, der til evig Tid er udtømmelig, og kan Sjælen vel finde Husværelse andensheds, end hos den Herre, der altid er nær et sønderbrudt Hjerte! Men ikke alle Sorgfulde og af Korset Boiede føle sig trøstede og styrkede, naar de paakalde Gud i Smertens Stund og anraabe ham om Hjælp, og forstaae heller ikke, hvorledes de kunne banke paa Raadens Dør, uden at blive indladte i Fredens Rige. Vidste de dog, at det staaer til dem selv at blive indladte, at de med det rette Sind skulle gribe

Vennens Skjold og Korsets Banner, at det ikke er nok at bede: „Fader! er det muligt, da tag denne Kalk fra mig! men at de af et ydmygt, gudhengivent, tillidsfuldt Sind skulle seie til „Skee ikke min, men Din Villie!“

Louise, hvis Hjertes Genfoldighed ikke var opslugt af Livets Mangfoldighed, lærte i sin Sorg tilfulde at tale med den himmelske Fader i Bøn og Tak, og af den jordiske Fader og Moder fik hun Kraft og Opmuntring til Alt, hvad der kunde være gavnligt og lægende for den syge Sjæl. Estersommeren bragte den Forflaredes Forældre til Lunddal, fordi der ligger en sand Lise for Bedrøvede i at være samlet med dem, der græde over samme Sorg; men den forladte, vee-modige Brud modsatte sig bestemt de kjærlige Slægtningers Forslag: at følge med dem til Kjøbenhavn og tilbringe Vinteren i deres Kreds; hun maatte gjenleve sin Smerte og tilkjæmpe sig Fred, for tilfulde at finde sig selv igjen, og dette kunde efter hele hendes indre Livs Retning kun skee i det stille Liv, hun havde saa kjær, og under de venlige Forhold, i hvilke hun var voret op.

I Vinterens Løb fik hun end en alvorlig Gjerning at varetage, ved at pleie og frede om den fjære Ven-

inde Marthe. Med al den Omhed og Kjærlighed den Bedagede saa billigen kunde vente af det Barn, der fra Fødslen af havde været hendes Indling, syslede hun om hende, læste for hende, og understøttede hendes daglig tiltagende Svaghed og Kraftløshed; men da Foraaret kom, lagde sig en ny Sorg om hendes Hjerte, thi da var der paa Jorden et Menneske mindre, der havde hende kjær.

Tiden gik som den altid gaar i et stille, eensformigt Liv, hurtigt og umærkeligt. Med forhøiet Kjærlighed knyttede Louise sig efter Brudgommens Død til Forældrene og var Alt for dem; om den tabte Ven talte hun saare sjældent, men Tabet følte hun stedse dybt og levende, derpaa tydede al hendes Færd, baade i Hjemmet og blandt Menighedens Trængende, og iøvrigt var hun i enhver Henseende den fromme, kjærlige Kvinde mod Alle. For Moderen var hun en trofast Hjælperinde og Støtte i Huset, og en ikke mindre kjærlig Veninde for hende i de tungsindige Diebliske, hendes Sygelighed førte med sig; og hvilken kostelig Gave hun eiede i Louise, lærte hun i rigeste Maal at erkjende, da hendes kraftige og kjærlige Egtefælle efter faa Dages Sygdom uventet gik forud hende til det store Faderhuus, der var aabent til at modtage den tro Hustru,

hvis hele Liv, i menneskelig Svaghed, havde været en Forberedelse til at finde Plads i de mange Boliger histoppe.

Louise, hvis dybe Hjertesorg efterhaanden var gaaet over til en blid Veemod, blev ikke overvældet af Smerte ved det Lidelsesbæger, der atter rakte hende; thi hun havde lært at tage imod alle Tilfiskelser af Guds Haand, og hun vidste, at hun og Alt, hvad hun omfattede med Kjerlighed, stod under den Høiestes Varetægt. Med sjelden Omhed og Selvforglemmelse trostede og opretholdt hun den nedboiede Moder, og for hendes Skyld, for at hun kunde leve sammen med begge Sønerne, arbejdede hun, trods sin egen Utilbøielighed, af al Magt paa, at Moderen skulde tage Bolig i Kjøbenhavn, naar Raadsensaaret var udløbet. Alt blev ordnet til denne Plan, og Moderen var roligere ved sin Skjæbne, men det var som om denne trofaste Sjæl ikke kunde forlade de Steder, hvor hun havde tilbragt sin hele Levetid under forskjellige, men stedse kjære Forhold, thi saa Uger før Vortreisen skulde gaae for sig, fik hun Budskab om at tiltræde den store Reise, hvorfra Ingen kommer tilbage, og blev jordet paa samme Kirkegaard, der gjemte hendes Egtfælles og saa mange andre Kjæres Stov.

Den fader- og moderløse Pige, der nu stod saa ene i Verden, søgte sig ogsaa tilfulde ene og forladt. Efter de mange Sorger og Lidelser, de sidste Aar havde bragt hende, modtog hun med Taknemmelighed det hjertelige Tilbud fra hendes afdøde Brudgoms Forældre, et Tilbud, der blev fremsat som en kjærlig Bøn: at tage sit fremtidige Hjem i deres Huus. Med et Hjerte opfyldt af Savn og Længsel kom hun til Kjøbenhavn og omfattede med datterlig Kjærlighed det Ægtepar, der nu var traadt hende i Forældres Sted. Professor Rosen døde saa Aar efter hendes Komme; af hendes Brødre blev den Eine snart ansat ved Regeringen i Vestindien, den Anden nogle Aar efter kaldet til Præst i det nordlige Tydland, saa at Louise og den moderlige Veninde vare blevene alene tilbage i Hovedstaden. Tiden havde viist sin lægende Kraft og mildnet hendes Smerte, saa at hendes naturlige Livlighed atter var vendt tilbage i den Periode, i hvilken vi gjøre hendes Bekjendtskab i Fru Rosens Huus.

Da vi sidst forlode Familien i Gothersgade, var Frøken Anna Fugl i Begreb med at tage Afsted for den Aften. Pigen hentede hende noget tidligere end sædvanligt, fordi hun netop havde haft et Grinde at besørge der i Nærheden, og det passede sig meget godt, sagde Anna, thi Luften i Louises Værelse var for tryk-
kende til, at der kunde være mere end to Mennesker der, og i Dagligstuen havde hun stærk Mistanke om, at have forstyrret en tête à tête imellem Fru Rosen og Kammerraaden. Med den Venlighed, der altid var hende egen, skyndte hun sig bort, endog uden at sige Far-
vel til Louise, „for at de Gamle derhjemme ikke skulde undvære Pigen for længe.“

Om det var forsætligt eller tilfældigt, at Anna lukkede Døren til imellem Louises Kabinet og Daglig-
stuen, da hun traadte ind til de der Forsamlede, gjorde hun Ingen Regnskab for; det er jo ogsaa en ganske
ligegyldig Ting, men vi ville imidlertid see ind til dem,

der vare blevne tilbage i Kabinettet, for at vide, hvorfor Musiktonerne ganske vare forstummede.

Saa snart Anna var gaaet bort, reiste Louise sig for at lukke Instrumentet og følge efter Veninden; men hun fik hverken Tid til det ene eller det andet, thi Theodor, der ikke havde forladt sin Plads ved Kaffelovnen, ilede strax hen mod hende med de Ord: „Det indgav en god Mand Frosken Fugl! Hvor har jeg ikke længtes efter at tale med Dem i Genrum!“

Louise svarede ikke, og Theodor vedblev: „De veed fuldtvel, hvorom jeg ønsker at tale, Frosken Hvid! De har jo alt engang tilladt mig at udtale mig for Dem.“

„Har De da glemt,“ sagde Louise, som imidlertid havde sat sig igjen og støttede Hovedet i Haanden, medens Armen hvilede paa Skrivebordet, „den Overeenskomst, vi dengang traf: at Vinteren skulde gaae hen, uden at denne Sag atter blev omtalt, at vi Begge skulde have Tid og Ro til at lade Forholdet udvikle sig frit, og at vi, hvorledes end Udviklingen blev —

„Det var ingen Overeenskomst, men kun en foreløbig Aftale,“ afbrød Theodor hende, „og jeg vilde neppe have været saa udelikat, allerede nu at fornye min Ben, dersom ikke Omstændigheder, jeg dengang ikke kunde forudsætte som nærforestaaende, tilstynde mig.

Imod Forventning har jeg faaet det Herredsfogedembede, jeg har søgt i det nordlige Jydland; tidlig paa Foraaret maa jeg altsaa reise dertil, og kunde De da ønske, at Vinteren skulde gaae hen for mig i Uvisshed og Uklarhed? Paa Veien hertil var jeg endnu ikke enig med mig selv, om jeg idag vilde tale med Dem, men siden mit Komme her har jeg ved hvert Dieblis følt mere levende, at jeg maa komme paa det Nene med Dem om vort Forhold. Louise! vil De følge med mig til Jydland? Vil De blive min Hustru?"

Louise vilde svare, hun vilde sige Nei, hun vilde bede ham om at give hende Tid til Overveielse, hun vilde ønske ham til Lykke med Embedet, men hun gjorde og sagde Intet; hun sad blot ganske rolig, uforandret i samme Stilling; mangfoldige Tanker krydsede igjennem hendes Sjæl.

"Det er ingen glimrende Lod, jeg kan byde Dem i udvortes Henseende," blev Theodor ved, "skjøndt jeg troer at kunne sikre Dem et sorgfrit Udkomme; thi det at forlade Hovedstaden med dens Kunstnydelser og overveiende aandelige Udvikling maa blive et føleligt Savn for Dem; men De med Deres rige Sjæl vil finde Rigdom og Skjønhed overalt, og hvad den meest hengivne og trofaste Kjærlighed formaaer til at for-

høie Lykken i Livet, det vil De i rigeste Maal kunne stole paa hos mig. Louise! „vedblev han med bevæget Stemme,“ det er meer end en Maaned siden sidst, vi havde en Samtale angaaende denne høitidelige Sag; Deres Svar dengang berettigede mig til Haab, og Deres senere Adfærd har ikke berøvet mig dette, om den end ikke har bestyrket det. Hvad behøver De da længere Tid til Overveielse; kan De ikke bestemme Dem til at blive en Mand's Hustru, der i Samliv med Dem feer sin høieste jordiske Lykke?“

„Jeg frygter De vil fortryde Deres Valg, Afsees for Love!“ svarede Louise omsider. En yngre og linsgladere Brud vil maaskee i Tiden kunne fyldestgjøre Dem mere, en Brud, der kan skjænke Dem et heelt, fuldt, varmt Hjerte; mit tilhørte saa ganske den Døde.“

„Det veed jeg, Louise! og denne Trostak mod den Afdøde har bidraget til at drage mig ret nær til Dem. Jeg skal aldrig gaae irette med Deres Følelser for Vilhelm Rosen, der var Deres bedste Grindring værd; han var min Ven, og jeg kjendte hans usvigelige Kjærlighed og inderlige Hengivenhed for Dem. Tro mig! jeg skal ikke blive skinsyg paa ham,“ svarede han smilende til. „Og hvad Deres Ytring angaaer, at jeg maaskee kunde blive lykkeligere med en yngre Brud, da, Tilbøi-

eligheden regnes ikke efter Alene, og husk paa, at jeg ikke er en ung, fyrig Yngling, men en moden Mand, der alt er hjemsegt og prøvet i Livet."

Louise var for bevæget til at kunne tale, og Theodor tog derfor atter Ordet: „Jeg veed, De er ikke istand til at indgaae et koldt, beregnet Forstandsparti, derfor taler jeg alene til Deres Følelse, raadfor Dem med den, Louise! er der ikke den ringeste Tilboielighed for mig?"

„Jeg er for meget Kvinde til, at ikke Følelsen skulde have forraadt mig, Løve! svarede Louise. De er mig kjær som ingen anden Mand har været siden min Brudgoms Død; men dog tør jeg ikke give Dem noget Løfte."

„Kjære, fromme Sværmerinde!" udraabte Theodor, hvis tilbagetrængte Lidenstabelighed nu brød frem; „jeg veed hvad der staaer som en Skillemur imellem os og vor Kjærlighed, ja, jeg tør sige, vor Kjærlighed, thi ogsaa jeg er Dem kjær, føler jeg nu. I det Tidsrum siden vi sidst talte alene sammen, har jeg tidt og mange Gange prøvet og drøftet Deres Ytringer hiin Aften, og ofte har jeg i vore Samtaler sporet den Frygt, der gik igjennem Dem. „Vore religiøse Anskuelser ere ikke overeensstemmende, sagde De, og Over-

eensstemmelse i dette Punkt er nødvendig for at grunde et lykkeligt Egtestab." Jeg kunde bedrage Dem, Louise! og for at vinde Deres Tilhøielighed, med Munden vedkjende mig Dogmer, som mit Hjerte ikke kan følge med; men jeg vil ikke vinde Deres Haand paa denne Maade, jeg vil aabent og ærligt tilstaae Dem, at der er Læresætninger i vor Christendom, som jeg ikke ret fatter, maa skee fordi jeg ikke nok har graanstet over dem, og jeg troer, Meget i Religionen er menneskelig Til sætning; men Saameget er vist, at jeg saa fuldelig som Noget er giennemtrængt af Skaberens Almagt, Wiisdom og Godhed, hvorom hele Naturen og alt det Skabte er talende Vidnesbyrd; ved Omgang med Dem vil maaskee ogsaa Et og Andet blive mig klart, som nu er dunkelt, og, det lover jeg Dem høitideligt ved Alt hvad der er mig helligt, aldrig skal jeg træde forstyrrende op imod Deres religiøse Begreber. Tør De da ikke nok blive min Hustru?"

Louise havde ikke et Ord til ham, thi hans naturlige Heftrighed kunde ikke give hende et Par Ord til at samle sig i. "Louise, sagde han lidenstabeligt og kastede sig paa Knæ for hende, vær min trøstende, ledende og styrkende Engel! O, De veed ikke, hvor usige-

lig Meget, De vil kunne formaae over mig, hvor meget Godt, De vil kunne fremkalde hos mig, hvor megen Ro og Klarhed, De vil kunne bringe i min Sjæl! Vor Religiositet er ikke saa forskjellig som De troer, thi det er Gudsbilledet i Dem, der træder saa reent, skjønt og elskeligt frem, der har knyttet mig til Dem. Med det er det jeg vil trolove mig, med Gud i Hjerter vil jeg knytte den Pagt, der ved hans Hjælp skal bringe os Begge Belsignelse."

"Staa endelig op," sagde Louise med et venligt Haandtryk; "De veed ikke, hvor Deres Hefstighed ængster mig."

"Nei, Louise! her maa jeg blive," svarede den modne Mand, der var lidenskabelig som en tyveaarig Ungling, "saaledes maa jeg tale med Dem, her maa jeg fortælle Dem, at den Resignation og skjønne Ro, der er afpræget i hele Deres Færd, ogsaa vil gaae over i mig, naar jeg først har faaet det Løfte, jeg her vil aftrygle Dem. O, vidste De, hvorledes jeg før har været tilmode, hvor mørkt jeg har fundet Livet i min eenlige, uhyggelige Stilling, De vilde ikke betænke Dem paa, at gjøre en god Handling og være min lysende Stjerne paa Vandringen. Tidt og ofte har jeg spurgt mig selv, naar jeg i mørke Aftener igjennem Ruderne

stirrede nd paa Gaden, hvorfor jeg ikke styrtede mig ud af Vinduet og knuste Hovedet mod Steenbroen, for saaledes at gjøre Ende paa et Liv, der var saa stummelt, saa usfelt og saa ufatteligt, og nu, siden jeg er saa meget i Deres Nærhed, Louise! er Alt lysere og klarere og skjennere; hvorledes vil det da ikke blive, naar De bliver min Hustru! Da vil ogsaa jeg komme til Ro og faae Fred."

En sagte Gysen gik igjennem Louise. „Freden, sagde hun bevæget og tav et Dieblif, „kommer ikke udenfra, den maa tilkæmpes og tilegnes i det Indre, —

„Jeg veed det, jeg veed det!“ afbrød han hende, men De, Louise! De maa hjælpe mig at kæmpe; De har Vaabnene, og De kjender Fienden, der skal bekæmpes. De har min Tilværelse, min timelige og evige, i Deres Haand; tør de drage Dem bort fra et Menneske, der venter Saameget af Dem, der føler Trang til at tilkæmpe sig Fred ved Deres Medvirkning. Louise! „sagde han roligere, og med en Stemme, der maatte gaae til Hjertet,“ ansee De mig for Adam Homo! vær De min Atma, Forsynets usynlige Haand, der drager mig op mod det Høiere! jeg skal være villig til at følge, og villig til at holde fast ved den Ledetræd, De rækker mig.

„Nei, De er ikke Adam Homo, ikke den Adam Homo, Onkel og Anna nylig skildrede i vor Samtale, saalidet som jeg er den friske, rene, uskyldige Alma, der endnu ikke kjendte Sorg og Taarer. Men Deres Hustru vil jeg blive, Love! en kjærlig trofast Hustru, saavidt det staaer i min Magt, baade i onde og gode Dage. Jeg har jo alt mange Beviser paa, at De er ædel, høihjertet, menneskekjærlig og retfærdig — og heftig, lagde hun smilende til — og naar vi Begge knytte Pagten med Gud for Die og i Hjertet, da vil han ogsaa lægge Betsignelsen til.

Og nu Farvel til imorgen, min Ven! De lover mig jo, ikke iaften at lade Tante faae Rys om denne vor Samtale; det vilde forstyrre hendes Nattehvil, og de svage Dine have alt maattet holde længere ud, end det efter Lægens Raad er tilladt. Farvel!”

Theodor, der saa gjerne havde været, blot nogle Minutter endnu, alene med sin Veninde, maatte finde sig i, at hun, endog før han kunde give det affordrede Løfte, aabnede Døren til Sideværelset og traadte ind til Tanten. Let og glad i Sindet fulgte han efter, traf Onkel Ernst i Begreb med at tage Afsked, og havde derved en ønskelig Grund til skyndsomst at komme afsted, thi ogsaa han længtes efter at naae sit Hjem,

der nu ikke længere forekom ham uhyggeligt og øde. Men selv i de Diebliske, han tilbragte imellem Familiens Medlemmer for han gik bort, var hans Dyrmtthed saa paafaldende, at Fru Rosen verlede betydningsfulde Diekast med Svogeren.

Da Vennerne vare borte, maatte Louise gjøre Vold paa sig selv, for ikke at overtræde det Forbud, hun havde udstædt imod, at Fru Rosen skulde vide noget den Aften. Hun var saa lidt vant til at forstille sig for den moderlige Veninde, og saa overbevist om, at den Forbindelse, hun nylig havde knyttet, ikke alene vilde stemme med hendes Dnsfer, men endog skaffe hende en stor og i Stilhed længe attraaet Glæde, at hun meer end engang folte sig fristet til en Meddelelse, hvortil hun selv havde den inderligste Trang; men kjærlig Omhu for Tantens Svagelighed overvandt alle andre Hensyn, og med Tilfærdighed skyndte hun paa, at de kom til No. „Klokken var nu snart 11,“ sagde hun, og „Doktor Kraft havde jo forbudt Tante at være oppe længere end til den var 10. Det er da ogsaa forunderligt hvor Tiden er løben fra os i aften,“ søiede hun til.

„Ja, og forunderligt, svarede Fru Rosen,“ som tydeligt mærkede, at hun vilde undgaae en Samtale med hende, „at Du ikke engang har mærket, at Anna

er løben fra os. Hun bad at hilse Dig, men skyndte sig hjem, da Pigen afhentede hende."

"Gi ei! min gode Anna gaaer bort uden at sige Farvel," bemærkede Louise, der i sit Hjerte skammede sig over, at hun i den indre Bevægelse, hvori hun var, ikke engang havde givet Ngt paa Venindens Fraværelse.

Snart var Nattens Stilhed og Hvile udbredt over den lille Kreds, men om Louise efter en saa rig og betydningsfuld Aften strax kunde finde Hvile i Søvn, det er nok meget tvivlsomt. Selv de, der i Letsind og med Hverdagsetragtninger knyttede en lignende Forbindelse, blive bragte til ualmindelige Overveielser, naar det afgjørende Løfte er givet; hvormegit mere maatte da ikke en dyb og rig Sjæl være bevæget, der havde aflagt det med Ham for Die og i Hjerte, der er tilstede ved enhver Pagt, hvad enten han bliver taget paa Raad med eller ikke; og hun følte saa grant, at der var saa Meget, saa ufattelig Meget hun havde at bede ham om, for at denne Pagt kunde blive til Betsignelse og sand Lykke.

Næste Morgen da Tanten kom til Tjebordet, fortalte Louise hende Udfaldet af Gaarsaftenens Samtale med Løve, og at de derfor vare blevene samlede i Kabinettet,

efter at Anna havde forladt dem. Som hun havde ventet, blev Fru Rosen gennemtrængt af Glæde, og takkede Gud, der endnu havde gjemt saa megen Lykke til hendes kjære Barn. „Hvor langt roligere er jeg dog nu for Dig, min Louise, „sagde hun bevæget,“ nu da jeg veed, at Din Fremtid er betrygget ved en saadan Mands Haand; naar Herren kalder, kan jeg rolig gaae hjem til de Kjære, som hijsset ville modtage mig, thi Du staaer ikke længere ene tilbage. Tidt og mange Gange har jeg sørget over Din forladte Tilstand efter min Død, mindre for Dit Udkomme, thi jeg kjender Din Noisomhed, end for den Tomhed og det længselsfulde Savn af Alt, hvad Du har tabt, der da med Narene vilde fornyes. Ingen er saa meget at beklage som den Kvinde, der staaer ene, uden Moder, Søster eller Døttre, efter at have levet i disse lykkelige Forhold; og derfor er jeg i Sandhed rig fremfor saa mange Andre, da jeg altid har haft en kjærlig Datter i Dig.“

„Men naar jeg nu rejser bort fra Dig, kjære Tante!“ sagde Louise, der kjæmpede for at skjule den Bevægelse, Tanken om at skulle skilles fra den blide, opofrende Slægtning fremkaldte, „saa —

„Ja, saa veed jeg, at min Louise er lykkelig, at

hun har fulgt sit Hjertes Valg og — at hun med Kjærlighed tænker paa sin gamle Veninde. — Men Du bliver vel nok i Byen en Stund endnu!”

Nu fortalte Louise om Løves ny Embede og om hvorledes Udsigten til Adskillelse ikke var meget fjern; men paa samme Tid meddeelte hun ogsaa Tanten en Plan, der hos hende selv endnu var meget ung, men som syntes særdeles ønskelig: at nemlig Anna, den kjære Anna, som alt var en elsket Veninde af dem Begge, muligen kunde tage sit fremtidige Hjem i Fru Rosens Huus, da Louise havde hørt af hende, at de gamle Paarørende, hos hvem hun opholdt sig, vare tilfjends næste Foraar at flytte ud til Fredensborg og selv behoe et lille Huus, de eiede der, men som hidtil havde været bortleiet; derude vilde de kunne faae en Søsterdatter, som nylig var bleven Enke, til at pleie dem og være til Selskab for dem, og saa ugjerne Anna vilde skilles fra dem, fandt hun dog, at hun burde bestemme sig dertil, da det vilde være uflogt at afbryde den Underviisning, hun nu i flere Aar havde givet her i Byen.

Med dette Haab beroligedes de to Veninder, og Fru Rosen, der med alle sine fortræffelige Egenskaber dog ogsaa havde Kjennets Svagheder, kunde ikke

afholde sig fra at gjøre Louise nogle Spørgsmaal.

„Men sig mig, kjære Louise,“ begyndte hun, „bleve I da virkelig først forlovede igaar? Egentlig har jeg troet der aldrig var bleven Noget af dette Parti, men Onkel har vist meent det Modsatte, det har jeg imellem troet at kunne spore hos ham.“

„Jeg synes, Onkel undertiden har været forstæmt i den senere Tid; troer Du, han ikke vil være tilfreds med Partiet, kjære Tante?“

„Tilfreds eller ikke tilfreds, min Pige, hvo veed! Onkel bliver man jo ikke saa let klog paa. Han holder saa meget af Dig, at han gjerne ønskede Dig en af Guds Engle til Mand, om det kunde have stæet.“

Fru Rosen kunde og vilde ikke lade sin Pleiedatter ane Svogerens Utilfredshed med Forbindelsen, og da Louise ikke afbrød den vieblikkelige Pause, der opstod, vedblev hun. „Maaskee Onkel Ernst har troet, at der tidligere har tilbudt sig mere lovende Forbindelser for Dig, som Du har afflaaet; men naar denne udelukkende er Dit Hjertes Valg, da er det jo den meest lovende.“

„Ja, kjære Tante! det er den,“ sagde Louise. „Iblandt de Mænd, der siden Vilhelms Død have givet mig et saa stort Beviis paa Agtelse, at de have

ønsket at faare mig til Hustru, har Ingen været mig kjær som Løve. Aldrig havde jeg tænkt at skulle knytte en Forbindelse igien, og jeg har kæmpet imod min Tilboielighed for denne Mand — her kan jeg da nu med det samme svare paa Dit Spørgsmaal, kjære Tante! ja, først igaar bleve vi forlovede. For noget over en Maaned siden anholdt han om mig; allerede dengang var han mig kjær, men jeg troede ikke at jeg turde give ham min Tro, hverken for hans eller min egen Skyld. Derimod maatte jeg love ham, at han i Løbet af Vinteren eller til Foraaret turde fornye sit Andragende, dersom han fremdeles troede, at jeg var den Kvinde, til hvem han fremfor til nogen Anden kunde knytte sin Tilværelse; indtil den Tid vilde vi Begge ansee den Samtale, der havde fundet Sted imellem os, som usæet, og altsaa heller ikke tale om den til noget Menneske, lille Tante! sagde hun kjærtegnende, og hvorledes end vor mulige Bestemmelse i sin Tid skulde blive, mindes hinanden med Agtelse og Venstreb. Men igaar Aftes forglemte Løve vor Aftale, han troede Fristen alt var udløben og —

„Og Louise blev af samme Mening som han! — Nu, Gud være lovet, og hans bedste Betsignelse følge Eder!“

De glade Kvinder talte endnu om denne Begivenhed, der havde forjaget alle andre Tanke, da den Mand traadte ind, der var Gjenstand for deres Samtale. Ved at see ham, havde man et Billede af den personificerede Lykke. Som oftest er Manden lidenskabeligere og heftigere end Kvinden, og derfor bærer han ogsaa sin Kjærlighed og den Lykke han føler ved at have naaet Maalet for sin høieste Attraa, langt mere tilskue end hun. Han jubler, leer og taler ialmindelighed meget i sin Forlovelses første Dage, medens Kvinden gaaer stille omkring med sin Lykke, der forresten er kjendelig nok i hendes livlige Blik og Miner, forekommende og venlige Adfærd.

Løve følte et Overmaal af Lykke ved den Tanke, at Louise nu var hans Brud. Derfor maa det tilgives ham, at han ikke som han havde foresat sig gjorde Undskyldning, fordi han overraskede Damerne i deres Morgendragt Kl. 10; men derimod, saasnart han kom ind og blev hilset af venlige Diekast og Miner, styrtede hen imod dem, slyngede Armen om Louise og raabte: min Louise! min Brud! „hvorpaa han næsten ligesaa heftigt trykkede Fru Rosens Haand med det Udraab: „Tante! Moder! o, hvor er jeg rig!“

Da han imidlertid saae den gamle Dame ryste

paa Hovedet, fattede han sig og sagde; „Ja, Fru Rosen! beftig er jeg, Louise veed det nok; men De maa dog ogsaa indrømme mig, at jeg kan have Grund der- til i dette Dieblif, naar De hører, at jeg iafte blev viift bort i det samme Nu, jeg fik Tilftaaelsen af hendes Kjærlighed, endog uden at faae Lov til at takke hende for samme.“

At han med Undtagelse af fire afknappede Con- toirtimer blev hos Fru Rosen hele Dagen, er da ikke saa forunderligt, og heller ikke det, at Husets trofaste Benner, som vi saa der forrige Aften, ikke bleve syn- derligt overraskede, da de om Eftermiddagen fik Nys om Forlovelsen. „Dem kan jeg af Hjertet ønske til Lykke,“ sagde Kammeraaden, idet han gav Love Haanden, „thi De har vundet en sjelden god, forstandig og uskyldig Piges Hjerter, der staaer aabent for de bedste Følelser, og som fortjener al den Omhed, De nogeninde vil kunne vise hende. Ansee hende for et kostbart Arvegods fra en afdød Ven, og aldrig, det haaber jeg, skulle mine Dine skue den Dag, da vi ville ønske det nu Skete Afskæet.“

Medens Kammeraad Rosen ledsagede sin Lykonst- ning med denne Tale, hvis Slutningsfætning blev fulgt af et gjennemtrængende Bif, der imidlertid kun halvt

blev opfattet af Love, forklarede Anna for Louise ved et andet Bindue, at Love og hun nok egentlig kunde takke hende for, at det endelig var kommen til Afgjærelse, hvorpaa Fru Rosen svarede, at hun sandelig ogsaa vilde takke, thi det var, efter hendes Mening, en saare lykkelig Begivenhed for hendes Huus.

Efter Louises Onske blev det aftalt, at Forbindelsen en kort Tid kun skulde kjendes af de nu forsamlede Venner, for at den første friske Duft ved samme kunde oplive uforstyrret dem, der af Hjertet vare glade ved den. Og saaledes burde det stedse være; thi naar først Verden med sine tusinde urene og usunde Fingre begynde at trække og slide i en Forbindelse, da er det forbi med den yndige Duft.

Men netop som denne Aftale var truffen, blev den efter Fru Rosens Bøn atter brudt, thi Doktor Steen traadte ind for at aflægge endnu et Besøg, før han reisste tilbage til sit Hjem. Denne Mand havde i nogle Aar været et Lem af Professor Rosens Huus, tidligere Lærer for den afdøde Søn, skjøndt kun faa Aar ældre end denne, og indtil Døden kaldte Wilhelm Rosen bort fra Livet og de mange rige Glæder, det lovede ham, hans fortroligste Ven. I Grossererer Tugls agtede Huus havde han været vel optaget, og det var ikke uden

Grund Rygtet fortalte, han sandsynligviis vilde blive Annas Brudgom, thi han var den Gnefte, hvis Opmærksomhed hun ikke flødte tilbage. Men en Søsters ulukkelige Egtteskab tilintetgjorde ganske det fremspirende Forhold, ikke fordi Beileren efter Verdens almindelige Viis traf sig tilbage, da Modgang bankede paa Døren, men fordi Anna søgte at fjerne ham ved en kold og ligegyldig Adfærd, uagtet hun vidste, det var Faderens inderlige Ønske at see hende forenet med Steen.

Doktor Steen selv var en saare kundskabsrig Mand, der anvendte alle de Timer hans udstrakte Lægepraxis gjorde ham til Herre over, til videnskabelige Studier; hans Retfærdighed og Uegennyttighed vare ikke mindre kjendte end hans Dygtighed, saa at Lægen og Manden vare lige høit agtede; men hans af Naturen indesluttede Bæsen var maasse blevet end fastere lukket, siden hans Haab om Annas Besiddelse glippede, skjøndt der vistnok aldrig til noget Menneske var kommet et Ord over hans Læber om dette knuste Ungdomshaab. Forrigt sigtedes han for et Anstrog af Aristokrati, til hvilket Videnskabsmanden ofte er ligesaa hjemfalden som Adelsmanden, kun have deres aristokratiske Tæn-

kemaade et forffjelligt Udgangspunkt og derfor ogsaa en forffjellig Retning.

Anna havde aldrig været blind for det stærke Kjønns Svagheder; ved dyrtkjøbte Erfaringer var hun bleven end mere klartseende, og kommen til den Erkjendelse, at hun med den Mistænksomhed, hvormed hun iagttog Mændene, og som hun maatte være paa sin Post imod for at den ikke skulde gaae over til Ubillighed, kun betingelsesviis vilde kunne gjøre en Mand lykkelig, og en betingelsesviis Lykke vilde, efter hendes Anskuelser, ingenlunde være tilstrækkelig i det ægteskabelige Samliv.

Theodor Love var en ung Mand, der af alle Mødre blev anseet for et saare ønskværdigt Parti, og for hvem det vilde være let at vælge sig en Brud i de bedste Kredse. Han havde tilbragt sit hele Liv i Kjøbenhavn, hvor hans Forældre havde indtaget en hæderlig Plads i Borgerfamfundet; ved deres Død, han mistede dem Begge i sine Studenteraar, slog han ikke, som saa mange Andre, ind paa Dagdriverbanen, under Paastud af at dæmpe sin Sorg, men arbejdede usfortrødent indtil han havde frigjort sig for den Lænke, der hviler meer eller mindre trykkende paa alle Minerva Søner. Men saasnart han havde taget Embedsexamen, traadte han ogsaa frem som en ung Mand,

der følte sig lykkelig ved ikke at bære nogen som helst Lænke, og blev snart vel modtaget og gjerne seet i alle de Kredse, til hvilke hans smukke Ydre og vakre Bæsen skaffede ham Adgang. Foruden en for en ung Jurist heldig Ansættelse, havde han efter sine Forældre arvet en lille Kapital, der ikke alene gjorde hans Stilling sorgfri, men endog satte ham istand til at skaffe sig mange Bekvemmeligheder og Behageligheder, unge Videnskabsdyrkere ofte maae gjøre Afkald paa.

Løve var almindelig afholdt af sine Medstuderende, thi han var retsindig, tjenstagtig, velvillig og tog gjerne Deel i deres glade Sammenkomster, og ikke mindre yndet var han af Kjønnene, saavel af ældre som yngre Damer, thi hans hele Færd var ridderlig forekommende; men han var uimodstridelig, netop ved de nævnte Fortrin, en meer end almindelig farlig Ungersvend. Fuldt og fast bestemt paa at bevare sin egen Uafhængighed og til samme Tid nyde Kjærlighedens Glæder, tog han ikke i Betænkning at vække Følelser, som det ingenlunde var hans Agt at gjengjælde. Forsængelighed var den farligste Dæmning, der gnavede paa hans Retsindighed, paa dens Alter ofrede han mange af sin Sjæls ædlere og bedre Spirer, og bragte Længsels og fluffet Forventnings Kval i mangt Hjerte. Flere Gange havde

han tænkt paa at vælge sig en Brud, og i den Hensigt nærmet sig en eller anden Kvinde, der havde tiltalt ham ved Ynde eller andre Fortrin; men hver Gang havde han pludselig skiftet Tanke og forladt Den, han fort isorveien havde sagt at vinde paa enhver Maade. At denne Udfærd ikke kunde bestaae for den moralske Domstol vidste han fuldtvel, og derfor fremavledes efterhaanden i hans Sjæl en høi Grad af Lunefuldhed med de uadskillelige Følgesvende, Mismod og Tungsin- dighed. Da han tilfældigviis fornyede sit tidligere me- get flygtige Bekjendtskab med Louise Hvid, bragte hendes hele Personlighed og den Maade, paa hvilken hun tog Livet, atter det Dufte til at træde ret levende og varmt frem for ham, som han troede at være for stedse bleven Herre over: at vælge sig en Hustru. Hans Følelse og Tilbøielighed blussede hurtigt op, og da han ved en Forbindelse med den blide og livlige, men tillige selvstændige Louise troede forvist at kunne blive lykkelig, og tillige haabede, ved den tilfulde at kunne be- kjæmpe Forhold, der undertiden vare ham ubehagelige, siden han var kommen ud over Ungdomsaarene, trængte han sig ind i hendes Hjerte, uden at tage synderlig Hensyn til, om ogsaa hendes Lykke blev grundet ved dette Egtekab. Hans Religion var en noget

underlig Blanding af selvskabte Læresætninger, efter hvilken alle Dyder maatte holdes heit i Vre, der i Verdens Dine tage sig godt ud som og der kunne virke med til et lykkeligt Borgerfamfund; men Hjertets skjulte Menneſte, det kom Ingen ved, uden Menneſtet ſelv, ikke engang Vorherre, ſom han forſikrede havde alt for Meget at tage vare til at han kunde bryde ſig om hver Enkelt paa Jorden, og desuden ikke var ſaa ſmaaſtig, at han vilde gaae irecte med Menneſkene for deres Skrobeligheder. En Tro, der viſtnok har mange Tilhængere!

Saa gjerne end den foreſſede Brudgom havde ført ſit Hjertes Udkaarne med ſig ſom Huſtru, naar han til Foraaret reiſte til ſin ny Birkefreds, fandt han ſig dog i, at Brylluppet blev opſat til Efterſommeren, da det jo vilde være ubilligt, ſaa pludſeligt at ſtille Fru Roſen ved den kjære Datter, og Anna, der gjerne og imod den gamle Venindes Tilbud, at træde i Louiſes Sted hos hende, havde lovet at tilbringe hos ſine Slægtninger paa Fredensborg al den Tid hun Sommeren igjennem kunde være fjernet fra Kjøbenhavn. Aftenen sluttede med en fuldkommen Aftale angaaende Fremtiden, „til Betryggelſe for Fru Roſen,“ ſagde Anna Tugl, og det blev foreløbig beſtemt, at den mo-

derlige Veninde hver Sommer vilde tilbringe tre Maaneder hos Louise, som da atter skulde besøge Tanten en fire fem Uger om Vinteren, fra Midten af Januar indtil Slutningen af Februar, fordi næsten alle Fødselsdage i Familien indtraf i dette Tidsrum.

Dag efter Dag, Uge efter Uge forløb, og allerede var der gaaet syv Uger siden den omtalte Familiebegivenhed, men Tiden var ilet hurtigt og umærkeligt for vore Venner, thi den var soundet i stille Lykke og Glæde. Infel Ernst havde et Par Gange talt om, at Forbindelsen dog nu vel snart kunde see Dagens Lys, thi han var ingen Ven af hemmelige Forlovelser, men Louise havde hver Gang bedt ham om at skjænke hende endnu en kort Frist, før hun skulde besøges af den Oversømmelse af Besøg og Lykønskninger og de dermed uadskillelige Spørgsmaal og gode Raad, som hun vidste ufeilbarligen vilde indtræffe; men nu slog Anna sig paa Kammerraadens Parti og erklærede, at det snart maatte have en Ende med den fortryllede Tilstand, hvori de Alle befandt sig, da de regnede den hele Verden uden for dem, som de dog tilhørte, for Intet, og kun kunde trives i deres egen, efter de nye Forhold aspæssede Kreds, og Anna var Den, der i tvivlsomme Smaatilsælde havde den afgjørende Stemme. Fru Rosen lod ogsaa et Ord falde, der tydede hen paa, at hendes Dufte stemte med Annas

Ytring, og de Forlovede bleve da enige om, at de den paafølgende Søndag, der var Annas Fødselsdag, vilde bryde Trylleriet og i Forening besøge Løves Bedstemoder, der levede paa Frederiksberg.

Løve var imidlertid bleven hele Husets Indling; ikke at tale om Fru Rosens, thi mod hende viste han en Sønns hele Opmærksomhed og Forekommenhed, men ogsaa hos Anna, der tidligere dømte ham med strænge Tanker, blev han efterhaanden bedre anstreven, og selv Kammerraaden viste tydelig, at han Dag for Dag syntes bedre om Louises Brudgom; men Assessor Løve var ogsaa en Mand, der havde alt i sin Magt, hvad der udfordres for at vinde baade Mænd og Kvinder, thi han var en fuldkommen Gentleman.

Da han Aftenen efter nysnævnte Samtale vilde gaae til Louise, blev han tiltalt af en Bekjendt en halv Snees Skridt fra Fru Rosens Bopæl, og snart efter saa han en Dame, i hvem han gjenkjendte sin Brud, komme ud af den Port, ad hvilken han længtes efter at træde ind. Med hurtige Skridt, som om hun var ængstelig for at møde Rogen, Raaben tæt om sig og Sløret trukken ned for Ansigtet, kun fulgt af en halvvoxen Pige, dreiede hun om Hjørnet til Kronprindsessegaden, og Løve skyndte sig at afbryde den Samtale

han var indviklet i, da han fik Die paa hende og saae, hvilken Bei hun tog.

Alf alle de Smaadjævla, der pusle i Menneffsjaelen og stræbe efter at afftedkomme Ondt, er Mistillid maasse den meest virksomme og den, der hyppigst faaer Lov til at bygge og boe der; den leirer sig saavel hos Rige som hos Fattige, hos Mand som hos Kvinde, og lægger sine Spirer saa umærkeligt, at den næsten ikke spores, før den har grebet om sig med mangfoldige fine Trevler, som det da, endog med den bedste Villie, er vanskeligt at faae pillet ud igjen; men hyppigst og farligst findes den maasse i Beilerens og Elfferens Indre, der, som oftest, er lettest tilgængelig for den; og den Mand, der ofte havde kaldt sin trolovede Brud: Du rene Sjæl! skammede sig nu ikke ved at forfølge hende med Mistillidens urene Tanter, saasnart der indtraf et Tilfælde, han ikke strax kunde forklare sig.

Louise gik igjennem Kronprindsesssegaden tværs over Sølgaden til Rigenegaden, hvor hun henimod Midten af Gaden gik ind i et simpelt Huus tilhøre. Love, der hele Tiden var fulgt efter hende i nogen Afstand, standsede nogle faa Minutter udenfor Huset, tvivlraadig om han skulde gaae ind eller ikke, men snart stod han i Stuen ved Siden af hende.

Den Familie hos hvem Theodor og Louise sag uventet vare blevene samlede, hørte ingeniunde til den fattigste Klasse. Alt var simpelt og tarveligt, men Alt vidnede ogsaa om Orden og Reenlighed; det hvide Gulv med det fintstrøede Sand, de storblommede Be-træk paa Kanapeen og Stolene, og det gamle brunnmalede Stueuhr erindrede om en sunden Tid, og de to Ægtefællers Udseende tydede heller ikke hen paa, at de vare fra dette Aarhundrede, men det tydede hen paa, at de vare brave, stikkelige Folk. Det var en gammel Knapmager og hans Hustru, der i mange Aar havde hjulpet hinanden trolig med Arbeidet. Foruden dem var der i Stuen en lille venlig Dreng paa 6 til 7 Aar, som kaldte den aldrende Kone Moder, men det var siensynligt, at hun ikke var hans kjædelige Moder. Dette Barn var ikke alene reent og net paaflædt, men dets Klæder vare endog efter brugeligste Snit, saa de ganske dannede en Modsatning til den gamle Kones.

Louise havde netop sagt: Godaften, Madam Blem! Godaften, min Ven Adolf! da Theodor traadte ind. Hvo af de Tilstedeværende, der blev meest forbauset, er det vanskeligt at sige: De her, Love! sagde Louise. Ih, min Gud og Fader! udbrød Huusmoderen og slog Hænderne sammen, formodentlig forstrækket ved den hef-

tige Maade, paa hvilken den ellers saa beffedne og høflige Assessor Love aabnede Døren, og den lille Adolf sagde: „D, det er deiligt, at De kommer igjen, nu kan De ogsaa faae alle mine Soldater at see! Det er en deilig Dag, den anden rare Frøken har ogsaa været her; hun forærede mig denne Farvelade.“

„Saa De er ogsaa kjendt her,“ sagde Louise smilende, „det har jeg ikke vidst, saalidt som De har havt Nys om mine Besøg i Rigensgaden. Husker Du, at vi forleden Aften truede med at udspeide hinandens Hemmeligheder,“ føiede hun til med dæmpet Stemme, „dette Møde seer næsten ud som om vi for Alvor havde dette til Hensigt; vort Besøg her har dog vist ikke samme Maal; jeg maa imidlertid nu give mine lønlige Vandring-ger til Priis for Dig, min Ven! siden Du tilfældigviis har overrasket mig her.“

Theodor var forvirret, men Louise mærkede det ikke, thi hun vendte sig strax om til de Andre og sagde: Vil De vise mig den samme Høflighed, som De pleier, gode Madam Blem! og lyse mig op ad Trappen?

„Er jeg gaae med, Frøken Hvid?“ spurgte Theodor.

„Nei, Hr. Love! det gaaer ikke an; jeg besøger en syg Veninde her i Huset, og De indseer vist, at Deres Nærværelse der ikke er paa rette Sted.“

„Tillader De mig da at vente paa Dem her, indtil De kommer tilbage?“

„Dersom jeg kun ikke vil gjøre Dem Tiden for lang, svarede Louise; før om en lille halv Time tør jeg ikke love at være her igjen.“

Madam Blem lyste nu Louise op ad Trapperne og vendte snart efter tilbage til Theodor, der, efter at have bedt om Tilladelse til at opholde sig hos hende til Frøkenens Tilbagekomst, havde hundrede Spørgsmaal at gjøre for at faae Dplysning om, hvem det var hun besøgte der i Huset, hvorfra hun kjendte Familien Blem, og om hun havde erkjendiget sig om Adolfs Herkomst og Paarørende.

Som ialmindelighed naar man forelægger jevne Folk flere Spørgsmaal paa engang, saaledes ogsaa her, det sidste blev besvaret først, og i en temmelig vidtløftig Fortælling meddeelte den gamle Kone Theodor, at den gode Frøken Hvid altid var venlig og mild mod lille Adolf, men hun havde aldrig spurgt om hans Forældre eller Noget, hvad der angif ham, uden den første Gang, hun saae ham, det kunde vel være saa omtrent halvandet Aar siden, da havde hun sagt, at det var vel deres lille Dattersøn; hvorpaa Konen, som Sand-

hed da var, havde svaret, at det var et lille Pleiebarn, de havde havt lige siden han var fem Dage gammel, og som de holdt ligesaa meget af, som om han var deres eget Kjød og Blod, fordi det var en velsignet lille Dreng."

"Hvem er den syge Dame, hun besøger her i Huset?" spurgte Løve, der i dette Dieblif ikke brød sig synderligt om Mad. Blems Kommentar.

"Det er en hjertesgod, fattig Stakkel, der boer hos Mad. Giler paa tredie Sal; hun har Stuen Mage til denne, og Madamen hjælper sig selv med Kammeret, da hun ikke er meget hjemme; hun har mange Herskaber at stryge for, desuden hænger hun Gardiner op i pæne Huse. Den syge Jomfru, som Frøken Hvid besøger, hedder Jomfru Bolt, og har rigtignok kjendt andre Dage end disse kummerfulde Tider, hun nu lever i. Hendes Fader var Grosferer, og det en meget fornem Grosferer. De har vistnok kjendt ham, Hr. Løve! han boede i Nyhavn og førte et meget stort Huus; næsten alle de Fornemme her i Byen kom til dem, naar der var Selskaber, og det gik mageløs fint til. Jeg veed saa god Bested dermed, thi vi have i mange Aar boet i det lille Huus ved Siden af, og da jeg tidligere har tagt til Selskaber i Herskabshuse, var jeg ogsaa altid

hos Bolts; og det er vist, at der var ingen Minister, der kunde beværte sine Gæster deiligere, end Grosserer Bolt sine. Der var heller aldrig knapt med hvad vi skulde bruge ved saadanne Leiligheder, thi Kniberi kjendte de ikke til, skjøndt det nok egentlig var Manden, der vilde leve paa saa stor en Fod. De havde kun tre Børn, to Sønner og denne Datter, og der var baade Lærere og Lærerinder nok til dem, men jeg troer dog ikke de lærte stort, saavidt jeg kunde mærke dengang, og hvad jeg ogsaa siden har forstaaet af Tomfru Clare, som nu ligger syg herovenpaa. I Glands og Herlighed gif Livet hen for hende dengang, i Sygdom og Fattigdom lever hun nu; men hun bærer sit Kors godt, det maa man lade hende, og mild og god er hun altid. Glittig var hun ogsaa, saalænge hun kunde arbejde, Stakkel! nu har hun nok ikke langt tilbage."

"Hvorledes gif det da til, at de bleve saa fattige?" spurgte Assessor Love, hvis Deeltagelse var vakt.

"Ja, det er nok ikke godt for noget Menneſke at ſige," blev Madam Blem ved. „Folk talte jo rigtignok om, at de ſtanferede for meget, og at det vilde ſee galt ud, naar han ſkulde ſvare Hver Sit; men det var vel kun Misundelſe og løſ Tale; thi Grosserereren var en hjertensgod Mand, og han havde nok ikke redt det ſaa-

ledes for sin Familie, naar han kunde have baaret sig anderledes ad. Han havde utro Folk og mistede desuden et Par Skibe i Søen, det var Begyndelsen, og saa kommer en Ulykke aldrig alene; jeg hørte ogsaa tale om nogle Fallitter, som han tabte ved; hvorledes det gik til, veed jeg ikke, men Ulykken kom pludselig og da de mindst ventede det, thi Grosserereren døde i sine bedste Aar af et Slagtilfælde, Dagen efter det havde været Fruens Geburtsdag, og de i den Anledning havde moret sig af alle Kræfter."

"Der blev rigtignok sagt, at han tog Livet af sig," blev Madam Blem ved efter en Pause, "men det var vistnok Dudsfab, thi Folk kunne jo ligesaalidt lade de Døde som de Levende i Ro, naar de have begyndt at hegle paa dem. Efter en saa glad Dag som de havde havt, kunde han da ikke tænke paa saadanne sorte Ting, om der ogsaa var kommet nok saa mange slemme Breve med Posten Morgenens efter. Tænk Dem, Hr. Assessor! Bolts gjorde en Skovtour, hvor de havde et Selskab af 84 Menneſter til at spise Frokost hos dem paa Bellevue Kl. 12; derfra kjørte de omkring til alle smukke Steder, indtil de Kl. 5 spiste til Middag paa deres Lyststed ved Frederiksdal, og det gik rigtignok rask til. Jeg var derude tilligemed to af Pigerne hele

3 Dage iforveien, og vi havde nok at gjøre hele Tiden; det var tidlig paa Foraaret, de første Dage i Mai, saa Herskabet var endnu ikke flyttet ud — de kom der da heller aldrig mere, kan jeg tænke, sagde hun med et Suk. — Alene fra Grosserereren var der bestilt 11 Bogne hos Hyrekudskene her i Byen til de Familier, der ikke selv havde Befordring, thi han vilde ikke, at hans Gæster skulde have Udgifter, og hver af Karlene fik en Femdalerseddél i Drifkepenge. Den deiligste Musik var kommen derud, og saa mange Kasser med Viin, at Kudskene havde ligesaa fuldtop som Herskabet. Ja, det var rigtignok et Gilde, der kunde knalde; jeg hørte ogsaa tale om, at det havde kostet 1400 Rigsdaler.“

„Ja, det var tilvisse Knald og Fald, gode Madam Blem! „sagde Love, som længtes efter at faae Noget at vide om Louises Besøg der i Huset. Frøken Hvid har altsaa kjendt denne Familie i de lykkelige Dage, og forlader dem ikke i de mørke?“

„Nei, nu skal de blot høre, Hr. Assessor! vedblev Mad. Blem, der vilde have Orden i sin Fortælling; nei, Frøkenen forlader dem rigtignok ikke, den gode Sjæl! og hun har dog aldrig deelt Spræl og Stads med dem. Da Grosserereren døde, var Jomfru

Clara, jo dengang blev hun rigtignok kaldt Frøken, men senere har hun ikke villet hedde andet end Jomfru, kun sytten, atten Aar gammel, og det havde da ikke været saa forunderligt, om hun i den Alder nødigt vilde give Slip paa al den Herlighed, hun var omgivet af. Det blev hun imidlertid nødt til, Stakkel! thi Alt blev solgt for dem, baade den deilige Gaard her i Byen, og Lyststedet, og Heste og Bogne, ja det som mere var, endog deres Bohave, indtil den sidste Stump, og de flyttede først hen i en lille Leilighed ved Bolden, og senere reent fra Byen, saa at jeg i mange Aar slet Intet hørte til dem. Saa havde den stakkels Pige ogsaa den gruelige Sorg nogen Tid efter Faderens Død, at den Kammerjunker, hun var forlovet med, Gud veed hvad han hed, det Skarn! men dengang hun var i Belmagt, gjorde han Nok af hende, og var om hende baade tidlig og sildig, slog op med hende, da hun Intet havde, og jeg har med mine egne Dine seet, at han har mødt hende paa Gaden, og er gaaet forbi hende, uden saa meget som at tage sin Hat af for hende; saa kunde hun da nok have Lyst til at reise fra Byen. For et Par Aars Tid siden kom jeg til at kjende dem igjen, men Gud bedre os, hvad det var for en Forandring fra tidligere Dage; det var dengang

de kom til at boe her i Huset. Da havde de dog ellers begge Stuerne derovenpaa, men Moderen var syg og elendig, og Vorherre tog hende da ogsaa et halvt Aars Tid efter. I den Tid de havde været borte fra Byen, havde de boet paa Amager og havt en lille Skole derude, indtil de maatte opgive den ved den stakkels Kones Sygdom, som ogsaa havde smittet Datteren. Tænk Dem, Hr. Løve! hun døde af Kræft; begge Brysterne havde de skaaret af hende paa Hospitalet og hun led forfækkeligt, inden hun fik Ende paa det; nu ligger Datteren af samme Syge, som hun har paadraget sig ved at passe og pleie Moderen, og ved at have maattet dele Leie med hende, da de efterhaanden maatte sælge af Stumperne, altsaa ogsaa af Sengeflæderne.

„Men hvorledes kom Frøken Hvid da til at kjende Jomfru Bolt, siden hun ikke havde vidst Noget om hende i Velmagtens Dage?“

„Det skal jeg sige Dem, Hr. Assessor! Da Moderen nu var død og borte, og Alt var tilsat hvad de havde sparet sammen med deres flittige Hænder, den ene af Sønnerne var desuden lam og kunde ikke tage sig Noget til, men var kun en Byrde for dem, indtil Vorherre gjemte ham, syede og broderede Jom-

fruen for Folk, hvad hun kunde overkomme, men hun blev altid daarligere og Kræfterne toge af, indtil hun reent maatte lægge sig hen. Vi Andre vare ogsaa blevene gamle, og det gaaer kun ringe med Fortjenesten, derfor kunde vi kun gjøre saa lidt for hende, og de mange Venner, de havde da Faderen levede, Gud bedre os, de kjendte hende ikke nu. Da fik vi hende efter mange Overtalelser til at sætte et Par Linier i Noisén, for at bede om Hjælp i sin Sygdom, men det var en haard Kamp for hende at bestemme sig dertil, og dog kunde hun med Sandhed sige, at hun tidligere havde kjendt bedre Dage. Den Dag, hendes Bøn stod i Adresseavisen, var jeg næsten hele Tiden hos hende, for at den Stakket ikke skulde have nodig selv at tale med Folk; men der kom slet Ingen for hennimod Aften, da bankede det, og en net, gammelagtig Herre traadte ind. Det lod til, at han havde kjendt Familien, og han beroligede og trøstede hende godt og sagde, at hun skulde ikke komme til at lide Nød; derpaa gav han mig 5 Rbd. og bad mig at kjøbe hvad der kunde være til Lindring for den Syge, men han sagde ikke sit Navn, og Somfruen kjendte ham heller ikke, thi han var aldrig kommen i Forældrenes Hus. Før hun gik bort, bankede det igjen, og saa kom Frøkenen,

der senere har taget sig saa trolig af hende; hun kjendte den gamle Herre og kaldte ham Onkel, men den Gneviste ikke af den Andens Besøg her, det kunde jeg nok mærke. Siden har Frøken Hvid været hende en tro Støtte, og hjælper hende tilrette paa alle Maader. Hun syer til hende, baade Linned og Rattreier, og sørger for, at hun altid ligger reent og pænt som en Grevinde, hun laver Mad og lader Pigen bringe den, hun læser for hende og trøster hende, og hver Gang den stakkels Pige deroppe er ret bedrøvet, skriver hun bare to Ord paa en Seddel, strax kommer da Frøkenen, thi saa veed hun, at hun længes efter at tale med hende. Der er en forskrækkelig Lugt ved den Syge, men Frøken Hvid lader altid som hun ikke mærker til Noget, og dog har hun tilstaaet for mig, at hun mangengang er nærved at faae ondt deraf. Hunsleien betaler Kammerraaden for Jomfru Bolt, thi den gamle Herre, der kom den Aften, han som var Frøkenens Onkel, var en Kammerraad, saa hun har jo ingen Rød forsaavidt; men det er tungt, at skulle tage Alting fra Andre og aldrig at have en Helbreds Dag."

"Saa de kjender Frøkenen derfra! Ja, det er en

herlig Dame. Sig mig, er hun aldrig truffen sammen her med — Frøken Emilie?

„Nei, hun er saamænd ikke; de have blot mødt hinanden i Gadedøren engang. Nei, seer De, Frøken Hvid, hun kommer gjerne kun lige inden for Døren, og beder om jeg vil lyse hende, thi hun kan slet ikke lide at gaae op ad de mørke Trapper alene, og det er da heller ikke saa rart.“

„Har Somfru Bolt en halvvooren Pige til at gaae Erinder for sig?“ spurgte Theodor, der vilde have Alt klaret, hvad der havde foruroliget ham i den sidste Time.

„Jo ganske rigtig, det er Sommermandens Ane her henne paa Hjørnet, og man kan ikke sige Andet, end at hun passer hende godt.“ Theodor havde endnu et Spørgsmaal paa Læberne, men det blev ikke fremført, thi i det samme kom Louise tilbage fra den Syge.

„Tak, fordi De har ventet paa mig, sagde hun strax til Løve; nu er de maaske saa god at følge mig hjem. Godnat, Mad. Blem! Godnat, Adolf! Godnat! Ied det fra de Andre, og de Fremmede gif bort.

Theodor skammede sig dybt i sin Sjæl over den Mistænksomhed, hvormed han var fulgt efter Louise, da hun gif til den Syge, og sagde ved sig selv, at det Ord var sandt: For den Rene er Alt reent, men

ogsaa kun for den Kene! Paa Veien blev alene taalt om Jomfru Bolts beklagelige Tilstand og de Lyffens Dmvrærlinger, hun havde lært at kjende. Da det ikke var paasaldende i Louises Hjem, at de kom samlede tilbage, bleve de heller ikke overvældede med nysgjerrige Spørgsmaal om, hvorledes det var gaaet til, men Theodor var alvorlig og forstemt.

Noget efterat de vare komne hjem, bad han Louise om at tale alene med hende i hendes Bærelse. Der bleve de samlede meget længe, og da de atter kom tilbage til de Andre, var Louise kjendelig bedrøvet, og Løve fortalte, at han i 3 Dage maatte være fraværende fra Byen. Louises veemodige Stemning vedligeholdte sig uafbrudt i disse 3 Dage, skjøndt hun søgte at befjæmpe den, og hun maatte døie mange Bemærkninger af sine Venner, fordi hun var saa forknøyt under denne korte Adskillelse fra Brudgommen; hvorledes vilde det saa gaae til Sommeren, naar han skulde være i Sydland og hun her, sagde Onkelen. Fjerde Dagen efter Bortreisen kom Theodor tilbage, Louise opklaredes atter, Forlovelsen blev deklareret, og Alt var lutter Glæde og Fryd, baade for de Forlovede og deres Venner derhjemme.

Fra Pastor Hvid til Næstesor Love.

Vendsyssel i Septbr. 1843.

Min Ven!

For at Du ikke strax skal føle altfor stor Taknemmelighed imod mig ved Modtagelsen af dette Brev, vil jeg begynde med at fortælle Dig, at jeg kun for saavidt imødefommer Dit Onske, som at jeg svarer paa Dit Brev den første Postdag, jeg er istand dertil, og dog bliver det maaskee senere, end Du havde ventet, efter den med tre tykke Streger understrevne Ven: Skriv strax! Men da maa Du huske paa, at vi boe i Vendsyssel og at Postgangen her er, som vi Alle tilsammen, noget seendragtige. Du seer, jeg har ikke glemt Din Ytring om mig og mit Folkesjærd, som Du kalder os her paa Egnen, men ere vi noget seendragtige til at gaae ind paa alt Nyt, førend vi have prøvet, hvorvidt det er godt, saa ere vi imidlertid ikke saa sene til at fremme det, naar vi ere komne til Erkjendelse om dets Fortrinlighed; derom troer jeg ogsaa, Du blev overbevist.

Lad det nu være nok om den Sag.. For at Du

ret kan opfatte det Sind, med hvilket jeg tilstiller Dig dette Brev, maa jeg fortælle Dig, at jeg fuldtvel mindes, at Du stedse i vore Studenteraar hed: „Den brave Theodor Love,“ og at jeg ved Dit Besøg her paa Egnen sidste Sommer ikke fik Grund til at formode, at Du havde gjort Dig dette smukke Tillægsnavn uværdig. Med denne Tillid til Din Karakter og Din Tænkemaade vil jeg tale uforbeholdent med Dig om den Sag, der var Hovedgjenstanden for Dit Brev, og bede Dig optage mine Grunde med et Sind, der er lige saa tilbøieligt til at tage imod Fornuftgrunde, naar disse stride imod et Ønske, som naar de stemme for det.

Du beder mig: at staae Dig bi som en broderlig Ven i en Sag, der gjælder Din hele timelige Lykke; det vil sige, Du ønsker, at jeg skal staae Dig Udgang i min Tantes Huus, for at Du kan vinde min Søsters Tilbøielighed og saa, dersom Du har Lyst dertil, knytte en Forbindelse med hende. Nei, min kjære Love, nei! dermed hjælper jeg Dig ikke, og jeg vilde ansee det for meget beklageligt, dersom Du virkelig fik Udgang der, og da vandt min Søsters Hjerte; thi uagtet alle Dine gode Egenskaber er Du dog ikke den Mand, jeg kunde ønske Louise til Egtefælle. Nu veed jeg

rigtignok ikke, hvorvidt det vilde lykkes Dig at bringe en ægteffabelig Forbindelse istand, da min Søster siden sin Brudgoms Død har viist en afgjort Ulyst til at knytte en saadan og derfor forkastet flere, iøvrigt meget ønskværdige Tilbud, og om det nu blev Tilfældet, saa vilde mit Raad til eller fra vist ikke komme syn- derligt i Betragtning hos Nogen af Eder; men da jeg tilfulde er overbevist om, at Du kjender for me- get, og hun for lidet til Verden til at en saadan kunde være ønskelig, er det dog min Pligt at tale imod den, saalænge I endnu ere tildeels fremmede for hinanden, og det er til Din bedre Følelse, jeg appellerer, naar jeg beder Dig at opgive den Tanke, at fornye Dit flygtige Bekjendtskab i min Lantes Huus.

Saa godt som jeg mindes Dine gode Sider, min- des jeg ogsaa Dine svage, og har derfor ikke glemt den Lykke, Du altid gjorde hos Kjønnets, Din Uimod- staaelighed for samme, den farlige Fiinhed, hvormed Du drev Din Elskovshandel, og de mange galante Even- tyr, Du undertiden opvartede os med. Louise kjender ikke til Lidenstabelighed og Letvind, aner ikke at samme findes, endog i de høiere Klasser i Samfundet, iblandt dem havde Du jo stedse Dine Elskerinder — og syn- digt vilde det være, at aabne hendes Dine i saa Gen-

seende. „Du er forlængst kjed af det tomme, ustadige Liv,“ skriver Du, og længes af Hjertet efter at forene Dig med en vakker, forstandig Pige; det glæder mig, at Du er træt af Dit Sommerfugleliv, og jeg lykønsker Dig til den Bestemmelse, Du har fattet, men husk paa hvor ofte Du har sagt, at Du aldrig vilde forlove Dig, naar Du ikke kunde fatte Tilboielighed til en ganske ung, nys udviklet Pige, og at Du opfordrede alle Dine Venner til at advare Dig, ifald de skulde mærke, Du var i Begreb med at forelske Dig i en Antiquitet. Louise er en Antiquitet, kjære Løve! thi hun er 35 Aar, og jeg advare Dig derfor fra at knytte nærmere Bekjendtskab med hende.

Men meer end alt Andet, der kan stille sig imod den attraaede Forbindelse, er de forskjellige Vilkaar og Forhold, hvorunder I have levet og udviklet Eder. I Verdens Hvirvel og omgivet af dens Sophisterier er det gaaet Dig som mangfoldige Andre, Du har tabt Din bedste Skat paa Jorden, den barnlige Tro, der gjør Manden og Oldingen ligesaa stærke og lykkelige i Prøvelsens Tid, som Savnet af den gjør dem vankelmødige og fortvivlede. Gud Faders Tilværelse tør I ikke nægte, thi det er Eder med al Eders Klogskab og Dygtighed dog ikke muligt at faae Aarstiderne til at

afverle, Planterne til at groe, Solen til at varme, eller
 nogle af de andre utallige Vidnesbyrd om hans Almagt
 og Godhed fremkaldte ved egen Hjælp; men Sønnen,
 den Herre Jesus Kristus, ham kjende I ikke, ham
 forkaste og korsfæste I med høi Panden; ham, Mægleren
 imellem Gud og Menneskene, der hengav sig for os,
 ham trænge I ikke til, thi Eders egne gode Gjernin-
 ger kunne nok tale for Eder paa Dommens Dag. I
 ere jo hverken Tyve, Røvere eller Mordere, altsaa ikke
 Syndere. Du, min kjære Løve! har siddet paa Tviv-
 leres og Spotteres Bænke, og er ingenlunde bleven
 ubesmittet af deres Dmgang; Dig selv ubevidst vilde
 Du mangengang bedrøve og forurolige Louise, hvis
 religiøse Livsudvikling blev grundlagt i vort fromme
 Barndomshjem og senere har vundet Fasthed ved Li-
 vets Tilfiskelser. Den stærke, rene Tro, der gjennem-
 gløder hele hendes Væsen, og den ydmyge Hengivelse,
 hun ved den har viist i Forsynets Villie, under allehaande
 Skjæbner, er hendes Livs største Skat, og kunde Du
 nænne at røve hende den, eller blot at plukke af
 den? Nei, Løve! det vilde Du ikke være istand til, naar
 Du fik Tid til Overveielse, og Tid til Overveielse
 faaer Du ved disse Linier fra en Ven, der ikke alene
 mener Søsteren det godt, men ogsaa Venen, og derfor

fraraader denne Forbindelse af al Magt. Du vil ikke røve den Fattiges eneste Lam! Du vil lade Louise beholde sin rolige Tilfredshed, uden at stille Dig imellem hende og den Ledestjerne, som hun saa gjerne følger, fordi hun veed, at den „aldrig kan lede vild,“ og at den fører hende paa rette Vej; men Veien vilde blive formørket ved Din Skygge, og derfor vil Du holde Dig borte.

Skulde det imidlertid, som Gud forbyde, blive Tilfældet, at Du vandt min Søsters Kjærlighed og hun blev Din Hustru, da bønfalder jeg Dig om og fordrer af Dig, at Du river Dig løs fra alle tidligere Forbindelser og ikke lader hende ane, hvormegit Du kjen-der af Verdens Udsjæthed og Svaghed. Har Du den rette Agtelse for hende, da vil Du ikke besmitte hendes Fantasi med Billeder, som hun er lykkeligere ved aldrig at see udkastet, og saa meget Herredomme kan Kjærligheden vel faae over Forsængeligheden, at Du for hende ikke praler af Dine Sciervindinger.

Men derimod fordrer jeg af Dig, at Du uforbeholdent taler med hende om den lille Dreng, Du ved Din Nærværelse her sidste Sommer bad mig om at antage i mit Huus til Opdragelse imellem mine Børn; naar jeg siger uforbeholdent, da mener jeg derved, at

Du ikke skal indsmugle ham under Form af en afdød Paarørendes Barn, som Du vil forsørge, men ligesvem fortælle hende, at det er Din Søn, og da kunne I i Forening afgjøre, om det er ønskeligt, at han bliver opdraget i Eders Hjem eller udenfor samme; bestemme I Eder for det sidste, da vil jeg tilstaae Dig den Bøn, jeg afflog Dig, da Du var her, at optage ham imellem mine Drenge. Dog kan jeg ikke andet end tilføie endnu engang: det vilde ingenlunde glæde mig, om Louise blev Din Hustru, og bede endnu engang, at Du vil tage Hensyn til meer end Dit øieblikkelige Ønske i denne Sag.

Du skal imidlertid ikke gaae tomhændet fra mig, thi jeg vil føre Dig ind i et andet Huus; i et Huus, der i Tidens Længde bedre vil stemme med Dine For-
dringer til Livet, end Tante Rosens, thi det er langt mere selskabeligt, idetmindste var det det i mine Kandidataar; men da vare begge Sønerne hjemme, og Begge vare de forlovede. Du kjendte de to Brødre, af hvilke den Eine nu er Præst et Par Mil herfra. Det er hos Fru Bykjær, der eier den store Gaard paa Hjørnet af Tornebustgade og Bolden; En af mine Skolelærere, der er i trange Kaar, er noget beslægtet med hende, og skal tilligemed hende og flere

Andre have en Arv efter en Paarvrende, der er død paa Batavia. Pengene staae i hollandsk Bank, og der er en Deel Brøvlari ved at faae dem. Naar nu den stakkels Mand skulde betale en Prokurator for at tage sig af hans Sag, vilde den største Deel af Pengene gaae tabt; jeg har derfor lovet at være ham behjælpelig med at faae den ordnet paa en lempelig Maade, og derfor beder jeg Dig, min gode Ven! at tage Dig af denne Sag. Hos Fru Bytjær vil Du faae alle de Oplysninger desangaaende, Du kan attraae.

Og nu Farvel! Min Hustru og mine Drenges hils Dig, thi Du har vundet Alles Hjerter under Dit korte Besøg her. Tilgiv Din Ven, at han ikke imødekommer Dit ytrede Duffe, og lad mig snart faae nogle Linier fra Dig igjen. At Du søger Herredsfogedembedet, der er bleven ledigt her paa Egnen, er mig kjær; jeg har da Haab om et faae Dig herop. Levvel!

Din Ven

Johannes Hvid.

Fra Næstesor Løve til Pastor Hvid.

3 Decbr. 1843.

„**S**vad Gud haver tilsammenføiet, skal intet Menneske adskille,“ altsaa heller ikke en Præst i Bendsyssel. Nu veed Du vist alt Bested, min Ven! Jo, ganske rigtig! Din Formodning er sand, naar Du efter at have læst de to første Linier af mit Brev forudsætter, at jeg bliver Din Svoger, og overflødig vil det vist være at tilføie, at jeg føler mig som den lykkeligste Mand paa Guds grønne Jord. Hvor ganske anderledes er ikke mit Forhold til Louise og min hele Udfærd i hendes Omgivelse, end ved nogen af de Forbindelser, jeg tidligere har knyttet — men de have ogsaa tilsammen været knyttede, for snarest mulig igjen at løses — og hvorledes forædles jeg ikke ved mit Kjendskab til Din fortræffelige Søster, hvorimod mine tidligere Bekjendtskaber tildeels have bidraget til at bringe mig til at dale. Jeg er ingenlunde vred, fordi Du i dit Brev minder mig om det, man helst ønsker at glemme, thi der er Sandhed i Dine Ord; og disse Erindringer have

kun bidraget til at stille Louise frem for mig i hele sin Reenhed og Uskyld, og til at vække i mig det alvorlige Forsæt, at arbejde paa at blive hende værdig; men jeg er derimod misfornøiet med, at Du saa bestemt udtalte Dig imod en ægteskabelig Forbindelse imellem os, som om al Ulykke skulde vælte ind over Din Søster, hvis en saadan kom istand. Imidlertid, nu er det skeet; det hjalp jo ikke, Du stampede imod Braadden; og paa Grund af, at Du var uretfærdig imod mig og ikke vilde hjælpe mig til den Udgang, jeg bad Dig om, fordi jeg ikke altid har været saa philistragtig med Hensyn til Kjønnets som Du, min kjære Hvid! i hvem Præstemanden altid stak frem under vore Ungdoms Daarligheder, har Nemesis til Straf derfor ladet Dig række Haanden til vort nærmere Bekjendtskab, imod Din Villie.

Men jeg maa vel forklare mig lidt omstændeligere for Dig, og dette gjør jeg med Fornøielse, for at Du kan see jeg har baaret mig redeligt ad. Altsaa, da jeg kom tilbage fra Bendshøjsel sidste Eftersommer, tænkte jeg ikke paa, at de Papirer Du gav mig til Din Tante, skulde ved deres Besørgelse blive saa indholdsrige for mig! jeg bragte dem selv, og blev modtaget med al den Forekommenhed og Høflighed, Enhver

kan vente, der har en mundtlig Hilsen at overbringe fra fraværende Kjære. Din Tante mindedes jeg godt fra vore yngre Aar, da jeg imellem kom til Wilhelm Rosen, ogsaa Din Søster har jeg oftere truffen sammen med der i Huset paa den Tid, men uden at jeg dengang lagde særdeles Mærke til dem; nu derimod var det anderledes, og jeg gjenkjendte strax i Louise en Dame, jeg en Uges Tid tidligere havde gjort Reisen med fra Koeskilde til Kjøbenhavn, og til hvem jeg havde følt mig hendraget ved hendes ualmindelige Dannelsen og Kvindelighed; thi jeg skriftede jo for Dig i forrige Brev, at jeg havde udstrakt Din Tilladelse til at levere Brevskaberne af leilighedsviis, saa vidt, at jeg besørgede dem først 3 a 4 Uger efter min Hjemkomst; men, Du mener maaskee, at de kom tidnok! Imidlertid, saa venlig jeg blev modtaget, var der dog ikke den ringeste Opfordring for mig til at komme igjen, og jeg ventede forgjeves paa et lille Bink, jeg kunde gribe til fornyet Besøg, endog paa Stifettens Bekostning. I flere Dage pønsede og pønsede jeg paa en Udvei for at faae Anledning til at fornye mit Besøg, for idetmindste blot engang endnu, sagde jeg til mig selv, at komme sammen med et af vor Tids Særsyn, en uskyldig og naturlig Kvinde; men jeg kunde ikke finde paa Raad. Da kom Lykken

mig omfjeder til Hjælp: Min Karl havde fundet paa
 Gaden en sort Floiels Sypose, hvori der var et Par
 Briller, et fint Lommeterklæde, mærket Amalia Rosen,
 og en lille Pung med 9 Rbd. 84 St; hvilke Ting han viste
 mig. Jeg havde hørt Fru Rosen blive kaldt Tante Ama-
 lia, og dette Fund var altsaa „gefundenes Fressen“
 for mig; som den rene Sandhed var, fortalte jeg Fin-
 deren, at Posen efter al Sandsynlighed tilhørte en
 gammel Dame af mit Bekjendtskab, men at han under
 ingen Omstændigheder maatte tage imod Findelsen af
 hende; derimod kunde han give mig den, saa skulde jeg
 overlevere hende samme; og da jeg ledsagede denne
 Forklaring med en Blaahammer, saa kunde Hans
 snart forstaae, at der var Mening og sund Sands
 i min Tale.

At jeg skyndte mig med mine Damesager til Fru
 Rosen, for idetmindste at forhøre, om det ikke var hen-
 des, det bød jo simpel Uerlighed mig. Som jeg formo-
 dede var hun Gierinden, og baade hun og Din Sø-
 ster modtog mig med samme naturlige Venlighed og
 forekommende Høflighed som første Gang; men derved
 blev det ogsaa! Ingen bad mig om at blive, da jeg
 reiste mig for at gaae, og Ingen bad mig om at komme
 igjen. Nu var jeg altsaa slet ikke kommen videre end

før jeg bragte Posen; kun det var bleven mig klart, at det var ikke denne ene Gang, jeg bigede efter at tale med Frøken Hvid, men at min Sjæls inderligste Ønske var, at dette maatte skee tidt og ofte. Da skrev jeg i min Fortvivlelse til Dig og bad om Hjælp; men Du, der er kaldet til at øve Kjærlighedsgjerninger, lukkede Dit Øre for den Bedendes Raab; imidlertid rakte Du mig med bortvendt Ansigt en Snor, for at jeg ikke ganske skulde synke i Fortvivlelsens Afgrund, og ved denne Snor har jeg hævet mig op til Lyffens Top, til at blive Louises Brudgom, hendes Hjertes fri Udfaarede, skjøndt Du ved Ledetraaden vilde drage mig andetsteds hen.

Du indseer jo nok, min Ven! at Din Commission for Skolelæren, der skulde bringe mig ind i Fru Bytjærns Huus, er den Snor, der for mig blev en Lykke- traad, og jeg skylder Dig da Regnskab for, hvorledes jeg har stilt mig ved det overdragne Hverv. Af forskjellige Grunde ønskede jeg ikke at fornye mit Bekjendtskab i Fru Bytjærns Huus, for at ikke de mangfoldige giftesfærdige, giftelystne og giftesyge Damer, hendes Huus staaer aabent for, skulde fornye Deres Angreb paa mig; thi selv er hun en skikkelig Kone, der ikke gjør en Kat Fortræd. Der er kun at klage paa

hende, at hun holder gode Miner med hele Byen, og luffer sine Døre op for Enhver, der kan føre en god luun Pasſjar.

Jeg tænkte mig derfor om, for at finde en Mand, hvem jeg, uden at forårsage Landsbybrægeren nogen Udgift, kunde give Sagen ihænde, og lykkeligviis falde mine Tanker paa den gamle, brave Kammerraad Rosen, der er et af de uegennyttigſte Menneſker under Solen.

De to Gange jeg havde beſøgt Din Tante, traf jeg ham der, og jeg havde ſaaet at vide, at han kom der daglig: derfor gjorde jeg mig ikke den Ueilighed at opſørge hans Bolig, men jøgte ham i Fru Roſens Huus, rigtignok maa jeg beſjende, paa en Tid, hvor jeg ikke kunde vente at træffe ham der, nemlig midt under Contoirtiden, ſom jeg er viſ paa han aldrig forſømmer. Naturligviis var han der ikke, og efter en halv Times Samtale bad jeg om Tilladelse til at ſøge ham der igjen ſamme Aften, da det var mig om at gjøre at tale med ham angaaende en Commiſſion, jeg havde ſaaet fra Dig, og ſom jeg ikke var iſtand til ſelv at varetage. For at jeg ikke ſkulde komme til at gaae med uforrettet Sag for mit eget Bedkommende, ſatte jeg mig ud over alle Henſyn, regnede det ikke ſaa nøie med en Smule Paatrængenhed, og bad

om Tilladelse til at besøge dem imellem, da jeg sølte mig saa faare vel i deres Kreds. Min Bøn blev siebliffelig og uden megen Snif Snaf tilstaaet, og fra den Stund af havde jeg Spillet vundet, takket være Din Commission, min gamle Ven!

Kammerraad Rosen tog sig af den bevidste Sag, fra ham vil Du altsaa faae directe Meddelelser desangaaende; jeg for min Part under ham af ganske Hjerte baade Skolelærerens Taknemmelighedsyttringer og Besøgene hos Fru Byfjær. Det kan vel ikke være forargeligt, at jeg sammenligner mig med Martha eller Maria, jeg veed ikke ret hvem det lyder paa, og siger om mig selv: At jeg som hun har valgt den bedre Deel!

Søvrigt tør jeg nok sige, at Alle her vare vel tilfredse med mine stedse hyppigere Besøg. For Tante Rosen skal jeg svare; jeg behøvede ikke hendes senere godmodige Tilstaaelse om, hvor kjærkomne de vare hende, for at være overbeviist derom; Louise blev altid sig selv lig, altid venlig og blid, altid inden for Kvindelighedens Grændser, men jeg kunde dog læse i hendes Blik, i dette dybe, klare Blik, som Du saa godt kjender, at jeg ikke var hende ligegyldig; og Anna Fugl, thi hun er Husets uundværlige Veninde og Raadgiverende i alle Tilfælde og næsten dets daglige Gjæst,

hun lod vel undertiden sit kloge Die hvile strængt paa mig, som om hun vilde sige: har Du ogsaa prøvet Dig selv, om Du er værdig til at kaste Kjærligheds-
guister i en ædel, umistænksom Kvindesjæl, før Du be-
gynder Angrebet; men hun gjorde Intet for at fjerne mig og behandlede mig endog med en Venlighed og Tillid, som vist ikke alle Herrer kunne rose sig af fra hendes Side. Den Gæste, der ikke var saa synderlig glad ved mine snart daglige Besøg, var Kammerraaden, der fra sin Lænestol har givet mig mangt Sidehug og mangan bitter Pille; dersom han ikke var henimod de tredsindstyve, saa vilde jeg troe, han var min Medbeiler. Louise er hans Diesteen; i hans Tanker, og jeg behøver vel ikke at seie til, ogsaa i mine, er der ikke Mage til Pige paa Jorden, derfor er han ængstelig ved enhver Tilnærmelse, og min har upaatvivlelig ikke været ham velkommen; thi jeg maatte tage meget feil, om han ikke har faaet Nys om en og anden lille Historie, som i sig selv kan være uskyldig, men rimeligviis er kommen forvandsket til ham. I saa Fald har jeg den Slyngel Pral mistænkt. Endog hans Lykønsningstale, da vi omsider vare blevene forlovede, indeholdt umiskfendelige Tegn derpaa.

For et Par Maaneder siden aabnede jeg en Aften-

stund mit Hjerte for Din Søster, forsikrede hende om min varme, stedse uforanderlige Kjerlighed, og bad om hendes Gjenkjerlighed. Min Tilstaaelse overraskede hende sien- synligt, og det var ikke muligt at faae det Løfte jeg vilde astrygle hende, fordi „det vilde være at give det letsin- digt,“ sagde hun; hun havde aldrig tænkt paa et saa- dant Tilbud fra mig, og havde derfor heller ikke kunnet overveie, hvorvidt Opfyldelsen deraf kunde gjøre os lyf- felige; hun tilfod imidlertid, at jeg ikke ganske var hende ligegyldig, fremførte Grunde imod vor Forbin- delse, der vare meget nær beslægtede med Præstens i Bendsyssel, og sluttede vor Samtale med, at flere Raaneder skulde gaae hen, før jeg atter maatte tale med hende om denne Sag, og at vi Begge indtil den Tid skulde tænke os, at denne Meddelelse slet ikke havde fundet Sted, og at Ingen af os skulde være bundet ved noget Løfte; efter min indstændige Bøn modtog jeg hendes Tilfagn om, at hun da ei heller vilde raad- føre sig med nogen levende Sjæl, eller følge anden Til- styndelse end hendes eget Hjertes; thi, imellem os sagt, jeg var hange for Kammerraadens Raad.

Men da jeg nu havde faaet Herredsfogedembedet, som jeg søgte, da gif Naturen over Optugtelsen; jeg

brød mit Løfte, at lade flere Maaneder gaae hen; men dette skal, saavidt jeg vil fortjene Navn af en Fædersmand, ogsaa være det eneste Løfte mod hende, jeg nogenſinde skal ſviige, og fornyede min Bøn, at hun vilde blive min Huſtru. Omſider indvilligede hun, og hvo var lykkelig ſom Theodor Løve. Alt vore forſkjellige religiøſe Anſkuelfer vare Anſtødsſtene, det er vel ſoleklart for Dig; men jeg har høitidelig lovet, aldrig at forſtyrre hende i denne ſkjenne, eenfoldige Tro, der gjør hende ſaa elſkelig, om jeg end ikke ganſke kan dele den med hende, og at aabne mit Hjerte for Religionens Sandheder, idetmindſte ikke lukke det for dem.

Alt Proſelytmageri forreſten ikke er hendes Kjøpheſt, det er ganſke viſt, og hun naaer ſandelig ſnarere at vinde Sjæle for Himmerig derved, at hun viſer Religionens Kraft og Trøſt i ſit hele Levnet, end om hun gif omkring med andægtige Møner og præfede Bod og Bedring for Andre. Aldrig havde jeg troet, at ſaa megen Mandslivlighed og Glæde over Jordens Goder og Gaver kunde i den Grad forenes med et ægte religiøſt Sind, ſom jeg har fundet det er Tilfældet hos min elſkede Louiſe, og jeg føler tilfulde, at jeg ved hende, ved hendes Naade at dyrke ſin Gud paa, vil komme ham og Erkjendelfen af hans Væſen nærmere og nær-

mere. Ønsf mig derfor til Lykke til vor Forlovelse, min broderlige Ven! men øns ogsaa Louise til Lykke, thi alt Godt, der naaer til mig, er hendes Bærf.

Og nu er der kun eet Punkt tilbage, jeg har at omtale for Dig, det er angaaende min lille Adolf. Jeg var uvis om hvorledes jeg skulde gjøre Louise bekendt med dette Barns Tilværelse, uden at saare hendes kydske Tankegang, der aldrig har dvælet i Sandhelighedens Gebeet, og uden, det tilstaaer jeg, at staae altfor ussel for hende; da bragte et ganske uventet Sammentræf det til en Forklaring. I de første Uger holdt vi, efter fælleds Overeenskomst, men egentlig fordi det saaledes var Louises Ønsf, vor Forbindelse stille i den hjemlige Kreds, uden at lade den publicere, og hver Dag naar jeg efter Middagen, som Du jo nok husker i Kjøbenhavn er temmelig hen paa Eftermiddagen, havde tilbragt en halv Times Tid i Athenæum, gik jeg til min Brud, der med hver Dag blev mig fjærere, og med hver Dag fólte sig lykkeligere ved vor Forbindelse.

For en Uges Tid siden traf jeg en Bekjendt paa Gadehjørnet skraas over for Din Tantes Bolig, idet jeg som sædvanligt vilde gaae derop; strax efter at være standset af ham saae jeg Louise komme ud af Porten med hurtige Skridt

og tage Beien ned ad Kronprindsessøegaden, kun fulgt af en lille Ryborders Pige, som undertiden havde bragt hende skrevne Sedler, hvis Indhold jeg engang havde spurgt om, men faaet istedenfor Svar det spøgefuldt fremsatte Spørgsmaal: om hun vel turde læse alle de Billeter, der ved saadanne hemmelighedsfulde Sendebud kom til mig? Da jeg nu saa Louise ile afsted med dette Pigebarn, da soer Djævelen i mig, og istedenfor at jeg burde have tænkt mig, at hun skyndte sig for at bringe en Syg og Lidende Trøst og Hjælp, havde jeg strax Hovedet fuldt af Stærnemoder og Sammenkomster, og var ikke seen med at gaae efter hende, ikke aabenlyst og tiltalende hende, men speidende i tilbørlig Afstand. Jeg skammer mig endnu i dette Dieblif over, at jeg kunde lade mig henrive til at frænke hende i den Grad.

Hun standsede omsider i Rigersgade og gik ind i en Stueetage der; det var netop i det samme Huus, hvor Adolf siden sin Fødsel har været i Pleie. Da drev min Afssindighed mig saa vidt, at jeg endog troede, hun lønlig udspionerede mine Forhold, og snart stod jeg i Stuen ved Siden af hende.

Hvor meget jeg atter ønskede mig paa Gaden, da jeg befandt mig ligeoverfor dette rene Blik, der afpræger

en Sjæl, lige ukjendt med de Tanker, der havde dreven mig did, og den Retfærdighed, der ene retfærdiggjør saadanne Tanker, kan Du vel forstaae.

Louise besøgte en Syg der i Huset; og medens hun var i en anden Etage hos denne, blev jeg i Stuen hos Madam Blem, der fortalte mig med mange Lovtaler over hende, den Godhed og Omhu hun viste mod den Syge, en forældreløs, i Velstand og Glimmer opdraget, og nu i Armod nedssunken Pige; og den hele Maade, paa hvilken Louise viser Velgjerninger mod den Forladte, er saa skaanende, saa kjærlighedsfuld, saa sand kvindelig, at den ved den Maade, hvorpaa den vises, bliver en dobbelt Velgjerning.

Med hendes Tilladelse havde jeg ventet paa hende, og vi fulgtes ad til Hjemmet, men vore Tanker havde en forskjellig Retning. Hendes dvælede uafsladelig ved den Lidende, hun havde forladt; mine vare kun beskæftigede med at udfinde en Maade, paa hvilken jeg uden Anstød kunde gjøre hende bekjendt med Aldolfs Fødsel og mit Bekjendtskab med Emilie Legère. Endnu samme Aften maatte jeg tale med hende; jeg havde krænkert hende dybt i mine syndige Tanker, og derfor bad jeg hende efter Aftensbordet om en rolig Time i hendes Bærelse.

Skjøndt det var en Trang for mig at udtale Alt for hende, var jeg, som Du kan tænke, noget forlegen og skamfuld, og Gud veed, om den rene Sandhed var kommen for Dagen, dersom hun ikke ved sin milde Opmuntring og Tale havde givet mig Mod. Hun havde imidlertid ikke ventet en saadan Forklaring, det mærkede jeg paa hendes Sittren. Men ikke et heftigt Udbrud, ikke et bebreidende Blif, ikke en voldsom Taarsstrøm!

Efter en Pause nævnede jeg Statsraad Hansens Huus som det, hvori jeg først havde gjort Bekjendtskab med Adolfs Moder, og da jeg derpaa, for at vise hende min fulde, ubegrændsede Tillid, vilde navngive Emilie, bad hun forstrækket: „For Guds Skyld, Theodor! nævn hende ikke; det er jo ikke Din Hemmelighed alene!“ Sig mig engang, Hvid! hvor mange Kvinder troer Du vel, der kunde have dæmpet deres Lyst til at vide Alt?

Du veed selv, under hvilke Forhold jeg kom til dette altfor fortrolige Bekjendtskab med Frøken Legere, og Du har i Dine Bebreidelser mod mig maattet indrømme, at der var store Fristelser at staae imod.

Dette omtalte jeg imidlertid ikke for Louise, hun vilde endnu mindre kunne have forstaaet dette end min

øvrige Fortælling, som Du vel kan tænke jeg fremsatte saa delikate som muligt.

„Du har store Forpligtelser mod lille Adolfs Moder, sagde hun endelig, og intet Forhold i Livet maa hindre Dig i at løse dem. Tak for Din Tillid til mig, min Ven, jeg skal aldrig misbruge den! og i dette Dieblis, da vor Pagt løses, maa jeg endnu engang gjentage for Dig, at Du er mig saare kjær, saa kjær som et Menneske kan være for et andet paa denne Jord. Jeg er Dig ret inderlig taknemmelig fordi Du har meddeelt mig dette, for vor Forlovelse blev almindelig bekjendt, og derved staaet mig for den Ubehagelighed, at blive en Gjenstand for letsinde og ufjærlig Dmtale. Paa en saa forsigtig Maade som mulig maa vi gjøre Tante, min stakkels Tante, bekjendt med det, hun behøver at vide; ogsaa for hende vil det blive et haardt Stød, en sand Hjertesorg; hun elsker Dig som en Søn!“

Louise talte hele Tiden med taarefyldte Dine. Du ved ikke hvor hendes stille Smerte brændte paa min Sjæl, og for første Gang, det tilstaaer jeg, angrede jeg ret hiint usalige Forhold. Du kan da tænke, at jeg blev forbauset over hendes Forslag angaaende den Opreisning, jeg skyldte Emilie, som jeg ingenfinde

har lovet Egtteskab, og som jeg, ved den levende Gud! aldrig vilde have ægtet, selv om Louise ganske havde løst vor Forbindelse. Hun vilde Intet høre herom, og det var med største Noie og med de helligste Forsikringer om, at Emilie hverken kunde eller vilde ægte mig, da hun allerede i længere Tid havde været forlovet med en anden Mand, at jeg omsider fik det Løfte af hende, at vor Forbindelse maatte staae ved Kraft. Men hun forlangte med Bestemthed, og denne Paastand kunde jeg ikke rokke, at jeg skulde opsoge Emilie, faae hendes Tilstaaelse, at hun uden at føle sig forurettet af mig havde indgaaet sin nuværende Forbindelse, og bede hende meddele sin Brudgom lille Adolfs Tilværelse, ligesom jeg havde aabenbaret den for hende; derved kunde to ulykkelige Egtteskaber undgaaes, meente hun, og to lykkelige maaskee grundes. Med Hensyn til Barnets Fremtid erklærede Louise, „at Moderen, og Ingen uden Moderen, kunde tage Bestemmelse om den; „vil hun betroee Drengen til os, da vil jeg blive ham en kjærlig og trofast Moder,“ sagde hun; „men foretrækker hun, at han skal opdrages under andre Vilkaar, da maa Du, min Theodor! ganske imødekomme hendes Onske, om det end skal være med Opofrelse fra Din

Side; thi tænk Dig den Smerte for en Moder, ikke selv at turde have sit Barn omkring sig!"

„Louise! Engel! sagde jeg! D, Du veed ikke, hvor jeg tilbeder Dig, hvor Din Fromhed og Edelmødighed gjør mig godt; hver Taare fra Dit Øie tager en Mæt bort af min Sjæl —

„Du tilstaaer mig altsaa den Bøn, „afbrød hun hurtigt, for at dæmpe min lidenskabelige Stemning,“ at Du vil ordne Alt, før vi atter sees. Men for at kunne dette, udfordres Tid og Ro; Du veed jo ikke, om Adolfs Moder for Øieblikket er her i Byen eller i Roeskilde (Jeg vil tilstaae Dig, at jeg havde grebet den Udflugt for at bevæge hende, at anføre dette) men i tre Dage kan Meget bringes istand. I den Tid ville vi ikke sees, vedblev hun bevæget; som en redelig Mand vil Du gaae frem imod os Alle, og berette mig den ufravigelige Sandhed, hvor bitter den end monne være; Gud give, at vi om tre Dage atter tør hilse hinanden som Forlovede!"

„Tre Dage! Louise, hvor kan Du bringe det over Dit Hjerte! Inden imorgen Aften skal jeg have talt med Emilie; det giver jeg Dig mit Ord paa."

„Men jeg behøver Tid til at samle mig, Theodor! ogsaa Du behøver Tid, min Ven! saadanne Belgeslag

ter ikke gaae altfor let igjennem Sjælen! Derjom der, efter den nøieste Selvsprøvelse fra Din Side, Intet er til Hinder for vor Forbindelse, ville vi aabenlyst vedkjende os den for Menneſker, ſaaledes ſom vi da tør vedkjende os den for Gud, og jeg vil anſee mig for en lykkelig Brud."

Derved maatte det blive! Tre lange, kjedsomme-
lige Dage, ſom næſten ikke kunde ſaae Ende, ſnege ſig hen, før jeg atter ſaae hende; efter mine Følelſer var hun da endnu langt elſteligere og aandrigere end nogenſinde før. Alle i hendes Hjem modtog mig med Glæde, der var ſagt dem, at jeg var bortreift, og Dagen efter kjørte jeg med min Brud til min gamle Bedstemoder paa Frederiksberg, ſom alt havde et Rys om Forlovelſen, ſagde hun, Gud veed hvorfra.

Angaaende Adolf have vi endnu ingen faſt Beſtemmelse taget.

Naa, hvad ſynes Du om denne lange Epiftel? Men for at min velærværdige Svoger ikke ſkulde ryste ved at tænke paa den Forlovelse, han ſaa ivrigt fraraadede, maatte jeg ſkrive meget vidtløftigt og meget omſtændeligt. At jeg ligesom Paulus er henrykt ind i den tredie, eller i den ſyvende Himmel, jeg veed endnu ikke ret hvor langt han kom, men det naaes vel, det kan Du jo forſtaa.

For vor gamle Tantes Skyld, bliver Brylluppet ikke før Efteraaret, men jeg reiser om 6 a 8 Uger til mit ny Embede og gjæster da naturligviis Dig. Din Tante har nu hørt sin Dom af Lægen; hendes Dienssygdom er Stær, men han staaer inde for en heldig Operation, naar den om et Par Aar er moden, og hun underkaster sig sin Skjæbne med from Resignation. Leve!

Din Ven og Svoger,

Theodor Løve.

At der gives Herreklubber, Forsamlingssteder, hvor Mænd og Mandslinge gaae hen for at samtale om Dit og Dat, for at høre Nyt og læse Blade, og for at sætte deres Penge paa Spil, det er Gud og hver Mand bekjendt, og mangen Hustru, der har klaget over disse Klubber og kaldt dem „Uting,“ Huuslivets Odelæggere“ og saa fremdeles, har sandelig ikke havt Uret; men at der gives Dameklubber, der under Navn af „Kaffeselskaber,“ forsamle gifte og ugifte, ældre og yngre, dog meest aldrende Damer, som der fortælle Nyheder og høre Nyheder, udspørge og adspørge hverandre, klage for og over hverandre, og sætte meer end deres Penge, deres eget bedre Jeg paa Spil, det er vel Gud, men ikke hver Mand bekjendt, skjøndt det fortjener at blive det, og at Mændene ikke forene sig for at knuse disse Klubber, det er urigtigt; thi de ere „sande Uting,“ „Huuslivets virkelige Odelæggere.“ Ligesaa almindeligt som det i utænkelige Tider har været, at en Mand siger: „da jeg iafteſ var i Klubben,“ „naar jeg paa Onsdag gaaer i Klubben,“ ligesaa hyppigt hører man

nu Damerne sige: Da jeg igaar var til Formiddagskaffe, „naar jeg paa Onsdag gaaer til Formiddagskaffe;“ thi ogsaa det har Kaffeselskaberne tilfældes med Klubberne, at de som oftest finde Sted hver Dag, eller bestemte Dage i Ugen; men deri afvige de fra dem, at de ikke holdes altid i samme Huus, men Forsamlingen gaaer paa Omgang.

Men er da denne „Driften Formiddagskaffe paa Omgang“ saa farlig! Det er nu som man tager det! Nutildags, da der er Kursus for Alt, kunde disse Sammenkomster meest betegnende kaldes: „Kursus for Klaffersyge, Orkesløshed og Rid,“ og Enhver kunde da selv vælge, hvad de vilde øves i, om det Hele skulde blive Noget for stærkt. En enkelt Gang seer man et Stænk af en Herre i disse Kredse; det er da gjerne et forulykket Geni, en doven Statsraadssøn, eller en Spøgefugl, der vil gjøre sig lystig med og sidenester over Damerne; men takket være disse Sidste; thi dem skylder vi tildeels det Kjendskab, vi have til Selskaberne.

Som oftest er der i ethvert af disse Selskaber ligesom i andre Foreninger, virkende og hidragnende Medlemmer, størstedelen ere dog begge Dele. De virkende ere de, som af en eller anden Grund ikke gjerne have Selskabet hos sig, men ere derimod desto ivrigere i at

sørge for dets Underholdning med *chronique scandaleuse*, hvorpaa de næsten ere uundtommelige; de Bidragydende maae fremfor Alt sørge for velprepareret Kaffe og alle Fornødenheder, og ere forpligtede til, regelmæssigt en Gang ugentlig idetmindste, at samle Medlemmerne hos sig; iøvrigt ere de heller ingenlunde at betragte som uvirkende.

De der ialmindelighed komme sidst i Selskabet, ere de gifte Damer, fordi de, som oftest, maae være naglede til Hjemmet indtil de faae Manden bort, til Con-
toiret eller i anden Praxis; og som oftest maae de ogsaa være hjemme til en bestemt Tid, for ikke at udsætte sig for Ubehageligheder af ham, dersom de ere borte, naar Børnene komme fra Skolen. Eftersom de have „ferme Enepiger, der kunne paatage sig Alt“ er deres Nærværelse i Hjemmet om Formiddagen jo egentlig overflødig, og Tyendet er vel tilfreds med den Skik, at de fjerne sig derfra paa den Tid, der er meest at tage vare, thi medens Fruen er til Formiddagskaffe i Byen, drifter Pigen sin med en Veninde, uden at behøve at gaae ud af Huset, og den stakkels Kone, der imidlertid udfører den Huusgjerning, der er overdraget Pigen, faaer derved Leilighed til at fortjene Noget; der falder jo dog altid Lidt af i et Huus, og Fruen savner

Intet, thi, „det Diet ikke seer, det Hjertet ikke rører.“

Enhver Mand burde tage det Løfte af sin Udkaarne før han forlovede sig, at hun aldrig, eller kun betingelsesviis, vilde gaae til Formiddagskaffe, og dersom han sætter Priis paa huuslige Dyder og huuslig Lykke, da høre Forlovelsen itide, dersom hun bryder det.

Vi ville en halv Times Tid besøge et Kaffeselskab, som forresten idag ingenlunde er af de talrige. Det finder Sted hos en aldrende, yderst skikkelig Præsteente, den omtalte Fru Byfjær, der hverken bagvadsfede eller paa anden Maade fortrædigede Folk, men af lutter Godmodighed holdt gode Miner med Alle og gierne vilde rette sig efter Alle; derfor var hun ogsaa strax villig til at holde Kaffeselskab en Gang ugentlig, da hun blev opfordret dertil af to Cousiner i andet Led, Søstre, der levede i temmelig trange Kaar og ved mange Leiligheder oversaae hende, thi „deres Moder havde været en adelig Dame.“

Fru Byfjær havde ikke Præstestandens sædvanlige Lod: Fattigdom paa timeligt Gods og Rigdom af Børn; hos hende var det omvendt. Hun havde levet i et barnløst Egteskab i flere Aar, men ved sin Død efterlod hendes Egtesælle hende en ganske klækkelig For-

mue, der nu satte hende istand til, at søre et gjæstfrit Huus i Kjøbenhavn.

Bordet var dækket med en skinnende hvid Dug, som man nok kunde staae inde for ikke var tvøttet paa noget Dampvaskeri, og Alt hvad der udfordres til Kaffe-tilberedningen stod allerede en halv Time paa Bordet — thi Fru Bykjer var en ordentlig Huusmoder, der havde sine Ting færdig til rette Tid — Maskinen undertagen, der stedse blev bragt ind, naar den første af Gjæsterne ringede. I det Dieblis Bertinden saae længselsfuld igjennem Speilet henad Gaden, bragte Pigen den kogende Forløber, og snart efter traadte en net og livlig Dame ind, hvis Emboupoint tydede paa, at hun var ud over de tredive, men hendes moderne brogede Dragt vidnede om et ungdommeligt Sind. Det var Fru Skade, hvis Egtfælle, en af Byens Geistlige, undertiden afhentede hende i Kaffeselskabet, thi det var ingenlunde uden hans Tilladelse, hun deltog deri. Denne Dame kom i mangfoldige Kredse, hørte og saae derfor Meget, og havde ganske fortrinlige Gaver til at meddele sig paa den meest flydende Maade; derfor sagde en Udlanding, der tilfældigviis var i Selskab med hende men ingenlunde kunde følge hendes Talestrøm: *cette dame a une grande volubilité de langue.*

Neppe havde hun hilst paa Værtinden, før tre andre Damer kom ind. De To vare Søstre, netop Fru Bykjær's to omtalte Beslægtede, og hinanden paa faldende liig; den Forskjel af 10 Aar, der var paa deres Alder, blev man neppe vaer, da Begge havde den uheldige Zeint, der ligner fiddet Uld. Deres to Skjodesynder vare Nysgjerrighed og Misundelse, men de vare ogsaa i meer end een Henseende stedmoderligt behandlede; thi de vilde gjerne være rige og fornemme, og de vare tværtimod fattige og upaaagtede, og derfor altid utilfredse. Deres Fader, en skikkelig Mand, der tidligere havde været Officeer, var død uden at efterlade Noget; vel havde han i mange Aar haft et indbringende Soldembede paa samme Sted, hvor Louises Fader var Præst, men Familien var stor og hans adelige Hustru en daarlig Huusholderesse, saa at Omstændighederne altid havde været knappe. Lidt Pension havde de af Postkassen, den Eldeste desuden halvt Klosterhævd fra et adeligt Frøkenkloster; men dette tilsammen var dog ikke tilstrækkeligt til deres Underhold, og de maatte derfor, uagtet deres Stolthed af Moderens Adelskab, hun var en født Griis, ernære sig ved at sye Handsker. Men de kunde aldrig tilgive dem, der af Naturen vare mere begunstigede end de, fornemmelig

dersom de ikke vare adelige, og iblandt deres Bekjendte
hadede de især Louise Hvid og Anna Fugl.

Deres Familienavn var Bibe, og ved at see eller
rettere høre dem og den Mand, der gik igjennem deres
Tale, kom man uvilkaarlig til at tænke paa det smukke
Sagn om de tre velsignede og den forbandede Fugl
ved Frelserens Død. Paa Storken, der bad: styrk ham!
styrk ham! paa Svalen, der raabte; sval ham, sval ham!
paa Duen, der nippede til hans Hjerteblood og af Sorg
kun kunde sige, „kurre, kurre! og paa Biben, der skreg:
piin ham, piin ham! Og ved at høre dem under deres
ustaaansomme Samtaler sige: jeg nedstammer paa min
Moders Side fra den adelige Familie Griis, faldt man
let paa, at de nedstammede paa Faderens Side fra
den usalige Fugl Biben.

Den tredie Dame, der traadte ind i Stuen til-
ligemed dem, var ligeledes en ældre Frøken, ved Navn
Prudentia Klug. Hun var af et kraftigt og robust,
men ret behageligt Udseende, og havde paataget sig det
moisommelige Hverv i Livet at sørge for, at alle ube-
hagelige Sandheder kom for Bedkommendes Øren;
men hun havde for megen Forstand og Takt til altid at
sige dem samme selv. Som Barn var hun meget gam-
melklog og meget uvoren, som ung Pige var hun det lige-

ledes, og som ældre Dame havde hun ikke forandret sig. Om hun havde faaet fire Mænd, vilde hun have ærgret Livet af dem alle Gire, uden derfor at troe, at hun havde det Ringeste at bebreide sig. I Kaffeselskaber var hun Den, der for at bruge et noget gjængse Udtryk, støbte de Rugler, de Andre skulde skyde ud i Verden.

Næstefter hende kom Fru Dvale, en Dame af Udseende som de fleste Folk; dog idag saae hun meget bedrevet ud, og derfor blev hun modtaget med deeltagende Spørgsmaal: „Hvorledes staaer det sig, gode Fru Dvale? hvorledes har De det?“

„D, svarede den Tiltalte, denne Dag maa vist være en af Tycho Brahes onde Dage, thi mig har den bragt idel Ondt.“

„Hvorledes det? fortæl os dog!“ lød det.

„Gud! det kunne de ikke forstaae, mine kjære Veninder, det er huuslige Sorger.“

„Huuslige Sorger! Jo dem forstaae vi tilviisfe Alle,“ sagde den ene Bibe, der tænkte paa en tom Pung.

„De ikke, bedste Frøken! svarede Fru Dvale;“ thi De er jo Deres egen Herre.“

„Men jeg da, Kjære! jeg har da Husbond og Herstab,“ sagde Præstekonen.

„De, gode Fru Skade! De har en Mand, der

er Godheden selv, der lader Dem al den Frihed, De ønsker Dem. Saaledes gaaer det ikke alle Koner; min Mand er den redeligste og rettskafneste Mand, der kan gaae under Solen, men han er saa skrækkelig urimelig. I dag har han rigtignok været ufordragelig lige fra den tidlige Morgenstund." Og Fruen sukkede.

"Hvad har der da været iveien, bedste Veninde!" sagde Fru Skade, der endelig maatte vide Besked om de hunslige Sorger, der trykkede den Dmtalte. "Jeg kan maaskee finde paa Raad til at kurere deres gode Justitsraad med, thi jeg veed, hvorledes Egtemændene skulle tages," og hun rykkede sin Stol nærmere til Kaffebordet.

Den aromatiste Drif blev imidlertid ingenlunde forglemt ved den Deeltagelse, Fru Dvales veemodige Stemning fremkaldte, thi flere bekræftende Udraab, at den var excellent som den pleiede, ganske superbe som altid hos den gode Fru Bykjer, o. s. v., naaede Værtindens Øren.

"Naa, min lille Fru Dvale! hvad er det saa der trykker?" spurgte Præstekonen atter. "Bedste Fru Skade! De er saa inderlig god, og der er ikke et Menneſte paa den hele Jord, jeg kunde betro mig til som til Dem," svarede den Bedrøvede, der efterhaanden opkla-

redes og lagde Mærke til Froken Klugs haanlige Blif og Smil, „og De vil ogsaa kunne forstaae, at en Kone kan være forstemt, naar hun med den bedste Willie ikke kan gjøre Manden tilpas. Imorges blev jeg vækket ved at min Mand skjændte, og Andet har jeg næsten ikke hørt lige til han gik ud.“

„Hvad er der da kommet den gode Herre paa tværs?“ sagde den ældste Bibe, der i 22 Aar havde været forlovet med sin Fætter, afflediget Lieutenant Griis, der fandt det meget bekvemt at være forlovet med Cousinen, siden hun endelig vilde det, fordi han derved blev forsynet med Kraver og Lintoi, som han ellers maatte have gjort Afkald paa.

„Na! iastes var jeg i Theatret og blev noget afficeret ved det ny Stykke, saa at jeg ikke kunde falde i Søvn, da jeg omsider kom tilfjængs, og sov som en Følge deraf noget længe imorges; men midt i min sødeste Søvn hørte jeg Dvales Stemme, der skjændte paa Pigen, fordi Themastinen ikke endnu var kommen ind, og Kloffen var over 8. Pigen havde lavet Kaffe til William, inden han gik, for at han ikke skulde gaae fastende, og det var Faderen tilfældigviis kommen efter; min Mand vil nu endelig, at Bernene skulle have Mælk om Morgen, naar de ikke kunne faae Thee,

og Mælk kunne de Stakler ikke lide. Siden, da jeg var staaet op, begyndte Laura, den store Pige, at græde, fordi hun ikke kunde faae Ermer til det Linned, hun syer paa i Skolen; hun fik Skjænd, naar hun kom uden dem, sagde hun; Lærerinden troede altid, at det var hendes Skyld, at det var hende, der glemte dem, og min Mand stemte ganske rigtig i med Laura, uden at ville høre et Ord om, hvor upassende det er af Skolerne at forlange, at Forældrene altid skulle staae paa Pinde for Børnene. Jeg skal ogsaa paa Veien hen til Froken Dahl for at sige hende alvorligt, at jeg frabeder mig al Hovmestereren i mit Huus af hende; det er dog for meget at taale af en Institutbestyrerinde!

Da vi nu engang havde faaet vore huuslige Sager alvorligt paa Tapetet, tog jeg ogsaa Bladet fra Munden og bad min Mand om, frendeles at lade mig faae to Piger; men han var stiv som en Berstenbinder, og jeg fik kun Ubehageligheder. Han nævnede Den, og Den, og Den, der havde 3—4 Børn og kun een Pige, og naar jeg kun havde to Børn, som ovenikøbet Begge vare store, maatte jeg ogsaa kunne nøies med samme Hjælp, da Karlen dog var hos os den meste Tid af Dagen; men han glemte, at Karlen næsten alene passer hans Sager, og vi har slet ingen Gavn af ham,

uden til at gaae i Byen, hente Brændsel og Vand, og børste Godtøi; og ligeledes glemte han, at mange Koner have to til tre Piger uden at have større Huus, end jeg. Saa bad han mig ogsaa at have lidt Tillsyn med den Jomfru, der syer hos os hver tredie Uge, at hun vilde see Tøiet ordentlig efter, thi han havde havt fat paa tre Par Strømper imorges, som alle vare istykker, da han vilde tage dem paa, og saaledes har man tusinde Ubehageligheder, naar man Ingen har at stole paa."

"Naa, lille Fru Dvale! lad nu det være glemt og sluk Sorgen ned med en varm Kop Kasse, sagde den godmodige Fru Byfjær; naar De kommer hjem, saa har Justitsraaden nok forandret Tanker."

Og da Fru Dvale havde lettet sit Hjerte ved Meddelelse og styrket sig ved to Kopper veltillavet Kasse, var Sorgen glemt.

"Jeg gad dog vide, om vi ikke skulle see Glere idag i vor venlige Kreds, sagde Fru Pastorinden."

"Et Besøg venter jeg rigtignok, og det ovenikjøbet et Herrebesøg, svarede Bærtinden, men jeg troer ikke Nogen af Damerne kjender ham. Han kommer da heller ikke for at deeltage i vor Selskabelighed, men han har Forretninger at afgjøre med mig."

„Ja, Fru Bykjær! Forretninger, naar De har Fremmede.“

Meer fik Præstekonen ikke sagt, da Døren aabnedes og en ny Gæst traadte ind, men ikke den ventede Herre.

Derimod viste sig en lille, trivelig Dame, hvis livlige Ansigt med de hvide, buttede Kinder straaled af Sundhed. Noget ret Tiint og Dannet var der ikke udbredt over hendes Bæsen, derimod var hendes Klædedragt ikke alene meget kostbar, men ogsaa meget smagfuld: man saa nok, at hun stod sig godt hos Syjsomfruer og Modehandlerinder. Tykke Guldarmbaand, Diamants Drenringe og Brosche tydede paa, at hun var velhavende, og de Smaaforæringer, hun jevnlig uddeelte ved Kaffeselskaberne, viste, at hun stadig var ved Rusk; maaskee det var af den Grund, at hun altid blev modtaget med megen Glæde og Venlighed, navnlig af de to Søstre Bibe og Frøken Ruk, en Dame, vi snart ville gjøre Bekjendtskab med.

Fru Petersen, udsærvnte Fru Fortunas Skjodebarn, havde været gift med en meget respectabel Mand, velagtede Hofekræmmer, Hr. Lars Petersen. I sin Ungdom var han kommen her til Byen fra Jyllands Bestlant for, som andre Bønderkarle, at gaae Krigsskolen

igjennem, og efter endt Tjenestetid blev han Pothuus-
 karl hos en Grosserer, hos hvem han stod sig saa godt,
 at han siden satte ham i Bei i en lille Handel, der
 udvidedes i Stilhed Aar for Aar, uden at Nogen lagde
 Mærke til hans Velstand; thi han gjorde ingen Spræl,
 men passede selv sin Handel fra Morgen til Aften,
 tilligemed Bibekke, Grossererens flinke Koffkepige, der
 var bleven hans Hustru. I Nærheden af Vesterport
 boede de mangfoldige Aar, og alle Bønderfolk fra Ve-
 steregnen kjendte Lars Persen og Bivege, og undte dem
 deres Næring, fordi de vidste, at de bleve redeligt be-
 handlede der. Høsekræmmeren var 18 Aar ældre end
 Konen, kunde altsaa lettere slaae sig fra Verden end
 hun, og maaskee det var fordi han frygtede for, at hun
 vilde bringe Forandring i deres tarvelige Huusliv, at
 han omhyggelig skjulte sin Velstand for hende. De
 havde ingen Børn og omgiktedes kun saa Familier,
 men om Søndagen spadserede de almindeligviis altid
 til Frederiksberg, og da var det den gode Handelsmands
 Glæde at see sin Hustru pyntet og stram, og det til-
 drede vistnok hans Forsængelighed ligesaameget som
 hendes, naar Nogen sagde: „Hvor De er pæn idag,
 Mad. Petersen.“

Men den gode Høsekræmmer gif for en 5 a 6

Nar siden al Kjødets Gang, efter en kort Sygdom, og hans Kone var hjertelig bedrøvet, thi hun havde levet i et godt og kjærligt Egtteskab med ham; men hun fik ikke Lov til at sørge længe; thi paa eengang erfarede hun, at hun var en rig Enke, at Lars Petersen havde efterladt hende en Formue af 90,000 Daler, og at hun kunde faae Boutiken med al dens Indhold afstaaet til en anden Mand mod en god aarlig Livrente. Dette blev nu vieblikkelig bragt istand, og, hvordan det gik til veed jeg ikke ret, men vist er det, inden et Nar boede den rige Fru Petersen i en smuk Etage i Bredgade og omgiffes en stor Deel af den Klasse, der gjør Fordring paa at regnes til den fine Verden.

Iblandt hendes Omgangsvenner vare de, hun hyppigst saae, to forskjellige Officerers Familier, en af Byens Læger, og ligeledes en af dens Præstefamilier, ovennævnte Fru Skade og hendes Egtesælle; disse Familier og mangfoldige andre Personer fandt sig vel ved hendes kostbare Gjæstebud, thi Lækkerierne ved hendes Dejeuners og Diners kunde nok hyde enhver Rigmands og Epikuræers Trods; og Pastoren havde altid den Godhed selv at besørge Indkjøb til hendes Wiinkjælder, derfor vidste hun, Vinene vare af de meest udsøgte. Men endnu meer end ved Selftaberne tiltaltes hendes

fornemme Omgangskreds af de ikke ubetydelige Foræringer, hvormed hun ved alle Leiligheder overøste, ikke alene Forældre og Børn, men endog Tjenestetjendet; det var, som om hun ret ynksom bad dem Alle, at unde hende den Plads, hun nu indtog i Samfundet, og hun havde da og den Fornøielse af sine Guldohre, Blomstervaser, Broscher og andre Foræringer, at hun til Gjengjæld blev kaldt "gode Fru Petersen!" fik at vide, at hun havde megen Smag, og blev undertiden indbudet med til deres Selskaber. Saa gjorde det jo ikke saa syndeligt, at de fine Folk undertiden gjorde sig lystige paa hendes Bekostning og kaldte den gode Fru Petersen, den tøsfede Hofekræmmerfjærling, naar hun ved mødende Tilfælde røbede sin Uvidenhed i boglige Kunster; thi hun hørte det jo ikke.

"Velkommen, gode Fru Petersen! vi have længe længtes efter Dem," var den Hilsen, der modtog hende, da idet samme en Herre traadte ind, der tilsyneladende var meget uvelkommen i Damekredsen; idetmindste vakte hans Komme megen Bestyrtelse iblandt de Forsamlede. Denne Herre var Kammerraad Rosen.

Bærtinden gjorde en Undskyldning, fordi Kammerraaden saa ofte havde maattet uleilige sig forgjæves, og vilde fremstille Damerne for ham, da han afbrød

hende med de Ord: „Jeg har den Gæde at kjende de fleste af Damerne, og troer ogsaa at være kjendt af dem.“ „Dersom det ikke foraarsager al for megen Forstyrrelse,“ vendte han sig til Fru Bykjær, „beder jeg om en Samtale af nogle Minutter.“ „Jeg har lagt alle Papirerne frem i Kabinettet, sagde Værtinden, og dersom Hr. Kammerraaden vil have den Godhed at gennemsee dem der, da vil De kunne faae al den Oplysning om Arven, De ønske.“

Derpaa fulgte hun den gamle Herre ind i Siderværelset og kom strax efter til Selstabet, der bebreidede hende meget, at hun ikke havde sørget for at holde denne utaalelige Rosen borte, eller idetmindste sagt dem, at han kom, for at de itide kunde have fjernet sig. „Det er et rigtigt gammelt Gnav, som aldrig er fornoiet med Noget,“ sagde Præstefonen; „man veed neppe om man tør lee eller tale i hans Nærværelse.“ „For mig var det som om jeg saae den Onde selv, udbød Frøken Bibe: jeg føler mig ganske ilde og troer, jeg vil gaae hjem.“ „Kun ikke for meget Bæsen af saa Lidt, tog den forstandige Frøken Klug Ordet;“ men for at komme til noget Andet, troer De, at hans Slægtning, Frøken Hvid, er forlovet med den smukke Assessor Løve?“

Rygtet har længe talt derom, men Rygtet lyver vistnok, og jeg for min Part troer, at det snarere er Lieutenant Pral end Assessoren, der er den Udkaarne."

"Nei, da tager De rigtignok feil, min gode Frøken Klug! thi jeg er ganske vis paa, hun staaer i Forhold til Assessor Love," ytrede Frøken Bibe, der ved dette Stof for Samtale, her frembød sig, glemte baade at faae ondt og at gaae hjem.

"Bliv ikke vred," hvidskede Værtinden, "at jeg beder Damerne om at tale lidt sagte, thi Bæggene ere meget tynde her, og jeg troer man kan høre Alt i det lille Kabinet."

"Ja, lad os endelig tage os iagt for den ubudne Gæst," sagde Præstekonen med dæmpet Stemme, men faa Minutter efter havde baade hun og de andre Damer glemt Naboen i Sideværelset, efter deres Stemmer at dømme. "Jeg maa endelig vide, hvorfor den gamle Kammerraad kommer her idag, naar De har Fremmede, søde Fru Bykjer!" sagde hun derpaa.

"Det skal jeg sige Dem, gode Fru Skade! han har været her 3 Gange for at tale med mig om nogle Pengesager, og tilfældigviis har jeg været ude hver Gang; da han saa forleden Dag spurgte Pigen, naar jeg var at træffe, sagde hun ham, at jeg altid var

hjemme om Onsdagen, og for et Par Timers Tid siden skrev han en Seddel til mig, at han vilde komme i Formiddag, og saaledes er det gaaet til, at han er her."

"Ja, saa lad ham da sidde der med sine Papirer, den Sjæl!" sagde den livlige Præstefone; og i det samme vendte hun sig til en indtrædende Dame. "Goddag min yndige Muf! Goddag!"

Den Nysankomne var imidlertid ikke yndig, der-
som man ved Ynde forstaaer en Forbindelse af tækkelig Skjønhed og kvindelig Venlighed, og skulde det Ord staae ved Magt, at Dinene ere Sjælens Speil, da var Sjælen heller ikke yndig, thi nogle uelskverdige Egenstaber tittede ud igjennem Speilet. Iøvrigt havde hun til to forskjellige Tider tilbragt et Par Mars Tid i Paris, hvorved hendes Smag var bleven forædlet og hendes bedre Sands vaft i saa høi en Grad, at hun indsaae, alt Dans var forkasteligt, og at man kun kunde leve i Frankrigs Hovedstad; paa ethvert andet Sted var man alene istand til at vegetere. Uagtet hendes overfladiske Kundskaber i det franske Sprog, havde hun dog opnaaet at faae Informationer i flere Familier; men hun var en farlig Tilmælerinde, thi hun forstod at udspeide Husets private Anliggender, og havde ikke saa megen Agtelse for det Sømmelige, at

hun fortav, hvad hun var kommen til Rundstab om. I Kaffeselskaberne var hun velkommen, fordi hun altid vidste Meget og meddeelte Meget, men hun blev undertiden fornærmet, naar hun troede ikke at blive stattet tilstrækkeligt, thi der maatte da gøres Forskjel paa hende, der havde været i Paris, og andre Damer, der ikke havde havt Fødderne udenfor det lille Danmark. Af Herrerne fordrede hun en Opmærksomhed, som faare sjeldent blev hende til Deel, men derfor blev der ogsaa ialmindelighed skreven paa deres Skudsmaal: *ce monsieur n'a point de bonnes manières!* og Den, der havde faaet denne Paategning, kunde være vis paa, at hun ikke værdigede ham et Blik, naar hun streg forbi ham paa Gaden, om hun ogsaa tidligere havde gjort sig nok saa megen Umage for at vække hans Interesse. At hun selv havde de *bonnes manières*, kan vel Ingen betvivle, thi hvad gjorde det, at hun i meer end et Huus viste en høi Grad af Paatrængenhed og en tilsvarende af Utafnemmelighed; hun havde været i Paris, og da maatte hun jo være, *comme il faut*.

Efterat have taget Plads ved Siden af den gode Fru Petersen, der blev takket af hende paa den forbindtligste Maade for det smagfulde Skrivetoi, hun havde sendt hende, gjengjeldte hun Frøken Klugs ven-

lige Nif og spørgende Mine paa en Maade, der tilfredsstillede denne.

„Ah, comme il fait chand! hvor det er varmt her, mener jeg,” oversatte hun sin Tale, af Artighed mod dem af Selskabet, der ikke kunde Fransk.

„Hvoraf troer De med saa megen Visshed, at Frøken Hvid er forlovet med Assessor Love?” spurgte Frøken Klug Søstrene Vibe.

„Det skal jeg saamæn sige Dem, gode Frøken Klug,” tog den Gue af dem tilorde. „Da vi siden vor Barndom have kjendt Jomfru, eller som hun her kaldes, Frøken Hvid, men der er da saa mange borgerlige Frøkener, saa kan denne Provstedatter ogsaa være en, har det interesseret os meget at vide, om det var sandt hvad Rygtet fortalte om Forlovelsen, og da nu tilfældigviis en Cousine af os boer i samme Gaard som den gamle Fru Rosen, hvis Spisestue vender til Gaarden saavel som min Cousines Sovekammer, hvorfra man tydelig kan see ned til Rosens, saa har jeg ofte heelt tilfældigviis seet ind i Stuen til dem. Da jeg en Dag stod i Vinduet hos min Cousine, som var syg, det var henimod Mørkningen, men der var Lys hos Fru Rosen, saae jeg en Herre og en Dame komme meget fortroligen fra Dagligstuen ud i Spisestuen; da

Gardinerne idetsamme bleve trukne tæt for, kunde jeg ikke rigtig skjelne hvem det var, skjøndt jeg nok formodede, det maatte være Louise Hvid, der havde gjort en ny Grobring."

"Men saa veed De det jo ikke med Bished, lille Frøken Bibe," sagde Pastorinden, der dog saa gjerne vilde have Bished.

"Giv kun Tid, lille Fru Skade! jeg er jo ikke færdig endnu. Seer De, Rosens har en gammel Pige, de har havt i mange Aar, en gammel Landsbysnøkke fra Louises Præstegaard; hun var allerede Stuepige der, da Pigeboernene bleve konfirmerede, og det er saamæn længe siden, det veed jeg; jeg var Barn dengang, men jeg kan huske, jeg efter Konfirmationen var derude med mine Forældre — Frøken Bibe havde Ket i Get og Alt; Louise var ældre end hun, thi hun var fyldt 35 Aar og Frøken Harriet Bibe manglede 14 Dage i de 34 — og da Smaapiger sædvanligviis tænke langt ud i Tiden og standse ved Konfirmationen med Alt hvad den bringer, var jeg ogsaa ret begjærlig efter at see, hvilke smukke Ting Provst Hvids Døttre havde faaet; men det hele indskrænkede sig til to Guldringe, foruden de nødvendige Klæder, som de da maatte have. Naar, det var altsaa om den gamle Lise, der endnu gaaer og

tværer omkring i Familien her i Byen, og næsten ikke lukker Munden op, naar man taler til hende, hun blev da syg og fik et daarligt Been, saa hun i lang Tid maatte ligge og sidde, som hun bedst kunde; i den Tid fik de en Søster til min Cousines Pige til at gaae hos dem, en grumme rar Pige, der i lang Tid har gaaet Grinder for os og som vi kjende saa godt som os selv, og da jeg en Dag talte med hende, sagde jeg for Spøg, at hun ikke behøvede at trække Gardinerne saa tæt sammen om Aftenen, naar Herskabet kom ind til Thebordet; jeg vilde gjerne see ned i Stuen, hvor net der var; hun tog det for Alvor og lader nu altid en Aabning staae imellem de nedhængende Gardiner, saa at jeg tydelig kan see hvad jeg vil, naar jeg gaaer ind i Sovestuen paa den Tid de drikke The, som er Kl. 8 præcise. Et Par Gange har hun glemt at trække Gardinerne for, indtil de kom ind og gjorde hende opmærksom derpaa, og da har jeg hver Gang seet Alsjes for Love med Armen slynget om Frøken Louise, spadserende meget rolig fra Dagligstuen til Thebordet, og det saa tydeligt som jeg seer Dem, mine Damer!”

„Ja, saa er det da ganske vist, at de ere forlovede,” sagde Fru Skade, „det havde jeg dog ikke troet! Naa, det er saamæn et brillant Parti for hende!”

„Men er det ikke en meget pæn og rar Dame?“ spurgte Fru Petersen, der havde beholdt en stor Grad af Godmodighed tilbage, midt under sine Bestræbelser for at komme ind i de fine Forhold.

„Det er nu som man tager det,“ svarede Præstekonen! „Herrerne holde ialmindelighed paa hende, fordi hun forstaaer at insinuere sig hos dem; især har hun sit Parti imellem de gamle Herrer,“ frøiede hun leende til; „jeg hørte engang en forelsket Ridder, der var henvend de 70, sige om hende, da vi just spøgte med den Barne, hvormed han tog hendes Parti: „at Frøken Louise Hvids Venner bleve efterhaanden hendes Tilbedere, og hendes Tilbedere vedbleve at være hendes Venner.“

„Det er sandelig ikke godt, naar en Dame har for mange Venner og Tilbedere, bemærkede den forstandige Frøken Klug; hvorvidt Frøken Hvid har dette, eller har Lov til at have det, veed jeg sandelig ikke; men det er en dannet Pige, saa hun vil sikkert aldrig være istand til at gjøre et Skridt, der ikke kan bestaae for den strængeste moralske Domstol.

„De skulde dog ikke tage hendes Parti alt for ivrigt, Elskelige! læspede den forfranskede Frøken Muf, thi det vor jo muligt, De kunde faae lidt Skam deraf. Tout ce qui reluit, n'est pas or! Jeg siger, at hun

maaſkee ikke er ſaa dydig ſom hun ſeer ud til, var den overſatte og velkomne Ytring, hun henvendte til Selskabskredſen, idet hun tog et lille Papir op af ſin Syſpoſe og beſvarede med et ſtraalende Diekaſt Frøken Klugs gjentagne ſpørgende og betydningſfulde Blik.

A bon entendeur, peu de paroles „ſiger man i Frankrig, og derfor kunne De, mine Damer! ogſaa forſtaa, at Den, der har Stærnemøde med en gammel Elſker paa ſamme Tid, man forlover ſig med en ny“ — Hun nænnede ikke at ſige mere, men trak blot umærkeligt paa Skuldrene og fordreiede Munden lidt.

„Stærnemøde! gammel Elſker! Gud, det er ſkrækeligt! vare de forſkjellige Udraab, der vidnede om, at de Tilſtedeværende følte hele det Aſſkyelige ved den Dmtaltes Udfærd.

En paniſt Skræk greb alle Damerne, da de idet ſamme hørte Forretningsmanden i Sideværelſet langſomt og lydeligt ſkyde ſin Stol tilbage, thi de havde reent glemt ham. Strax efter hørte de ham imidlertid ſætte ſig igjen, trække Stolen ind til Bordet og, formodede de, arbeide videre frem, da alt igjen blev roligt i Kabinettet.

„Jeg blev ſaa frygtelig angeſt, thi jeg havde reent

glemt den Gamle," lo Præstefonen; "men lad os dog endelig tale noget sagte."

"I Søndags spadserede Frøken Klug og jeg en Tour," blev den blege Muf ved, "og kom igjennem Gothersgaden; i Nærheden af Slippen saae jeg paa engang en Dame og en Herre komme ud fra en Gadedør, og til min Forundring gjenkjendte jeg i dem Frøken Hvid og min Fætter, Lieutenant Pral. Han saae saa lykkelig ud, at man let kunde forstaae, han ikke var en forsmaaet Elsker endnu, men hun var meget forvirret og skyndte sig hjemad, da hun saae os, uden at svare paa hans venlige: Farvel! Tusind Tak! Gud maa vide, hvad videre Selvfab, der havde været, men fordægtigt saae det ud."

"Mon de have været saa uheldige at møde Nisses for Love, der gik forbi os, da vi dreiede om ved Bolden?" ytrede Frøken Klug.

"Nei, Herren holder nok Haanden over Sine," sagde Fru Skade; "Frøken Hvid hører jo til de Helige."

"Har Lieutenant Pral ikke engang været forlovet med Frøken Hvid?" spurgte Frøken Klug med forstilt Uvidenhed.

"Forlovet? sagde Lieutenantens Cousine; nei, det

har han nok ikke! men han har kuret til hende, og de gjør han da paa en Maade endnu."

"Da jeg nu om Eftermiddagen saae min Cousin, over hvem jeg just ikke formaaer saa lidt," blev den Fortællende ved, "fik jeg omsider ud af ham, at han havde havt et lille rendez-voos der i Huset med den dydige Frøken Hvid, og at hun havde tilstaaet ham denne Gunst flere Dage iforveien, samt selv fastsat Tiden til Sammenkomsten til strax efter Kirketid."

"Har noget Menneske hørt Mage!" udbød den forbausede Frøken Klug."

"Jeg vilde heller ikke troe min Cousins Fortælling, men da han gav mig sit Ord paa, at han, der saa gjerne vilde tale uforstyrret med hende, ved et Par Linier havde bedt hende om at møde ham paa ovennævnte Sted, og ogsaa faaet hendes skriftlige Løfte derom, maatte jeg vel troe ham, saameget mere som vi traf dem sammen der, og han desuden viste mig denne Seddel fra Frøkenen, som jeg har givet ham mit Ord paa ikke skal komme fra mig, og derpaa rakte hun en skreven Billet til Damerne.

"Jeg har ikke den Gæde at kjende hendes Haandskrift og bryder mig heller ikke derom, svarede Frøken Prudentia Klug, idet hun med en pharisæisk stolt Mine

det tydelig sagde: „Jeg takker Dig, Herre! at jeg ikke er som denne Synderinde“ stødte den fremmede Seddel fra sig.

„Jeg heller ikke,“ sagde Fru Petersen, der gjerne vilde faaues for den Prove, om hun kunde læse Skrift.

„Da gjør sandelig jeg, skrege begge Søstrene paa engang og rakte paa engang efter Seddelen. „Ja, ved Gud, om det ikke er hendes Skrift! see engang Harriet! see Klara! Nei, hvad synes Du! jeg tør dæ paa, hun har skreven hvert Bogstav.“

„D, læs, lad os høre! bad Fru Skade.“

Froken Klara læste: „Naar jeg paa Søndag omtrent Kl. 12 gaaer fra Kirke, skal jeg gjerne komme til Hjørnet af Gothersgaden og Slippen,“

Louise Hvid.

Jeg haaber ikke, Nogen af Damerne omtaler denne delikate Sag videre, bad Froken Muf; det var jo ubehageligt, om den skulde komme Byen rundt. Min Cousin er ogsaa lidt vanstelig at modstaae, det maa man lada ham; De kjender ham jo nok, den smukke Pral med de sorte Moustacher.

„Ja, det er en kjen Mand, sagde Fru Bykjær; jeg har seet ham hos Grosferer Krafts, men Grosfereren har nok viist ham Vinterveien.“

„Ja, den Grosferer er virkelig en Bulbider,“ tog nu Præstekonen tilorde; „han har behandlet min Mand som om han var en Skofliffer og ikke en af Hovedstadens Geistlige.“

„Hvorfor det?“

„Det skal jeg have den Fornøielse at sige Dem, thi det kan slet ikke skade, at hans brutale Udfærd bliver bekendt. Han vilde endelig, at hans Datter skulde sendes til en Dnkel i Sydland strax efter Confirmationen, og der paa Herregaarden slide i Arbeide som om hun skulde være Stuepige eller Koffkepige; det arme Barn havde naturligviis ikke Lyst dertil, saa meget mindre som hun var vis paa, at Lieutenant Pral havde et godt Die til hende. Henimod Konfirmationen betroede hun sin Sorg til sin Mand, og tilstod ham under Skriftemaalets Hemmelighed, at hun var bleven forlovet med Lieutenanten, men at Faderen ikke vidste, og paa ingen Maade maatte vide det, og derfor kunde hun aldrig see Pral, uden naar hun gik til og fra Præsten og en sjelden Gang i sit Hjem, naar Faderen gik paa Børsen, samt bad sin Mand ret meget at tale hendes Sag hos Faderen, saasnart hun var bleven konfirmeret. Det lovede Skade, men den gamle Penge-
mand var saa uforskammet, han da i den Anledning

søgte ham, at det var ikke langt fra, han havde vist ham Døren. Min Mand er Godmodigheden selv og søgte derfor at tale den Gamle tilrette, men det var at præke for dove Øren, og Pigebarnet blev sendt til Sydernes Land, hvor hun nu formodentlig fjærner Smør og binder Hoser omkaps med Sydepigerne."

"Jeg saae engang en af Grosserer Krafts Døtre hos Dem," sagde Fru Byfjær "en lille Pige, der hed Hulda."

"Gi, ei! hun var da ikke saa lille, min Gode! thi det var isjor, da hun gif til Præsten; og det er netop denne Hulda, der er forlovet med Lieutenant Pral, som vi tale om"

"Jh, min Gud! har saadant et Pigebarn saa tidlig Kjærster i Hovedet," udbød den ærlige Landsbypræstefone; "men hvor turde hun dog egentlig tale om saadant Noget til Deres Mand; det kan jeg ikke forstaae!"

"Min Mand er ingen Bussemand, gode Fru Byfjær! de unge Piger have megen Ziltro til ham og betroe ham ialmindelighed deres Sorger, baade de store og de smaa."

"Og De bliver aldrig jaloux, lille Fru Skade! fordi Deres Mand har saa mange Beninder?" sagde Fru Petersen, "det kan jeg godt lide af Dem!"

„Na! skulde jeg blive jaloux, fordi hans Konfirmanter holde af ham, det var nok aldrig Umagen værd. Desuden har det ingen Nød med, at det skulde blive altfor varmt, thi han faaer hvert Halvaar nye Konfirmanter.“

Ru fik Damerne en virkelig Skræk, thi Kammer-raaden i Sideværelset ikke alene reiste sig, strabende med Stolen, men stod snart for dem i Døren og mønstrede dem med et Blik, som bragte Alle, endog den snakkesjelige Præstekone, til at forstumme. Fru Bykjærs Indbydelse til „Kaffe“ afflog han atter, og bad hende blot i Korthed at laane ham en Dags Tid de Papirer, han holdt i Haanden, og som han viste hende. Derpaa vendte han sig til Selskabet og sagde til Damerne med en saa stræng Alvor, som man ellers aldrig saa hos den milde, rolige Mand: „Det vilde være uredeligt af mig, mine Damer! at fortie, at jeg, uden at ville det, har maattet høre hele Deres Samtale, men jeg lover Dem, ikke alene for Deres Skyld, men ogsaa for de Personers, der have været under Dmtale, at Alt hvad jeg har hørt, skal være skjult hos mig, endnu dybere, end om det var betroet mig under Skriftemaalets Hemmelighed — et strængt Blik til Fru Skade fulgte med disse Ord. Alt meer end en af Damerne vil staae

inde for, at jeg kan fortie en Hemmelighed, og at jeg er en Mand af Ord, det haaber jeg," foiede han til og betragtede verelviis Frøken Klug og den ene Bibe.

„Maaskee Hr. Kammerraaden ved at gjenkjende denne Haandskrift kunde blive overbevist om, at vi gjengjelde Deres Edelmødighed med at fortie Hemmeligheder," sagde den Forstuevante og overgav ham Louises Billet; „der er vist Ingen af os, der udenfor denne Kreds vil røbe Deres Frøken Nieces Sammenkomster."

„I al Fald kunne vi da nu faae at vide, om det virkelig er Frøken Hvids egenhændige Skrift," sagde den lille Muk spydigt.

Kammerraaden tog Seddelen, læste den og erklærede, han var ganske vis paa, at det var Louise Hvids Haandskrift, men han var ligesaa vis paa, at denne Seddel var bleven misbrugt, skammelig misbrugt. „Lad det være Dem et Tegn paa min Tillid til hendes Sjælereenhed, sagde han, at jeg rolig tør overgive hende denne Billet, der forekommer dem Alle saa tvetydig. Dog nei!" sagde han kort efter; hvorfor skulde jeg forstyrre hende? hvorfor skulde jeg lade hende ane, hvormegen Ondskab, der gives i Verden, og hvormegen hun selv er udsat for. De, der ville frænke hende med velberaad Gu eller af Letsindighed, lade sig dog neppe

overbeviſe; hvorvidt Bagvaſtſen bliver troet, det er et andet Spørgſmaal! Denne Lap ſkal imidlertid ikke bringes videre omkring," ſeiede han rolig til. „Med Deres Tilladſe, mine Damer!" og med diſſe Ord rev han Papiret i mange Smaaſtykker.

„Gud, Hr. Kammerraad!" udraabte Fruen Muſ forſtrækket; „jeg ſkulde ſvare min Couſin til Billetten. Hvad ſkal jeg dog ſige, naar han ſpørger efter den?"

„Hvad De ſkal ſige, Fruen? Den rene Sandhed! De ſkal fortælle ham, at jeg har tilintetgjort den!"

„Det nøies han ingenlunde med! han har betroet mig den, og kunde maaffee have Brug for den."

Kammerraad Roſens Dine tindrede. „Derſom De var en Herre, Fruen! ſagde han med dæmpet Stemme, da vilde jeg bede Dem tage en Hiſſen med til Lieutenant Pral."

„Jeg kan godt beſørge den, fordi jeg er en Dame," ſvarede hun.

„Saa beder jeg Dem ſige Deres Fætter, at han er en Slængel." Dermed bukkede Kammerraaden og gif.

„Den grove Karl!" ſagde Fruen Vibe, ſom han havde laant det ſkarpe Blik. „Han glemte reent, at han var i Dameseſſkab."

„Forundrede hans Dpførsel Dem?“ spurgte Frøken Klug rolig. „Han bliver jo altid sig selv lig!“

Damerne vare blevne forstemte og toge snart efter Afsted, skjøndt der endnu var Meget, de skulde have omtalt og aftalt, sagde de.

„Naa, saa Du er da bleven forlovet, og det op over begge Dreene,” sagde en Herre, der laa skjedesløst henslængt paa Sofaen og røg af en Cigar, til en af de hos ham tilfældigt forsamlede Venner. „Saa gratulerer jeg da, det er jo Skif og Brug!”

Denne Herre var Lieutenant Pral og den han talte til, Assessor Love.

„Men sig mig engang, Love! vedblev han; er det sandt, at Du har begyndt at gaae i Kirke hver Søndag?”

„Som jeg før sagde Dig, Pral! mit Forhold til Froken Hvid gjør mig til en lykkelig Mand, ogsaa i den Henseende, at det har aabnet mine Dine for Meget, jeg hidtil ikke har kunnet see i sit rette Lys. Saaledes f. Ex. Dig og al Din Færd; ja, jeg kan gjerne sige vor Færd, men skammer mig ved at skulle sige det. Her-
 efter ville vi vist ikke sees ofte; Du maa jo allerede have mærket, at jeg føler, vi ikke længere kunne finde os vel i hinandens Selskab, siden jeg i et Par Maaned-
 der ikke har været hos Dig, og jeg var sandelig heller ikke kommen idag, dersom Du ikke udtrykkelig i Din

Billet havde bedt mig om at vise Dig en Tjeneste.
 „Hvad ønsker Du af mig? At jeg frabeder mig at
 kjende de nye Bekjendtskaber, Du omtaler at have stiftet,
 det er vel overflødigt at tilføie.“

„Saa sagte, min gode Love! Du ryster Manken
 for stærkt og glemmer reent, at vi ere gamle Venner,
 der i mangfoldige Aar have staaet Last og Brast med
 hinanden. Jeg har da tidt og mange Gange taget et
 Stød af for Dig i Livet, thi Du har jo altid været
 saa forbandet omfindtlig over hvad der hedder: det gode
 Navn og Rygte; og Du har mangengang svoret, at
 gjøre Gjengjæld. Det lader til at Du ikke længere
 husker —

„O, man ikke Billeder frem, som jeg ønsker at
 fortrænge; sig blot, hvad Du forlanger af mig.“

„Og Du lover at vise mig en Tjeneste, naar jeg
 kun ikke bringer Dig ind i nye Bekjendtskaber?“

„Eller i nogen letfindig Streg,“ tilføiede Love.

„Du skulde ogsaa tilføie, da Du jo kjender Pral, eller
 i noget Forhold, hvori alene hans personlige Hævn skal til-
 fredsstilles,“ sagde den tredie Herre, der var i Bærelset.

„Hr. Digter! saml De Deres Stof i Stilhed,“
 var Prals Svar.

„Jeg har ikke megen Tid, Pral!“ sagde Love og

faae paa sit Uhr; „derfor beder jeg Dig om, at forklare Dig angaaende den Tjeneste, Du onsker jeg skal vise Dig.“

„Seer Du, sagde Lieutenanten. Du kjender den smukke Fru Horn; det er hende, der er gift med den gamle Profurator, ikke Svigerinden, der er Enke; thi smukke ere de jo Begge; det veed da Ingen bedre end Du! Naar! nu veed Du, at Profuratoren ikke gjerne seer mig der i Huset, men at Fruen ikke har Noget derimod; imidlertid kan jeg give Dig mit Ord paa, at jeg ikke har været der i en heel Maaned; det er paa min Tre sandt, Du behøver ikke at see saa tvivlende paa mig; jeg har maattet love den stakkels Kone ikke at komme, før hun gav mig Vink derom. For et Par Dage siden fik jeg en Billet, hvoraf jeg kunde see, at hun var meget bedrøvet; ja, hun fortalte saagar, at hun var meget ulykkelig; deri beder hun mig udtrykkelig, ikke alene at komme til hende, men endog at formaae Dig til at gaae en Tour med Manden eller paa anden Maade opholde ham et Par Timers Tid, da hun har Meget at skulle aftale med mig. Hun beder om, at det maa skee paa Søndag. Der har Du hendes Seddel, Du kan selv læse!“

„Aldrig!“ svarede Love. Du faaer mig ikke til

at række Haand til at vedligeholde en Forbindelse, der er saa nedværdigende for en Kvinde. Gift Kone, Moder til fire Børn, og endnu har hun en Elsker!"

"Har Du aldrig været en gift Kones Elsker, Løve! Tænk Dig om!"

"Djævel!" mumlede Løve sagte.

"Eller maaskee Du skal i Barton Kirke paa Søndag? Men naar Du saa ærlig skifter for Din fromme Brud og forklarer hende, hvor stor Forpligtelse Du har imod mig — Du kunde jo ogsaa omtale, imod Fru Horn — saa faaer Du nok Lov til at gjøre en Afstiftelse af Dig denne ene Gang."

Løve tog sin Hat med indædt Harm og vilde gaae.

"Du kunde jo gjerne læse Fru Horns Billet," sagde Pral, "saameget maa Du dog have tilovers for hende. Desuden taler hun om, at vi aldrig meer ville sees, og, men det kunne vi nu altid noiere bestemme."

Theodor gjennemløb den omtalte Seddel med alvorlige Miner. "Er det hendes Alvor at rive sig løs fra Dig, Pral, hvilket jeg efter disse Linier maa slutte, da vil jeg hjælpe hende til en Samtale med Dig, ved at faae Horn hjem til mig; men vogt Dig, dersom Du atter handler æreløst."

Den næste Søndag, samme Søndag som Louise havde mødt Pral paa Hjernet af Gothersgade og Slippen, gik Love en Tour med Procurator Horn, men fra den Dag af var hans Omgang med Pral for en Tid brudt.

Da Theodor Love havde forladt Lieutenant Pral, opstod der en Pause, som omsider blev afbrudt af den unge Mand, der kun engang havde blandet sig i de to Andres Samtale og derved faaet det korte Svar af Sidsmærkte.

„Den brave Love! jeg beklager ham!“ sagde han; men Lieutenanten hørte sandsynligviis ikke dette Udbrud, thi han forblev i sin liggende Stilling paa Sofaen, rygende sin Cigar, som han nylig havde tændt igjen.

„Omgangen med Dig, Pral! skaffer kun liden Glæde,“ begyndte han strax efter igjen; „der er vist ikke Mange, der høste et godt Udbytte af Dit Bekjendtskab.“

„Troer Du det?“ svarede den Siltalte; en rig Verdenserfaring og et klart Blik for Livets sande Forhold er just ikke saa ringe en Hest, og det tænker jeg, I kunne lære af mig. Hvorfor ynker Du ellers Love?

„Fordi han gik bort med en Bitterhed og Anger i Sjælen, der vil nage ham, indtil han ganske bliver

fjernet fra Dig og kan glemme, at han har hørt til Dine Dmgangsvener."

"Hvad det første Punkt angaaer, saa har det jo gode Udsigter, thi om et Par Uger reiser han til de ærlige Tyder; iblandt dem kan han da med sin gudsfrygtige Bruds Hjælp isøre sig Munkkehætten; og dette vilde vistnok ogsaa lykkes, dersom ikke det andet Punkt maatte træde derimellem. Du kan troe, vi have alt for længe deelt Held og Uheld med hinanden, til at han saa let skulde glemme gamle Venner. Jeg troede ellers, Du beklagede ham, fordi han havde forlovet sig."

"Nei, dertil ønsker jeg ham ret af Hjertet til Lykke, thi en Forbindelse med den Dame, han har valgt, vil meer end noget Andet sætte ham istand til at kaste Forglemmelsens Elor over sine tidligere Bekjendtskaber, og til at indrette sin hele Færd efter de Love, hans fortræffelige Hjerte vil foreskrive ham."

"Det er sgu Synd, at Du skal slide Cancellietrapper, Kjørborg! sagde Pral, istedenfor at hengive Dig til Din poetiske Natur; der er saa meget blødt Stof i Dig, at Du kunde blive en fortræffelig Digter. Hvem skulde falde paa, naar man horer Dig tale saa begejstret om Froken Hvid, at Du havde faaet en Kuro af hende! og det ovenikjøbet en Kuro efter at have

skreven et Frierbrev paa Vers. Jeg troer, jeg kan huske Begyndelsen endnu, og skal ved Leilighed høre Løves Mening derom."

"Si! raabte Kjørborg hæftigt og sprang op; saa uædel er Du da vel ikke, at Du vil misbruge den Tillid, jeg i min ungdommelige Godtroenhed viste Dig, og for saa lav anseer Du vel ikke mig, at jeg skulde bære Nag til en i enhver Henseende elstværdig Dame, der paa en skaanende og kvindelig Maade viste den næsten paatrængende tyveaarige Yngling tilbage. Alene for det dumme Digts Skyld havde jeg fortjent en Kuro."

"Naa, saa det var paa en skaanende Maade; det skal jeg nu ikke kunne prale af! Men hun har formentlig regnet Dig for en Dreng, som det ikke var Umagen værd at irritere; thi naar gamle Fruentimmer faae en tyveaarig Beiler, gribe de enten til med begge Hænder og holde af al Magt fast paa ham, for at han ikke skal slippe bort igjen, eller de affærdige ham med fornem Foragt; den sidste Udvei har hun nu foretrukket."

"Pral!" udraabte den unge Mand ivrigt!

En Pause opstod atter.

"Du kaldte paa mig, synes jeg," afbrød Lieute-

uante den med Rolighed. Er der Noget, Du ønsker at sige mig?"

"Ja, jeg ønsker at sige Dig, forinden jeg gaaer," svarede den Tiltalte, der havde reist sig og grebet sin Hat, „at Du hader Frøken Hvid, at Du forfølger hende med Dine bitre Udladelser og Gentydninger, fordi hun har afvæist Dig, alene derfor, og at ingen ærlig Karl bærer sig saaledes ad. Jeg vover endeg at sige Dig, at jeg frygter for, Du pønser paa at forstyrre Forbindelsen imellem hende og Løve."

"Saa sagte, saa sagte! Du skulde ikke sige mere, end du kunde staae inde for," svarede den rolige Pral, der selv ikke ved de haardeste personlige Fornærmelser kunde bringes ud af Ligevægt. „At jeg ikke under hende Løve, eller rettere, at det gjør mig ondt, at den flinke Løve skal gjøre saadant et Parti, det er vist nok; men da han altid har været noget hovmodig, og undertiden taget sig for at præke Moral for mig, saa vil jeg lade ham seile sin egen Sø — indtil videre idetmindste. Tøvrigt har jeg et Løfte at indfri, dersom jeg gider være over det; thi jeg har lovet Frøken Louise, at jeg skulde mindes hende, naar hun havde glemt mig."

"Naar, og ved hvilken Leilighed har Du lovet det, Pral!"

„Dengang hun paa sin hovmodige Maade svarede mig: at om jeg end fandt hendes Fremtids Udsigter mørke, saa syntes de hende dog skinnende klare imod den, at skulle worde min Hustru, og derfor frabad hun sig den Gæst, jeg havde tiltænkt hende ved at anholde om hende,“ svarede Lieutenanten opfarende; thi Tanken om den Hymyelse, som han kaldte det, han havde lidt ved, at den eneste Dame, han for ramme Alvor havde friet til, havde givet ham Kurven, var dog istand til at opbringe ham.

„Det var vistnok ikke meget smigrende for Dig at faae et saadant Udfald,“ sagde Rjærborg med et let Smil, „men Skylden maa dog alene have været Din Tilnærmelsesmaades. Du har regnet hende for et almindeligt Fruentimmer og troet, at Du ved Paatrængenhed kunde bevæge hende til at knytte en Forbindelse med Dig; og nu kan Du ikke glemme den Fornærmelse, Du har lidt, skjøndt Du upaatvivlelig selv har fremkaldt den.“ „Præl! sagde han derpaa i en bedende Tone;“ hun har dog eiet Dine bedre Følelser, siden Du har villet vælge hende til Din Egtfælle, Du har endog sagt, at hun er den eneste Kvinde, Du har nærmet Dig paa den Maade; lov mig derfor, at Du, om hun end ikke har gjengjældt Dine Følelser, vil lade hende uforstyrret

nyde Lykken af den Forbindelse, hun har indgaaet.
 Lov mig det, Pral!"

"Staffels Kjørborg! Du holder af hende endnu!"

"Som af enhver elskværdig Kvinde, Pral! tro mig, ikke videre! men enhver saadan Kvinde har Fordring paa Hviagtelse og, i fornødent Fald, ridderligt Forsvar, og derfor —

"Derfor vil Du være hendes Ridder," lo Pral. Tag Dig imidlertid iagt for Løve! han er, som Du veed, ikke til at spøge med."

"Jeg frygter, at Dine Livsanskuelser vil koste Froken Hvid mange Taarer," sagde den ærlige Kjørborg efter en Pause.

"Det var der da heller ingen Ulykke i; hendes har forlængst kostet mig 30,000 Daler."

"Hvorledes det?"

"Jo, det skal jeg sige Dig!" svarede Pral og strøg sine Moustacher. "Jeg havde gjort Lykke hos en rig Bryggerdatter, et deiligt ungt Blod, da jeg fik det tosfede Indfald at frie til Louise Hvid; hvad jeg egentlig saa hos hende, der fristede mig, det skal jeg ikke kunne sige; thi det var da hverken Ungdom eller Skjønhed eller Rigdom; det var vel ikke andet end hendes to klare Dine, naat det kommer til Stykket, og det var

dog temmelig lidt; egentlig friede jeg vel ogsaa til hende, fordi det ærgrede mig, at hun ikke forstod sig paa at tage imod Cour, idetmindste spillede hun den Rolle, og jeg kunde derfor aldrig nærme mig hende. Al det Bæsen med hende tog nu temmelig lang Tid op, og i den Tid forsømte jeg den lille Bryggerpige; da jeg efter endt Affaire hos Frøken Hvid vilde nærme mig hende igjen, bad Faderen mig meget bestemt, fremdeles at glemme hans Huus og hans Datter. Jeg syntes forresten virkelig godt om den lille Pige, og har altsaa alene den Dame, for hvis Ridder Du erklærer Dig, at takke for, at jeg gif Slip paa hende og af hendes 30,000; om nu ogsaa Frøken Louise skulde fælde 30,000 Taarer, det er rigtignok rørende at tænke sig! saa veed jeg da, jeg har betalt dem."

"Saa vil jeg da idetmindste advare paa hende og Love for Din djævelske Stemning "sagde Rjærborg heftigt.

"Du er et godt Menneſte, Rjærborg! en ſand Digternatur; men Du har nogle ganſke forunderlige Principer. Troer Du f. Ex., Frøken Hvid er et ſaadant Dydsmonſter, ſom hun paſſerer for?"

„Jeg troer, at hun er den reneſte og med Verdens Letſind meeſt ukjendte Kvinde, der lever paa Jorden.“

„Naa, det troer Du! Og jeg troer, at jeg vil kunne formaae hende til et lille Stevnemøde med mig; hvad ſiger Du dertil?“

„Med Dig, Pral!“

„Ja, med mig, Kjørborg! thi om jeg nu ſorgede for det blev med Dig, ſaa vilde I jo kun blive kompromitterede begge To. Jeg har lidt mere Routine. Naa, hvad ſiger Du ſaa?“

„Jeg ſiger, at derſom Du opnaaer det, ſaa maa det ſkee med Djevleus Kunſter.“

„D, paa ingen Maade! Naar man forſtaaer at tage Fruentimmerne, ſaa kan man bringe dem hvorhen man vil. Vil Du indgaae en Paré? Jeg ſtaaer inde for, at jeg ſkal ſaae Froken Louiſe Hvid, Aſſeſſor Theodor Løves forlovede Brud, til at møde Lieutenant Victor Pral til hvilken Tid og i hvilket Kvarteer af Byen Du, Cancelliſt og Verſemager Hannibal Kjørborg faſtſætter. Tor Du vædde?“

„Ja tilviſſe; men forſt vil jeg vide, hvorledes Du vil bære Dig ad.“

„D, ganſke ligefrem! ſkrive hende en lille Billet til og bede hende om at møde mig.“

„Og dersom hun ikke møder, skal Du vedgaae, at Du er en Skurk og en Hresskænder.“

„Med Fornoielse!“

„Saa bed hende at møde Dig paa Søndag Kl. 12 paa Hjørnet af Gothersgaden og Slippen, i det Huus, hvor Du veed Louise Petersen har boet. Jeg skal opholde mig i et Huus der i Nærheden, og faae Anledning til at overbevise Dig om, at Du er en Løgner.“

„Du er rig paa smukke Tillægsnavne, men dem tager Du vel nok tilbage paa Søndag Middag.“

„Stakkels Fyr! sagde Pral da han var borte, „han bliver aldrig flog.“ Derpaa traf han alle Foranstaltninger til at uføre den Hævnpplan, han forlængst havde lagt for at kompromittere Louise Hvid.

Løverdag Aften fik Louise et Brev af følgende Indhold, skrevet med en svag og rystende Fruentimmerhaand.

„Høistærede Frøken Hvid!

En Ulykkelig af Deres eget Køn, der sukker endnu haardere under Sjæls end Legems Lidelser, vover at bede Dem om et trøstende Ord, der kan styrke hende til at bære sit tunge Kors. Jeg er syg og fortvivlet, og vover derfor at bede dem om at komme til mig et Dieblif, naar De imorgen kommer fra Herrens Huus,

for at jeg kan lette min Sjæl ved at tale med Dem. Jeg har hørt saa meget Godt om Dem, at jeg ikke frygter for, De vil afslaae en Ulykkeligs Bøn, fordi hun er Dem ukjendt. Da jeg intet paalideligt Bud har at sende, beder jeg Dem, at begynde Deres Bølgjerning med at skrive blot to Ord paa en Seddel, dersom De vil komme, for at jeg kan vide med Visshed, om jeg tør glæde mig til Deres Besøg.

Erbødigt,

Erna Klein.

Louises Svar have vi alt læst; det var den Seddel, der gik omkring ved Kaffebordet hos Fru Byfær.

Da Louise den omtalte Søndag Middag gik til den syge og forladte Erna Klein, var der ikke den fjerneste Tanke i hendes Sjæl om, at der var lagt en Snare for hende af en uforsonlig Fiende. At hun eiede en saadan i Lieutenant Pral, anede hun ikke; thi at hun havde afviist ham med Kulde og Strængighed, fandt hun saa naturligt og saa overeensstemmende med hans udelikate Paatrængenhed, at hun tænkte, han selv maatte indsee, hun kunde ikke bære sig anderledes ad; Ligegyldighed og siebliffelig Uvillie forudsaae hun at fremfalde hos ham, det onskede hun endog; men at han kunde gemme paa Had og ruge over samme, for at lade hende føle Virkningen deraf, naar han kunde træffe hende meest smerteligt, det vilde hun ikke engang have troet, om hun endog havde faaet Vink derom; thi hendes egen Sjæl kjendte hverken Hævn eller Had.

Saa lidt som hun havde Anelse om den Snare, den tilbageskødte Beiler udspændte for hende, saa lidt tænkte hun paa, at en Ven, der var traadt i Skramferne for hende, holdt Vagt der i Nærheden, fuldkom-

ment overbevist om, at han skulde faae Anledning til at tugte den af Alle lige forhadte og frygtede Pral; og en langt veemodigere Hilsen end sædvanlig bragte Rjærborg hende, da hun mødte ham nærvædet det omtalte Huus. Han havde seet hende komme og var ilet ud, efter sit Hjertes første Tilskyndelse, for at advare hende for Pral og Mødet med ham; men som det saa ofte gaaer, Etifettens Love feirede over Venstabetz, det vilde ikke være sommeligt at tiltale hende, muligen hun heller ikke vilde gaae til det aftalte Sted. Under disse Raisonnements gik han hende forbi med en afmaalt Hilsen, og saae hende gaae ind i det betegnede Huus.

Paa Gangen til tredie Etage traf hun Lieutenant Pral, som hun ikke gjenkjendte, for han med forstilt Forundring sagde: „Frøken Hvid!“ Louise ringede paa den eneste Dør der fandtes, efter flygtig at have gjengjeldt hans Hilsen, men det varede længe, og hun maatte gjentage sin Ringen, før Døren omsider blev aabnet, og en gammel Kone paa en vranten og fortrædelig Maade underrettede hende om, at der Ingen boede i det hele Huus af det omspurgte Navn.

„Dor jeg nære det Haab, at De har søgt en Sam-

tale med mig?" tiltalte den Uforskammede hende, mens hun ventede paa at blive indladt.

Louise værdigede ham intet Svar.

"Er det en nøiere Bekjendt af Dem, Nogen, Deret kan stole paa, der boer her, Frøken Hvid!" vedblev han i en Tone, der skulde vise, at han var ængstelig for, at denne Sammenkomst skulde blive røbet.

Før han kunde fortsætte sin opirrende Tale, blev Døren aabnet, og Louise fik den fornævnte Bæst af den vrantne Gamle.

Forlegen og bedrøvet blev hun et Dieblif staaende som tryllet fast til Stedet. Prals Stemme vækkede hende. Hun vilde skynde sig bort, uden at indlade sig i Samtale med ham, men hun saae hans triumferende Blik, hun hørte hans forhadte, venlige Stemme sige hvissende og hemmelighedsfuldt: „ventede De maaskee at træffe en Anden? stol paa mig, jeg er til Deres Tjeneste og Hjælp.“

Nu samlede hun sig og forsmaaede at flye bort. Med fast Stemme, skjøndt hendes hele Indre var i Taarer, svarede hun: „Sr. Lieutenant! jeg har ikke forstaaet Deres Tale; kun saameget troer jeg at have sporet, at De gjerne vil vide hvad der har bragt mig hid, hvor jeg mindst af Alle ventede at træffe Dem.

Jeg vil derfor tillade mig at sige Dem, at en Bon fra en Syg og Trængende har kaldt mig hid. Huusnummeret maa jeg have taget feil af, skjøndt jeg syntes det samme var opgivet paa Brevet, som findes paa dette Huus, og jeg vil derfor ile hjem for at bede min Forlovede opsøge den Trængende."

"Ah, De vil minde mig om Deres Forlovelse," svarede Lieutenanten bittert og stillede sig saaledes, at hun ikke kunde komme ned ad Trappen. "Maa jeg da tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa, at Assessor Løve neppe vil kunne opsøge Trængende i Formiddag, da han er taget i Beslag andensteds."

Louise svarede ikke, og den Redrige tog derfor atter Ordet: "Han har lovet den smukke Fru Horn, om hvem De maaſkee har hørt tale, en Sammenkomst mellem 12—3; Manden er netop fraværende med en Ven, saa han kan ikke forsamme Leiligheden; før 3 vil han neppe komme til Dem. Men jeg beder Dem endelig ikke fatte Mistillid til Deres Forlovede; Fru Horn er en saare agtværdig og vakker Dame."

"Tillader De, jeg vil gjerne bort," sagde Louise og gjorde en Bevægelse for at komme frem, men den hæderlige Krigsmand beholdt sin Stilling og tog en aaben Seddel frem, som han rakte hende med de Ord:

„Frøken Hvid maa ikke troe, jeg er kommen her uden Tilsigelse.“

Louise tog i sin Forvirring Seddelen og saae, at Haandskriften var den samme, som fandtes paa de Liniér, der vare tilstillede hende. Uden at læse den, gav hun den tilbage, hvorpaa Pral selv læste for hende: „En Beninde af en af Lieutenant Prals næste Befjendte beder ham om en Samtale paa Søndag henimod Kl. 12.“ Boligen var anført med en anden Haandskrift, end selve Indholdet, ligesom paa Louises Billet, men dette vakte ingen Mistanke hos hende.

„Saa vil De maaskee i en af de andre Etager finde Den, der ønsker en Samtale med Dem, Hr. Lieutenant!“ sagde hun, og benyttede sig af den nu frie Trappe til at gaae ned med en let Hilsen.

„Jeg frygter at have lige saa lidt Held med at finde hende, som De med at finde Den, der har skrevet Dem en Stevnebillet til,“ sagde han med et ondskaabsfuldt Smil, og vil derfor tillade mig at ledsage Dem, idetmindste ned ad Trappen.“

Louise var næsten overvældet af Harm og Krænelse, men hun maatte taale, at den Uforstammede fulgte med hende, Trin for Trin, at han viste hende al mulig Opmærksomhed ved at bede hende, vogte sig vel for at

snuble paa de brøstfældige Steder og udpege dem for hende, taale, at han standsede hende midt under Redstigningen, og opholdt hende i flere Minutter med at fortælle, at det pludselig faldt ham ind, at Biletterne maaskee kom fra en og samme Person, thi de havde jo fælles Bekjendte, og en fælles Bekjendts Veninde kunde vel trænge til at tale med dem Begge, og at han ret beklagede, de havde forfeilet hende; kort sagt, hun maatte taale, at han gjorde Alt, hvad der stod til ham for ret at pine hende.

Omjæder naaede hun Gadedøren, hvor han triumferende tog en fortrolig Afsked med hende, medens hun bedrøvet skyndte sig hjemad, efter først at have mødt Lieutenant Prals Cousine, Frøken Muf og dennes Veninde, Frøken Klug, for hvem dette Møde og Lieutenants Afskedshilsen var „gefundenes Fressen.“

At Pral havde ladet Sedlerne skrive og ordnet Alt efter sine Planer, har vel Ingen betvivlet; men af hvem? Af en ulykkelig Pige, hvis Navn virkelig var Grna Klein. Hendes onde Skjæbne havde fort hende til Bekjendtskab med Pral for flere Aar siden, og af ham havde hun faaet Egteskabsløfte; dette stolede hun tillidsfuld paa, og det opretholdt hende naar hun overvældet af Sorg betragtede sine to Smaa. Men Pral

Kjendte hun ikke under hans eget Navn; derimod havde han fra Bekjendtskabets første Dage antaget Loves og besøgt hende under dette; et Bedrageri, som taber en Deel af sin Afstyrelighed derved, at denne farlige og nedrige List var paa den Tid ikke ualmindelig iblandt Byens letfjindige Herrer ved deres letfjindige Forbindelser; de seilede ofte under falsk Flag, og Love havde nok ogsaa brugt Prals Navn ved Leilighed.

Den stakkels Erna havde faaet Nys om Loves Forbindelse med Frøken Hvid. Pral havde tilstaaet den paa hendes indstændige Bøn om at sige den fulde, rene Sandhed, men tillige forfikkret, at han atter vilde hæve den, dersom Louise Hvid, som han ikke betvoiede, var villig til at træde tilbage. Erna skulde aabent tilstaae hende det Forhold, i hvilket hun i flere Aar havde staaet til Ussesfor Love, som hun kaldte Pral, og da overlade Alt til Louises Svimodighed. Men det var efter Ulykkestifterens Plan endnu alt for tidlig, at bryde Forbindelsen imellem de nys Forlovede, altsaa ogsaa for tidlig at bringe de to Kvinder sammen; han maatte for det første vide Love fjernet fra Byen, inden han vovede det farlige Spil, og dernæst maatte de Begge bearbejdes og foruroliges i længere Tid; han med Louises Religiøsitet og strænge Moralitet, der skulde

stilles for ham i et Lys, som om den vilde virke forstyrrende og uhyggeligt paa et ægteskabeligt Huusliv, hun ved jevnlig at faae Bink om Loves tidligere Beskjendtskaber; virkelige eller opdigtede, det var jo lige meget, naar de kun bleve fremstillede saaledes, at hun kunde faae Skrupler om Tilladeligheden af deres Forbindelse.

„Det var Forspillet, sagde Pral halvhoit, idet han vendte sig om og faae efter Louise, indtil hun var forsvunden i sin egen Bolig;“ „for Stykket er tilende haaber jeg, at Du uden fremmed Dplysning skal kunne spore, at Victor Pral har holdt sit Ord og husket Dig, da Du forlængst havde glemt ham, og troede Dig glemt af ham.“

Louise søgte saavidt muligt at skjule sin bevægede Stemning for den kjærlighedsfulde, omhyggelige Tante, hvem hun strax fortalte, at hun ikke havde været istand til at træffe den bedrøvede Kvinde, der havde tilskrevet hende Billetten; sandsynligviis maatte der være anført et urigtigt Nummer eller maaskee endog en urigtig Gade paa samme, meente hun; og da Tanten sagde hende, at Love havde været der, for at bede hende ikke at vente ham for hen paa Eftermiddagen, da han havde Forretninger, der vilde optage ham flere Timer, var

denne Meddelelse hende endog velkommen, fordi hun derved kunde faae Leilighed til at bringe sit Sind i Rolighed. Praks ondskabsfulde Bink om Grunden til hendes Brudgoms Udeblivelse foruroligede hende ligesaa lidet nu som da han fremførte dem; endog den fjerneste Mistanke mod den Mand, hun stænkede sin fulde Tillid, og af hvis Tillid hun atter ønskede at være i Besiddelse, forekom hende uværdig, desuden var hun alt for ukjendt med Livets forviklede og forvasklede Forhold, til at hun havde kunnet tænke sig, at Ytringer som ovennævnte havde nogen Hjemmel, og hun regnede dem derfor, til sin Lykke, alene for Udbrud af et hadefuldt Sind.

Hvor forskjellig er ialmindelighed ikke Retningen af Mandens og Kvindens Tankegang. Var en saadan Gnist bleven fastet i Loves Sjæl, vilde den neppe være falden der, uden at antænde Mistillid, Tvivl, Uvillie og andre onde Lidenstaber, fordi — han af egen Erfaring vidste, at der gives sorte og farefulde Regioner, i hvilke Mennesket, stabt i Guds Billede, men fristet af Djævlens Samfund, undertiden forvilder sig, og han kunde muligviis ikke fatte, at der gives Kvinder, som selv i en modnere Alder, saa ganske og fuldeligen have bevaret den rene Uskyld, der undertiden

endog hos unge Piger, desværre! har mistet den fri-
feste Ynde og Duft, at de, selv da naar en for dem
uforstaaelig og uforklarlig Taage udbreder sig over de-
res Forhold, ingenlunde søge Kilden dertil fra Man-
dens Side der, hvor den som oftest er at finde: i letsin-
dige Bekjendtskaber.

Da Løve tidlig paa Eftermiddagen kom til sin
Forlovede, traadte hun netop ud fra sit eget lille Væ-
relse. Med den samme hjertelige Venlighed og uforstillede
Glæde som hun pleiede, gik hun ham imøde, men han
saa, at hun havde grædt, og med en meer bebreidende
end deeltagende Stemme sagde han strax, idet han førte
hende tilbage til Kabinettet: „Du er bedrøvet, Louise!
er det fordi jeg ikke kom efter Løste iformiddags?“

Fornærmeren begyndte Samtalen med en Bebrei-
delse, og den Fornærmede med en jagtmodig Undskyld-
ning.

„Kunde Du virkelig troe mig et saa forskjælet Barn,
kære Theodor! at jeg strax maa græde, naar ikke alle
Duffer blive opfyldte?“ spurgte Louise blidt.

„Hvad feiler Dig da, kære Pige!“ sagde han
venligere; jeg har jo altid truffet hos Dig en Sinds-
ligelighed, som jeg mangengang har ønsket selv at være
i Besiddelse af; hvorfor er Du idag saa forstemt?

„Ja, hvorfor? Kunne ikke ogsaa de meest jevnmodige Mennesker, naar de ikke leve ligegyldigt og sløvt for Alt, hvad der omgiver dem, undertiden blive satte i en veemodig Stemning, uden just at kunne gjøre sig selv og Andre rede for Grunden dertil? Imidlertid troer jeg nok, min idag er fremkaldt ved et stuftet Besøg hos en forladt Syg, og senere har jeg næret den ved at samtale alt for længe med min forklarede Ven der — hun pegede paa Billedet af hendes første Brudgom. — Tilgiv, at jeg modtog Dig, uden ret at være bleven Herre over Stemningen. Du skal see, at nu, da Du er her, vil det snart lykkes mig. Men, vi maae gaae ind til Tante og Onkel Ernst; jeg har handlet urigtigt i at blive her alene for Dit Komme; nu maae vi gjøre det godt igjen.“

Hun gik tilbage til Dagligstuen, Løve fulgte med rynket Pande og forstemt Mine, men glattede og flaredede snart begge igjen saa temmelig, og den vante Kreds blev strax efter fuldstændig ved Anna Engls Komme.

Hen paa Aftenen faldt Samtalen paa Formiddagsgudstjenesten, som Kammerraaden og de to yngre Veninder havde bivaanet i samme Kirke, men ikke i hverandres Selskab, og de samtalede om den poetisk skønne Tale, hvormed Herrens begavede og begejstrede Tjener

havde opbygget dem. Den gamle Fru Rosen, hvem legemlig Svaghed hindrede fra om Vinteren at søge de Herren viede Steder, følte sig opbygget og trøstet ved slige Samtaler, og derfor udspandt de sig ialmindelighed, tildeels for hendes Skyld, imellem disse ægte Christensind opfyldte Menneſker, naar de havde hørt den begavede, kraftige, men juſt ikke meget ſøgte Taler, ved hvis Prædiken de alle Tre havde været tilſtede den Dag. Meſſesfor Løve, der ofte fulgte Louiſes Gjengivelse til Tanten af en Prædiken, hun havde hørt, med en Interesſe ſom han tilſtod ikke tidligere at have tiltroet ſig ſelv, var idag i et Lune, der gjorde ham utilfreds med Alt, og det var derfor ikke ſaa forunderligt, at han med en adſpredt og miſfornøiet Mine omſider ytrede: „Hvad var det egentlig Prædiken idag dreiede ſig om?“

„Om Livets Bekymringer og Møie, fremkaldte ved den falſke Levelfunft, om Selvprøveſe, Sjælefred og indre Uro, og om Søndagens rette Helligholdelſe,“ var Annas hurtige Svar.“

Løve ſmilede ved dette raſke Udbrud, der ſaa ganſke ſtemmede med den Talendes Karakter, og ſagde roligt, ſom om han ikke forſtod, hvorhen hun ſigtede: „Jh, det var jo en meget indholdsrig Prædiken.“

„Ja, tilvisse indholdsrig, sagde Kammerraaden alvorligt, thi Talerens Formaal var, som vi nys forklarede, at lægge sine Tilhørere den rette Betydning af Ordet „Synd“ paa Hjerte, og formaae dem til at besvare sig selv det Spørgsmaal: „Bliver jeg salig? uden at smigre Egenfjærligheden og uden at besmykke Dødsbedrifter.“

„Alt hvad Præsterne kalde Synd, er vist ikke Synd for Vorherre,“ tog Love Ordet i en lidt fortrædelig Tone, idet han henvendte sig med sit Svar til den agtværdige Mand, hvis mønstrende Blik han, som han et Par Gange havde udtrykt sig, ikke kunde andet end harmes over, „og, det er vist ikke Alt, hvad de kalde gode Gjerninger, der fortjene Navn deraf. Jeg for min Part er fast overbevist om, at man kan komme ligesaa høit i Himlen ved kun at gaae i Kirke, naar man føler Trang dertil, som ved at gaae regelmæssigt hver Søndag.“

Disse forvirrede Hverdagshytringer, der alene vare Udbrud af et fortrædeligt Lune, lod det ikke til, at Noget havde Lyst til at besvare. Efter en Pause sagde imidlertid Anna: „Hvilken Præst hører De ialmindelighed, Hr. Assessor?“

„Louise, der for første Gang var Vidne til sin

Brudgoms pirrelige Stemning, kunde tænke, at en eller anden hende ukjendt Ubehagelighed maatte have fremkaldt den; hun var bedrøvet over, at han sandsynligviis havde haft en fortrædelig Formiddag, og kunde ikke forstaae hvorledes Anna, istedenfor at bortjage de Skyer, der trak sammen paa hans Pande, endog søgte at fremkalde dem. Med den Fiinhed, Kjærligheden giver saavel den naturligste som den meest udlærte Kvinde, afholdt hun Love fra at svare paa et Spørgsmaal af saa delikat Natur for ham, og gjorde det paa en Maade, som ikke kunde være anstødelig for Noget, idet hun sagde: „Lov mig at Du, naar Du atter gaaer i Kirke, vil høre den Mand, hvis Tale vi idag have været saa enige i at berømme.“

Love følte hendes venlige Hensigt og takkede med et kjærlighedsfuldt Blik og Tilfagn om, at han en af de første Søndage vilde følge hende i den omtalte Kirke, „for derved muligviis at skaffe Præsten endnu en Tilhænger.“

Der var vist Ingen i hele denne Kreds, hvem et iøvrigt ligegyldigt Besøg, som i dette Dieblis blev meldt, var uvelkomment, fordi Samtalen derved fik en anden Retning, og den Besøgende, der var vel bevandret i Byens chronique scandaleuse, havde vist aldrig fundet

Fru Rosens Huus saa vakker som idag. Det var som om Enhver havde Noget at trænge tilbage, og Den Uvillie, Samtaler, der havde samme Formaal som nævnte Besøgendes, altid pleiede at møde der, var idag forvandlet til en venlig Ligeegyldighed. Men det var heller Ingen imod, da de en Timestid efter igjen bleve ene, og tilsyneladende havde Alle gjenvundet deres Ligevægt.

Den retfærdige, billigtænkende Løve følte godt, at han den hele Dag havde været ubehagelig, og den sande Grund dertil kjendte han fuldtvel. Kunde, eller rettere, vilde han have udtalt sig for Louise og tilstaaet hende — med behørig Skaansel og Udeladelse af hende uønskede Omstændigheder — at den Mismods Dren, der idag nagede ham, hidrørte fra en i sig selv agtværdig Grund, hans Utilfredshed med ikke at kunne rive sig løs fra en uværdig Umgangsven med et voldsomt Ryk, som kunde fjerne dem for steds, da vilde han ved hendes klare, naturlige Omdømme og den skarpe Grændse, hun altid drog imellem Ondt og Godt, uden at tillade haltende, usande Mellemting at indsmugle sig, have fundet den bedste Hjælp og den kraftigste Modstand mod den usalige Sæd, hvis første Korn bleve saaede idag, uden at Noget af dem anede det, og uden at

Nogen af dem anede dens veemodsfulde, sjælegribende Høst.

Men saa vist som det er, at Løve følte, hans Udfærd den Dag kunde trænge til Overbærelse og Forklaring, saa vist er det ogsaa, at han langt fra var tilbunds at give den paa en ærlig Maade, og skjøndt det havde været redeligere, ikke at omtale nogen Grund til sin Forstemthed, end at angive en falsk, foretrak han dog denne sidste Udvei, til Trods for de Løfter, han i sit stille Sind havde fornyet gjentagne Gange: under alle Forhold at omgaaes sin Brud i Sandhed, som den eneste faste Pille, hvorpaa hendes Lykke kunde grundes.

„Min kjære fromme Louise! Du rene Sjæl! Mit Livs bedste Veninde! — saaledes vare de kjærlige Udbud, der oftere lød fra hans Læber, da han sad ved Siden af hende, der var flittigt bestjæftiget med et koindeligt Haandarbejde. „Hvor lykkelig, hvor usigelig lykkelig er jeg ikke ved at turde kalde Dig Min, ved at vide, at Du hele Livet igjennem vil dele onde og gode Dage med mig, at Du altid vil være hos mig, bære over med mig, hjælpe, raade og trøste mig! Løft engang Hovedet iveret, min Louise, Du arbejder som om Du skulde fortjene det daglige Brød — og lad mig

flue ind i disse uforklarlige Dine, som Vorherre ikke har skabt Mage til paa den hele vide Jord!"

"For en Tid siden kaldte Du den Dame, der nys forlod os" den „Lykkesforgiftende“ „Glædefrusende“ og ved endnu flere Navne, som jeg ikke længere erindrer, svarede Louise ham med et Smil og et Par bekræftende Nis; og da jeg fandt, Du var for haard imod hende, erklærede Du, at det Menneske, der ikke følte sig uhyggelig stemt i hendes Selskab, maatte selv være en Snurrigpeer; men fra idag af skal hine beskrevende Navne forkastes, og hun skal fremtidig kaldes „den Rismodlamme eller Vidfremtryllende,“ thi nu vide vi Alle af Erfaring, at hun ganske fortriulig forstaaer at opklare Folk, der ret ere „out of humour!“

Jeg indrømmer gjerne denne Forandring af Til-lægsnavne, naar blot Du, Froken Anna Fugls værdige Discipel, vil aflægge det Løfte, at Folk ikke skulle blive bragte „out of humour“ ved nogen Anledning fra Din Side, sagde Love i en oprømt og venlig Stemning idet han slyngede Armen om sin Brud, og saae paa Anna med en spøgfuld Mine.

"Jeg, ja gjerne! og hvad Discipelen tør love, vil Læremesteren vist ikke heller være seen til at indvillige i, svarede Louise. Jeg skal nok see at holde tilraade

med Moer Anna, min Ven! vedblev hun, i den Tanke, at Love sigtede til Venindens halv drillende Ytringer, og vil endnu idag holde et Foredrag for hende om kvindelig Idmyghed og Beskedenhed. Men — Uret skal Ingen times, derfor ei heller denne Synderinde, og egentlig forekom det mig, at hun vel gjød Olie i Ilden, men ingenlunde antændte den.“

„Ketten skal have sin Gang og Ingen skee Uret,“ deri ere vi enige, og derfor skal Froken Jugl erklæres for uskyldig i den tilsigtede Brøde; men jeg maa da tillade mig at føre Anklagen tilbage paa Dig selv, min Louise!“

„Paa mig?“ spurgte hun forbauset. „Et er at anklage, et andet at bevise, og derfor fordrer jeg Beviis, før jeg vedkjender mig Brøden. Altsaa,“ hvorved har jeg bragt Dig i en uhyggelig Stemning?“

„Seer Du Louise,“ sagde Love alvorligere, men ikke uden nogen Forlegenhed; „efter en fortrædelig Formiddag kom jeg til Dig, fuld af længselsfuld Forventning om rig og glædelig Erstatning i Eftermiddag; da modtog Du mig, venligt og hjerteligt, men jeg saae Du var bedrøvet, og da Du paa min Opfordring meddeelte mig Grunden, fornyede denne hos mig en Frygt, der oftere er opstaaet i mig, den nemlig: at Du ved

Dine noget overspændte og sygelige Anfæelser i en bestemt Retning, let kan forstyrre Din egen Glæde i Livet og ligeledes bedrøve dem, der have Dig kjær. Du seer forundret paa mig, min Louise! forstaaer Du mig ikke nok?"

"Nei, Love! jeg forstaaer Dig ikke!"

"Du veed tilfulde, hvormegen Hoiagtelse og Vres frygt jeg nærer for Dig, for Din Aand, Dine Talenter og Dit Hjerte, min Louise! hvor trygt jeg stoler paa, i Omgang med Dig og ved Din ægte usforfalskede Kvindelighed at finde den Kilde, hvori jeg kan kaste alle Livets Smaasorger, den Kilde, hvorefter jeg saa længe har vansmægtet, for at kunne øse Glæde og Klarhed og Livets høiere Lyst." Han tav, og Louise afbrød ikke Tavsheden.

"En Blind kan ikke vise Nogen Veien," blev han ved efter et kort Ophold — "saaledes er maaskee Din Tanke, min Veninde! naar Du hører mig sige, at jeg troer, Du ikke ret har opfattet Guddommens uforklarlige Væsen. Idel Kjærlighed er Gud, men jeg har troet at bemærke, at Du undertiden tænker Dig ham meer som en retfærdig, end en kjærlig Fader. Du troer, at han, den Evige, der styrer og regjerer over al Skabningen, bekymrer sig om alle Smaasorger og Smaa-

glæder hos hver Enkelt af os her paa Jorden, og med ham raadfører Du Dig ved enhver Ubetydelighed, og gaaer stedse i Frygt for at gjøre ham imod. Denne Engstselighed kan let lamme Din Livsglæde — endnu har den ikke gjort det, men Frygten derfor er det, der bevæger mig til at tale med Dig af kjærlig Belvillie, sandelig ikke af Egenkjærlighed — og Du forringer paa en Maade den over Alt Ophøiedes Bæsen, ved at drage ham ned i al vor smaaalige, jordiske Færd.“

Løve var kommen ind paa en Gjenstand, som det aldeles ikke var hans Mening at afhandle, da han begyndte Samtalen; i den pirrelige Stemning, hvori han var hensat ved sit Komme til Louise, var det ham ubehageligt, at hun aabent erklærede, hun havde dvælet i Torgangenheden. Det var tilvisse ham, der var i en sygelig Stemning, og Udbruddet af denne var det, han ei var istand til at byde over; dette ærgrede ham selv, og ved ovenmeldte Ytringer, der for Diebliffet vare grebne ud af Luften, og alene Afpræget af hans Reflexioner i mørke Diebliffe, indviklede han sig uvilkaarlig i en Samtale, han, som sagt, ikke var tilfunds at indlede. Det var derfor ikke at undres over, at han atter standsede.

„Du har tilfulde Ret, kjære Løve!“ sagde Louise,

da han ikke brød Stilheden, „den Høiestes Ubegribelighed og Usfattelighed overgaaer langt min, og vistsnok Alles Granskning; men som Alkfjærlighedens Ophav og Alkfjærlighedens Dyb, hroraf der overalt findes Afpræg i Livets unævnelige Glæder og Gaver, kjender jeg til min Trøst den Evige, for hvem Intet er smaat og ringe. Men sig mig, hvad har givet Dig Anledning til disse Bemærkninger idag?“

„Ja, Du har Grund til at komme med dette Spørgsmaal, min Louise! mine Tanker have forvildet sig i forskjellige Retninger. Vi ville ingenlunde føre en religiøs Samtale nu, og jeg vil derfor ende denne med ærligt at tilstaae Dig, at det forstemte mig, da jeg kom, at Du i længere Tid havde ført en Samtale med et Stykke malet Lærred.“

„Med Forbavselse betragtede Louise ham:“ Finder jeg da Intet bag dette malede Lærred? „spurgte hun tilsidst med sagte Stemme og tilbagetrængt Beemod!“

„Jo, min Veninde! jeg veed forvist, Du glemmer mange skjøne Grindringer.“

„Grindringer,“ afbrød Louise ham, „har man fra Livets almindelige Begivenheder og Forhold; men har man været nøie forbunden med en ædel, opadstræbende Sjæl, da huser man i sit Indre salige Minder, og fra

disse Minder henter man Kraft, Bestandighed i Villien til det Gode og Kjærlighed til Alle, men fremfor Alt til vore Nærmeste. Jeg vilde saa nødig bedrøve eller forstemme Dig min Ven! sagde hun kort efter, og det gjør mig ret ondt, at jeg idag uvilkaarlig har gjort det; Du skal see, herefter vil jeg lære at vaage over mig selv."

"Kjære, dyrebare Louise! sagde Love, hvor bestjæmmer Du mig! Det er mig, der burde bede Dig om Undskyldning, thi min let vakte Hefstighed og Pirelighed er det, der forvirrer og misdommer Alt! Jeg veed, at jeg i mange Punkter trænger til Dørbærelse, men jeg veed ogsaa, at Du ikke vil trættes i at bære over med mig."

Samtalen imellem de Forlovede var efterhaanden bleven ført med dæmpet Stemme, og ikke hørt af Andre end Kammerraaden, der sad umiddelbart i deres Nærhed, hvorimod Professorinden og Anna Jugl i en anden Deel af Værelset indbyrdes vare fordybede i Samtale.

"Det er forviist en af Tycho Brahes onde Dage," sagde Tanten omsider, thi vi have haft saa mange Smaauheld idag, og nu til Slutningen lader det til, at jeg ikke engang faaer min Whist iaften."

"Jo, lille Tante! den skal snart komme igang," sagde Love og sprang hurtig op, for at faae Spillebor-

det med behørige Acquisiter ordnet. „Og De skal see, at det vil blive saa raak en Whist, som de neppe har faaet Mage til hele Vinteren.“

Snart efter vare de vante Spillende i fuldt Arbeide; Fru Rosen spillede altid med Liv og Sjæl, og de Andre meest for at gjøre hende til Behag; Louise var som oftest fritaget, kun naar Anna ikke var der, maatte hun være fjerde Spillende. Løve meldte den Aften Spil næsten hver Gang, til stor Forstrækkelse for Fru Rosen, da han var hendes Makker; men Spillet blev næsten stedse vundet, og hun erklærede ham for en fin Spiller, der forstod sine Ting og gjorde tillige den meget rigtige Bemærkning: „at til at drive høit Spil, behøves Mod.“ Ikke den fjerneste Forstemthed var at bemærke hos nogen af de Forsamlede, dersom man vil slaae en Streg over det bekymrede Blik, hvormed Onkel Ernst undertiden betragtede sin Yndling, Louise.

Da Assessor Love næste Eftermiddag sad ved sit Arbeidsbord, blev han overrasket ved et Besøg af Kammerraad Rosen, et Besøg, som i Begyndelsen meer forundrede end glædede ham, hvorfor den værdige gamle Mand ogsaa blev modtaget med mere Høflighed end Venlighed. Men det Høflighedspantser, han iførte sig, maatte snart briste for den ligefrem og aabne Hjertelighed, hvormed Gæsten, efter at de første Hilsener vare forbi, sagde til ham: „Min unge Ven! er de beskæftiget med Arbejde, der fordrer Deres øieblikkelige Tid, da sig det reentud, og jeg gaaer bort til en anden Dag; thi jeg er ikke kommen for at aflægge en lille pligtsskyldig Visit, men for at slaae mig til Ro hos Dem en Timestid, og samtale med Dem saa uforbeholdent og tillidsvækkende, som det ene sømmer sig imellem Mænd, der komme overeens om, ikke at lade Ordet lænkebinde af noget som helst personligt Hensyn.“

Love svarede paa denne Tilstale, der anstod ham vel og tydede hen paa, at Kammerraaaden havde en be-

stemt Sag, han ønskede at omtale, at hans stieblikkelige Forretninger ingenlunde kunde forstyrres ved en Opsættelse af Dage og langt mindre af Timer, og at det derfor vilde være ham saare kjær, at kunne nyde Kammerraadens Selskab og Samtale, saalænge det behagede ham at skjenke ham samme. Forrigt duffede i hans Sjæl en svag Forudsættelse af den nærmeste Anledning til Besøget frem.

Efterat have modtaget denne Forsikring af Løve, toge de Begge Plads paa Sofaen, og der udspandt sig snart en alvorlig, men mild Samtale fra den gamle Mand's Side, i Anledning af de Forlovedes halvsagte Underholdning Dagen forud, som han uden Dølgemaal strax erklærede, at han ikke havde kunnet undgaae at høre, paa Grund af den umiddelbare Nærhed, hvori han befandt sig, og lagde ligesaaalidet Skjul paa, at han tildeels var kommen for at bede Løve om, med sin Sjæls fulde Alvor og af sit Hjertes sandeste Kjærlighed at overveie, end nøiere end han alt havde haft Anledning til, om han og Louise i Tiden vilde kunne føre et lykkeligt Samliv, efter deres forskjellige Ansættelse og Opsættelse af det Ubegribelige; og derjom der hos ham var endog kun den fjerneste Tvivl om, at denne Afvigelser i deres indre Liv vilde træde forstyr-

vende frem imellem dem, da bad han ham, som Louises første og nærmeste Ven, thi for en saadan var han berettiget til at ansee ham, for Veggens Skyld, men fremfor Alt for hendes, uden Opsættelse, men paa den mildeste og smukkeste Maade det kunde skee, at opløse det Baand, der sammenbandt dem, forinden det var knyttet end uopløseligere ved Hengivenhedens og Agtelsens mægtige Traade.

Denne kraftige og aabne Tale overvældede Løve, der vel havde ventet, at dette Besøg af Louises Nærpaarørende hidrørte fra Gaarsdagens Samtale, men dog ingenlunde formodede, at enten han eller Rogen kunde tænke, end sige udtale, at en Forbindelse, saa lykkelig som den, der bestod imellem ham og hans Brud, kunde tænkes opløselig.

„Hr. Kammerraad!“ sagde han forbauset og heftig; „hvad bringer Dem til at saare mig saa bittert? At Louise ikke har bedt Dem træde op imellem os, eller beklaget sig over mig til Dem, det er jeg overtydet om; thi havde hun Grund til Klage eller Engstelse, da er jeg vis paa, det var til mig, hun vilde henvende sig med Besværgelser.“

„Bliv ikke ivrig, Hr. Assessor! sagde Kammerraaden; vi ere jo komne overens om, at tale roligt

og aabenhjertigt sammen. Og da Ordet er frit, saa ville vi Begge forklare os uden Sky og Udsmykken. For at svare paa Deres Spørgsmaal, maa jeg sige Dem, hvad De alt har hørt, at de Ytringer, der faldt imellem Dem og Deres Forlovede igaar, nærmest kaldte mig hid, og hvad Louise angaaer, da har De fuldkommen Ret, hun har ikke beklaget sig for mig, ligesaa lidt som det er hende bekjendt, at jeg er her, og hun aner ikke, at Forbindelsen er bygget paa en for hende farefuld Klippe; det mærker jeg tilfulde paa den foregedede Hengivenhed, hvormed hun daglig kommer Dem nærmere "

"Og mod et saadant Forholds Bestaaen kunde De, Hr. Kammerraad! reise Tvivl og uædel Frygt?"

"Unge Mand! svarede han, jeg kjender noiere end de fleste Mennekehjertet og dets Tilboieligheder, Smuthullerne for dets Lidenstaber, og de Gjenveie, ad hvilke det ofte iler til et Maal; men dette Kjendskab er kjøbt dyrt med bitre Erfaringer og tilintetgjorte Forhaabninger. Saa gierne vil jeg nu, at de, der ere mig kjære, skulle undgaae de Skjær i Livet, paa hvilke min — og flere Andres — jordiske Tilfredshed har lidt Skibbrud, og derfor griber jeg saaledes, uden Opfordring og uden tilsyneladende Anledning, ind i Deres

Forhold, medens det endnu er Tid. En kort Pause opstod."

"Der bliver i Verden ofte talt om Mesalliance, tog Kammerraaden da atter Ordet, og derunder forstaaes da altid det Uovereensstemmende i de ydre Forhold imellem Egtefolk; men enhver saadan Uovereensstemmelse kan hæves eller jævnes; Adelig og Borgerlig kan i vore Tider, da Dannelse og Kundskaber ere de eneste Grændser imellem Menneffene, godt gaae Haand i Haand med hverandre, og det større Adskillelsestrin, Opdragelse og Udvikling, kan, naar begge Parter have aabent Blik for de rette Midler til at raade Bod derpaa, ligeledes overstiges. Men derimod gives der en Mesalliance, som kun Gaa have Die for, og det er dog den, der alene har nogen Betydning: denne er Mangel paa Samstemning i Erkjendelsen af, at Troen er Kjærlighedens eneste Klippegrund. "De maa tillade mig at vedblive, Løve!" sagde han, da han saae, at den yngre Mand vilde tage Ordet; "jeg skal fatte mig kort, og snart være færdig. Louise er opdragen af gudfrygtige Forældre i et stille, hyggeligt Hjem paa Landet; derfor tog Byens saakaldte Lovinder undertiden Forargelse af hendes naturlige Væsen og Adfærd, da hun for nogle Aar siden kom hertil. Hun har Talenter

og Kundskaber i rigere Maal end de Fleste, men hun har endnu kun halvt lært, at man ikke skal sætte sit Lys under en Skjæppe, derfor vove de Mandløse og Overfladiske at angribe hende, naar de ere i Kredse, hvor de ikke behøve at frygte Modsigelse; hun er lutret ved Modgang og Sorger, og har lært at øse sin Trøst og Kraft af den Kilde, fra hvilken vi Alle, uden Undtagelse, ene kunne hente os en Lædsfædrik og en Støttestav; men derfor sige de Letfindige og Lettalende, at hun hører til de Hellige. Skulde disse, der saa let classificere Andre i Troens Rige, give en Forklaring over, hvad de egentlig forstaae ved Ordet „hellig,“ da vilde vi vist faae et skjønt Sammensurium af stammende: „jeg har hørt — jeg troer — jeg har tænkt;“ men de have aldrig hørt — troet — eller tænkt, at „kun Een er hellig, og det er vor Gud,“ og at derfor hiin Benævnelse, anvendt som et Skjændselsnavn, er saare ilde og saare syndefuldt anbragt. Hun har elsket sin afdøde Brudgom med den ungdommelige Kjærligheds hele Varme og Fylde, og med de modnere Mars og Reflexionens dybe Sinderlighed, men derfor sige Hverdagsmennesker, at hun er overspændt og eensidig, og da hun siden min Brodersøns Død har havt meer end et hæderligt Egtetabstilbud, som hun har afflaaet, er

dette jo nok til at lade hendes i den Henseende mindre begunstigede Søstre paaataa det med Visshed. Kan nu De staae inde for Dem selv, at De, efter at den Dyrbrusning er dæmpet, der altid følger med en saadan Hovedbegivenhed i vort Liv som en Forlovelse, staae inde for Dem selv, siger jeg, at De vil være stærk og kraftig nok til, for hendes og Deres egen Lykkes Skyld, at have aabent Die for alt det Skønne og Gode, der findes hos hende i Virkeligheden, og et lukket Dre for Alt, hvad Misundelse, Tilfidesættelse og forkastede Tilbud muligviis vil tilraabe Dem.“

„Forkastede Tilbud! — Skulde da en Mand —

„Jo, har hun forkastet Tilbud, saa er det jo vel tænkeligt, at der kunde findes En eller Anden, der vilde troe sig personlig fornærmet derved, at hun nu rækker en anden Mand Haanden, og være uædel nok til at fremstille hende i et mindre gunstigt Lys. Slikt har man jo hørt før.“

„Jeg har jo sagt Dem, at jeg vilde tale uforbeholdent,“ blev Kammerraaden ved, „og derfor dølger jeg heller ikke for Dem, at jeg var ingenlunde ganske tilfreds med den Tilnærmelse, jeg fra Deres Side bemærkede, da De havde gjort Louise Hvids Bekjendtskab, og det var heller ikke med synderlig Glæde jeg modtog

Meddelelsen om den paafølgende Forlovelse, fordi jeg vidste, De var en Mand af den lette, fine Verden, af den Verden, der sætter Priis paa det Ydre og Tiltrækkende, og regner Verdens Mening og Dom næsten ligesaa høit som Guds Dom. Overalt hørte jeg Dem omtale som en retsindig, dygtig og elskværdig Mand, og jeg vidste, at det vilde være let for Dem, at gjøre et langt mere glimrende Parti, end det med vor Louise, men jeg hørte tillige, at Mennesker, der kaldte sig Deres Venner, sandsynligviis kun Deres Umgangsvenner, ytrede sig utilfredse med Deres Valg. En Aften var jeg i et offentlig Forsamlingssted Bidne til de Lovtaler, Mogle af disse holdt over Dem, den raske, flinke Løve, og den Misbilligelse, der blev udtalt ved Derris Forlovelse med den, Selstabet forøvrigt ganske ubekjendte Louise; jeg hørte Vink og Gentydninger, som ikke spaaede hende nogen sorgløs Fremtid, og jeg fornyede derfor i mit stille Sind det Duffe, at det Skete havde været usfeet. Siden den Tid har jeg ikke kunnet aflade at iagttage det bestaaende Forhold noie, og jeg tilstaaer Dem, Løve! at jeg stedse er bleven gladere og mere beroliget derved; undertiden er der Duffet en ængstelig Følelse frem hos mig; men Louise har, sig selv ubevidst, stedse trængt den tilbage ved den uforbeholdne

Tilstaaelse og uopfordrede Erklæring, at Forbindelsen med Dem, hvem hun da, paa Giffendes Bids, ikke glemmer at udsmykke med alle mulige, baade virkelige og tænkte Dyder, skaffer hende en saa rig og sand Lykke i Livet, som hun hidtil havde tænkt uopnaaelig. Hun bærer desuden selv saa fuldelig Præget af Tilfredshed og Glæde, at jeg ikke tvivler paa, hun jo er gjennemtrængt deraf; men — De veed jo, de Gamle ere altid rige paa „Mener“ og „Derfomer,“ foruroligende forekommer det mig, at De, der i enhver Henseende søger at forskaffe hende ædle Glæder, ved at hjælpe hvor De kan med Raad og Daad, og forresten er en Mand, paa hvis Ord jeg troer man kan stole, tværtimod det Løfte, De, uden nogensomhelst Opfordring fra min Side, for en Tid siden gav mig: „at De aldrig vilde søge at virke forstyrrende ind paa hendes religiøse Liv eller, som De udtrykte Dem, aldrig formaae hende til at antage Deres Fornuftreligion,“ dog ved flere Leiligheder, og navnlig igaar, har søgt at vække Tvivl og Uvisshed hos hende, og ikke ganske uden Bitterhed og Spot omtalt hendes klippefaste Barnetro.“

„Deler De alle Ansættelser med hende, Hr. Kammerraad! troer De ogsaa?“ —

„Jeg er ikke kommen for at bestride theologiske

Sandheder, unge Mand! afbrød den Talende ham,“ eller afgjøre, hvorvidt De eller jeg vedkjende os en og anden Theses; men kun for at spørge Dem: om det var efter Deres Overbeviisning, at De igaar ytrede, at Louises Religiositet kunde blive istand til at formørke Livets Glæde baade for hende selv og Andre? Deres Paastande forekom mig noget uklare, men jeg troer ikke at have taget feil ved denne Opfattelse deraf — og dersom det forholder sig saaledes, da bede Dem, snarest mulig —

„Og De troer, at Louise rolig kunde gjøre Afkald paa den Lykke, hun ligesaafuldt som jeg har tænkt sig forbunden med vor fremtidige Sammenværen?“ spurgte Løve, ikke uden Bevægelse.

„Louise, svarede den gamle Mand med umiskjendelig Beemod!“ Louise vilde beies til Jorden af Smerte og Hjertekval, dersom denne Forbindelse blev hævet; det er min fulde Overbeviisning! Men, vilde hendes Sorg være mindre, dersom Uovereensstemmelse i Ord, Udtryk eller Anskuelse kunde bringe Dem til, af vildfarende Nidkjærhed at dadle hende, hvor hun undertiden ikke kunde forstaae Deres Dadel, eller overtale hende til at vige, hvor hun gjerne vilde staae i det nedarvede Godfæste? Det Onste, at komme Manden imøde og

danne sig efter ham, er hos den elskende Kvinde saa overveiende, at hun let tilside sætter alle andre Hensyn; og hun skal gjøre dette; kun i eet Punkt maa hun ikke vige. Louise vil i Alt indrette sig efter Deres Fordringer og Deres Synsmaade; enten vil hun derfor umærkelig lempe Uovereensstemmelsen og jevne Adskillelsen paa hendes eget høiere Livs Beføstning, eller hun vil sørge over, at de ikke kunne mødes i det Gode, der staar over alle Andre, eller — og dette har i mange Dieblikke været mit Haab — ved hendes Dmgang og ved at blive overtydet om, at hendes Tro og Tillid er meer end et blot Mundveir, vil De usformærkt paavirkes af hende og følge den Ledestjerne, der giver Kraft til at lutre og forædle Sindet. Da, men ogsaa kun da, var Begges ægteskabelige Lykke grundfæstet."

„Tro ingenlunde det er min Forudsætning, at De ganske skulde danne Deres Religionsprinciper og Tre-
enighedsbegreber efter hendes: Kvindens Religiositet fremspirer, udvifles og grundfæstes paa anden Maade, og under andre Forhold end Mandens; min Fordring til Dem indskrænker sig derfor alene til, at De ikke forstyrrer hende med Tvivl eller saarer hende ved Spot, og herfor fordrer jeg, at De nu, eller om De vil,

efter nøiere Overlæg, giver mig Deres Ord som Mand af Ære."

"O, Hr. Kammerraad! svarede Love varmt, dertil behøves sandelig ingen Overveielse, og med Rolighed kan De tænke Dem vor elskelige Louises Fremtid; thi saa vist som det er, at jeg aldrig skal krænke hende ved Tvivl og Spot eller tankeløse Bemærkninger i den omtalte Retning, det lover jeg Dem som Mand af Ord og Ære, saa alvorlig vil jeg ogsaa bestræbe mig for, fra min Side at lempe Uovereensstemmelsen og jevne Adskillelsen."

"Lov ikke for hurtigt, unge Ven! overvei langt hellere mine Ytringer; drøft dem, om De synes, med en eller anden Umgangsvæn, der ene bevæger sig inden for Jordelivets Glæder og Tillokkelser; thi De skal en gang staae mig til Ansvar for Opfyldelsen af Løftet."

"Jeg haaber at kunne det, og at kunne det med Frimodighed; sandelig, jeg vilde ansee mig selv for en ussel Karl, dersom jeg, efter saa alvorlige Paamindelser og saa omhyggelige Advarsler, kunde handle i nogen Henseende anderledes end det sommer sig en Mand af Ære. Og ligesom jeg herved erklærer Dem, at jeg alene ved Forbindelsen med min Louise kan tænke mig sand Lykke i Livet, og at jeg paa enhverjohelst Maade

skal søge at fremme hendes, saaledes maa jeg ogsaa erklære Dem, vor værdige Ven! at jeg finder det Forhold, der bestaaer imellem mig og min Brud for smukt, for helligt og for fast til at udsætte det for Bedømmelse af mine tidligere Dmgangsvener."

"Og hvad bliver der saa af Fornuftreligionen?"

"Den — den deler jeg," svarede Løve smilende; den er rig og indholdsrig, derfor kan den nok udstykes; den bedre Deel tager jeg med mig til Jylland, Affaldet lader jeg mine Medtroende beholde."

Kammerraaden holdt ikke af Løves spøgende og spottende Svar, men tav imidlertid. Efter et Dieblif sagde han: Vel da! Jeg er nu roligere for, at De aldrig vil gjøre Ondt i en god Mening og derved fristager De Dem selv og Louise for at bestige Bjerge af Lidelser og Kval. De veed jo, at gamle Folk ere snakselalige, føiede han smilende til, derfor kan jeg ikke afbryde denne Samtale, uden endnu at lægge Dem paa Hjerte: at den sande Gudsfrygt, der af Sirach saa betegnende kaldes „Visdoms Krone," er for Kvinden den høieste Forædning, Moderen til alle milde og rene Dyder, Sjælens ypperste og skønneste Smykke" og for os Alle, sagde han med Eftertryk, „Mægleren imellem vor aandelige og sandfelige Natur."

De to Mænd vare ved denne Samtale komne hinanden langt nærmere end tidligere, og Begge glædede sig ved Tilnærmelsen. Det var som om en Skillevæg var nedbrudt imellem dem; for første Gang taledede de ret utvungent og uforbeholdent sammen, og i mange Punkter fandt de en Overeensstemmelse i Anskuelser og Interesser, som de ikke tidligere havde forudsat hos hinanden.

Kammerraad Rosen havde reist sig for at gaae bort, og Love takkede ham paany for hans Besøg, for hans ærlige Fremfærd, og „for den Varme, med hvilken De kan gaae ind i de Ingres Forhold,“ tilføiede han, „en Deeltagelse, som jeg indrømmer, aldrig at have forudsat hos Dem.“

„Det behøver De ikke at ytre, svarede Rosen;“ thi Deres Udfærd har stedse viist, at De anseer mig for en af de Pebersvende, om hvilke det hedder:

„Selv er han gammel og gnaven og graa,
Ingen tilpas ham kan tale og staae,
Aldrig med Smil han paa Ungdommen seer,
Kalder uhøvisk hver Gen, der blot leer.“

„Det vilde være mig kjær, om De nu var kommen paa andre Tanker, men jeg indseer dog ikke at have givet Dem saa synderlig Grund dertil, uden for

Louises Bedkommende. At see hende tilfreds, lykkelig og glad, det hører unægtelig til mine bedste Glæder i Livet; hun og Anna Tugl have saa vel forstaaet at opløse den Skorpe, der havde begyndt at danne sig om mit, som om saa mange andre Gamles Hjerte; og skjøndt jeg aldrig er dragen tilfjelds mod det smukke Kjøen, vilde det dog uden disse To have været mig mere ligegyldigt, end det nu er."

"Dg har De aldrig selv tænkt paa at knytte Dem til et kvindeligt Væsen?" spurgte Love, maaskee noget uoverlagt.

Kammerraaden tav nogle Dieblkke; derpaa tog han atter Plads paa Sofaen og sagde: „Naar en Mand i min Alder omtaler Begivenheder, der tidligere have sat hans Liv i Bevægelse, da giver han derved et Tegn paa Agtelse og Tillid, som ikke kan skjænktes Mange; thi slige henlagte Sager, saaledes maa de i en vis Henseende betragtes, tør man ikke ofte røre ved; men De, min unge Ven! har paa saa vakkert og redeligt en Maade optaget min Indblanding i Deres private Anliggender og dæmpet min Engstelse, at jeg vilde andet for ubilligt, om jeg her vilde give Dem et undvigende Svar."

Men De vil ogsaa finde det billigt, at jeg kun i

Korthed meddeler Dem, at jeg i min yngre Manddomsalder gjorde Bekjendtskab med en saare velopdragten, ufordærvet ung Pige, med hvem jeg forlovede mig, da jeg troede at spore hun gjengjeldte min Tilbøielighed. I noget over to Aar havde vor Forbindelse bestaaet, Begge følte vi os lykkelige og glade ved den, og allerede tænkte vi paa at knytte den end fastere, da min Brud, den ellers saa fromme og blide Pige, pludselig forandrede sit hele Væsen og kom endog de ubetydeligste Onsker og Bønner imøde med en Trods og Modsigelse, som jeg aldrig tidligere havde sporet hos hende. Da en Uges Tid var gaaet hen paa denne Maade, og hendes uforklarlige Opførsel ret bedrøvede mig, spurgte jeg hende en Dag, da vi vare alene, om Grunden til samme. Paa mit venlige, men alvorlige Spørgsmaal, svarede hun med en Kulde og Haardhed, som ingenlunde var hendes Natur egen, og hendes Svar gik ud paa, at hun frabad sig al Hovmestereren, da hun godt vidste, hvorledes hun havde at opføre sig, og hun var ikke tilsiinds, herefter som hidtil, at staae til Regnskab for hver Handling og hver Tanke.

Med Sagtmodighed søgte jeg fremdeles at vække hendes bedre Jeg, og det varede ikke mange Minutter, før hun med Taarer kastede sig om min Hals og saa

rede paa min Ytring: „Du er ikke lykkelig i denne Tid, min Margrete, med de Ord:„ Nei, Du har Ret, jeg er ikke lykkelig, jeg er grændseløs ulykkelig! hvor kan Du dog blive ved at være saa god imod mig, der bærer mig saa affkyeligt ad!“ Og nu fortalte hun mig, hvorledes to Beninder, hvis Navn jeg ikke vil opgive, da De, min gode Love! saavidt jeg veed, undertiden træffer sammen med dem i Selstabslivet, og jeg hverken vil vække eller nære nogen Ubillie imod dem, to Beninder, siger jeg, saa længe havde forklaret hende, at hun jo egentlig slet ikke havde nogen Billie at sætte igjennem, men at Alt i vort Forhold vienssynligt dreiede sig efter min, at hun umuligt kunde blive saa lykkelig som hun fortjente med en kold og tør Pedant, der aldrig vilde tage Deel i Udspredelser og Fornøielser som Andre, og at hendes Ungdom og Skjønhed berettigede hende til at gjøre et langt mere glimrende og lykkeligt Parti end det, hun vilde indgaae med mig, saa at hun tilsidst havde troet, at vor Uovereensstemmelse i Alder — jeg var nemlig 13 Aar ældre end min Brud, der nys havde fyldt 18 Aar, da vi bleve forlovede, — vilde blive til Hinder for hendes Glæde i Livet. Efter deres Tilskyndelse havde hun antaget den Tone mod mig, jeg nys omtalte, og hver Dag havde hun maattet

meddele dem, „hvorvidt det var lykkedes hende at fue min Herstelyst, og om jeg ikke blev hed om Drene ved at mærke, at ogsaa hun kunde sætte sig paa en bestemt Gud.“

„Dg saa er jeg hver Dag bleven meer og meer bedrøvet og ulykkelig ved at have ladet mig overtale til en saa affhyelig Selvstændighed,“ sagde hun, og med hver Dag har jeg skammet mig meer og meer for Dig, og ikke turdet tale til Dig af mit inderste Hjerte, skjøndt Du stedse var saa god og mild og overbærende imod mig. Hvor jeg takker Dig, fordi Du kom mig imøde, og opløste den Skal, der havde dannet sig om min Kjærlighed til Dig. Du skal aldrig, aldrig meer faae Grund til at være utilfreds med mig.“

Bort gamle Forhold var snart oprettet, og jeg faae en lykkelig Fremtid imøde, efter at Margretes Følelser havde bestaaet en saadan Prøvesteen. Hun var i enhver Henseende den samme Kjærlighedsfulde, fromme Kvinde som tidligere; kun imod de to omtalte Veninder følte hun en Uvillie, som jeg bad hende befjæmpe, og vel unddrage sig den Overvægt, de havde faaet over hende, men ingenlunde fjerne sig ganske fra deres Omgang. Ved at see hende lykkelig og tilfreds, vilde de bedst kunne overttydes om, at jeg ikke søgte at lamme hendes Livsglæde, om jeg endog selv var ud over den første

lette Ungdomstid; og hun vilde herved, og ved stedse at være venlig, uden Bebreidelser mod dem, faae den bedste Hævn thi, „lidt Hævn maa Du dog unde mig over dem, der vilde undergrave baade Din og min Lykke,“ havde hun ofte sagt.

Det var i det tidlige Foraar, at nysnævnte korte Forstyrrelse saa uventet indtraadte, og vort Bryllup som var fastsat til Efteraaret, blev derved hverken rokket eller forandret. Med Liv og Glæde ordnede min Brud alle Tilberedelser til vort fremtidige Hjem, og det var kun efter min Overtalelse, at hun bestemte sig til ligesom de foregaaende Aar at tilbringe en Maanedes Tid paa Landet hos sin Moders Broder. Hun vilde gjerne undgaae et muligt Sammenstød med dem, der havde søgt at indvirke forstyrrende paa hende; thi ogsaa de pleiede paa den Tid af Aaret at gjæste samme Familie. „Vel kan jeg finde mig i at træffe sammen med dem en enkelt Gang her i Byen“ sagde hun; „men saaledes i flere Uger at leve med dem, Dag ud, Dag ind i samme Huus, det vil blive mig for stærkt.“

Da de imidlertid havde yttret, at de ikke kom bort fra Byen den Sommer, fordi det bønnede Liv paa Landet kun var til at udholde, naar de kunde henleve det i hinandens Selskab, og den ene af disse Damer,

hvis Hjem var i en Provinds, men Ophold næsten steds her i Byen, ventede sine Paarørende, netop paa den Tid, Margrete med sine yugre Sødsfende tænkte at reise bort. Den omtalte Dames Paarørende indtraf imidlertid ikke, og min Forlovede traf, til ikke mindre Forbauselse end Misnoie, begge Veninderne i Familiefredsen, da hun saa Dage efter sit Komme vendte hjem fra en Udflugt, hun havde foretaget sig med sine Sødsfende, der deelte hendes Lyst til at søge Planter og Blomster.

„At Brylluppet blev forstyrret,“ blev Kammer-raaden efter et Diebligs Ophold ved, det kan De jo nok tænke Dem, siden jeg endnu er Pebersvend. Alt er snart fortalt; efter flere Kærlighedsfulde Breve, fulde af Liv og Spøg, horte jeg i ti Dage Intet fra hende; hendes Moder, der levede som Enke, heller ikke; jeg ængstede mig for, at en paakommen Sygdom var Grunden, og havde netop truffet Aftale med den be-
 fymrede Moder om, at vi Begge vilde tage til Dnk-
 lens Gaard, da et Brev fra hende forandrede denne Plan. Dette Brev, sagde han, og den tørre Tone, i hvilken han havde afgivet hele Beretningen blev, imod hans Villie, noget dirrende, modtog jeg paa hendes Bryllupsdag; hun var kommen til Erkjendelse af, at

vi dog ikke passede for hinanden, og hun var saa overbevist om, at jeg onskede hendes Vel, at hun vidste jeg ikke vilde formaae hende til at træde tilbage fra den Forbindelse, hun nu stod i Begreb med at indgaae, en Forbindelse, der sikrede hende Rigdom, Stand, Udspreddelse, kort, alle jordiske Glæder; for at skaane os Begge, vilde hun ikke mere komme tilbage til Byen, og havde samtykket i sin Brudgoms Onske, at ile med Brylluppet."

Løve betragtede Kammerraaden med et mørkt, forstende Blik, hvori den Tanke asprægede sig: hvorledes dog en Mand, der var saaledes stuffet af en Kvinde, kunde træde i Skranterne for Kvinderne ved enhver Leilighed. Efter et Diebligs Stilhed udtaltes denne Tanke i et Spørgsmaal.

"Fordi Mændene næsten stedse ere Skyld i Kvindernes Letsindighed og Troløshed, i deres Ulykke og deres Lidelser," svarede Rosen.

"Blev Deres Margrete lykkelig ved sit nye Valg?" spurgte Løve kort efter; Neppes! thi en Mand af Gre vilde ikke have beilet til en trolovet Brud!

"Brug det Ord" Mand af Gre! i en meget vid Betydning, dersom De ikke vil komme til at flaae en Streg over ni Tiendebølle af de Mænd, der knyttede og

løse Forhold i Livet, sagde Rosen. Hendes Egtefælle var en rig Godseier i Nærheden af Dnflens Landeieendom; dertil var han af adelig Byrd, Baron, en Fætter til en af Beninderne; men forresten saa uvidende, og, som en temmelig almindelig Følge deraf, saa raa, at det vilde være vanskeligt at opvise hans Mage iblandt vore, for en Tidsalder siden, temmeligt uvidende Landjunker. Ved allehaande Forlystelser og fristende Blændværk havde den forelskede Adelsmand og de snedige Beninder, der hidtil ikke havde kunnet naae at faae Indpas paa Clausborg, — et Gode, som de kun ugjerne vilde gjøre Afkald paa, men sandsynligviis havde de endnu flere Grunde — vidst at bedaare den flere Aar yngre Pige, og bragt hende ind i en Ruus, af hvilken hun hverken fik Tid eller Samling til at vaagne, før det var for silde. Min stakkels Margrete fortrod kun meget snart Følgerne af sin „vanvittige Tilstand,“ som hun saa Maaneder efter Brylluppet kaldte det omtalte Ophold paa Landet, i et Brev til Moderen, der sørgede meget over denne Omvæltning i hendes Forhold. I et Brev til mig nogen Tid efter, bad hun mig tilgive hende den Sorg og Krænkelser, jeg havde maattet lide ved hende, og sluttede de saa Linier med den Forsikring, at den Retning, hendes Udvikling ved vort

Kjendstab havde faaet, skulde være hendes Tærepenge under hele Livsvandringen. Denne blev ikke lang, to Aar efter døde hun ved en Søn's Fødsel, og denne Søn er, hører jeg, opdragen ganske i Faderens Aand."

"Sendte De hende aldrig nogle trøstende Ord, der kunde overtyde hende om, at De ingen Uvillie nærede imod hende?"

"Nei! Igjennem Moderen bragte jeg hende Forsikringen om min fuldeste Tilgivelse, og bad hende paa denne Maade ogsaa tillige at holde fast ved den Ben i Himlen, hun havde lært at kjende og stole paa, uden at lade sig lede vild ved den Irreligiositet, hun sørgede over hos sin Egtesælle, eller de Spidsfindigheder, Gudssets Geistlige, der var en Ben af Baronen, fremkom med; men skrive til hende, fødte jeg mig aldeles ikke tilskyndet til."

"Og de saakaldte Veninder?"

"De udstrakte deres Venstab meget vidt, thi det naaede endogsaa mig. Kort Tid efter Brylluppet fik jeg et Brev fra den Gne, fra den meest Intriguanter af dem, hvori hun beklagede min Skjæbne, udtalte sig i haarde Udtryk om Margretes Fremfærd og fortalte mig, at en saare elskværdig Dame af hendes nærmeste Bekjendtskab sørgede ret meget over min ublide

Lod, hvorved hun tillige gav mig Bink om, at samme
 Dame ikke var utilbøielig til at trøste den forsmaaede
 Elsker i et emmere Forhold. Da jeg ikke svarede paa
 dette Brev, indtraf der strax efter et lignende, der
 fortalte mig med tydelige og klare Ord, at den høi-
 adelige Frøken var fuldkommen tilfunds at knytte sin
 Skjæbne til min borgerlige Kinghed, og at hun, Brev-
 skriverinden, selv havde foregaaet hende med sit Grem-
 pel, ved til samme Tid at forlove sig med en Mand
 her i Byen, der hverken var meer eller mindre end
 slet og ret Apotheker. Dette Egtestab kom imidlertid
 aldrig istand; og jeg for mit Vedkommende var utafnem-
 melig nok til at sende begge Brevene tilbage i en blank
 Convolut. Derved befriedes jeg fra flere lignende Til-
 bud, men jeg erhvervede mig deres Had, og af dette
 troer jeg at være i Besiddelse endnu den Dag i Dag.

„Bare da nu ogsaa Mændene Skyld i disse Kvinders
 Uelsk værdighed?“ spurgte Love.

„Naar Damerne ere uskionne i deres Gremfærd,
 og det ere de stedse, naar de ere ukvindelige og
 intriguante, da hidrører denne Mangel paa det
 Skjonne og Elskværdige næsten stedse fra en forfei-
 let Opdragelse og maaskee, naar vi gif tilbage til
 Kilden til denne, kom vi atter til at standse ved Mæn-

dene, som den middelbare eller umiddelbare Marjag. Men lad nu denne Samtale hvile, min Ven!"

"Endnu et Spørgsmaal, Hr. Kammerraad!" sagde Love, "dersom De ikke vil kalde mig paatrængende. Troer De at den kolde, men aandrige og livlige Frøken Fugl, der altid har Ord og Tanker paa rede Haand, men aldrig i rigere Maal, end naar hun kan gjøre Herrerne til Skive for sine vittige Bemærkninger og fine Spotterier, aldrig har følt Tilbøielighed for nogen Mand? eller mon den Maade, paa hvilken hun omgaaes dem og omtaler dem, en Maade, som jeg troer man rettest kan kalde fornem Ligegyldighed og Ringeagt, ikke hidrører fra bitre Skuffelser, hun i sit Liv har gjort?"

"Ja, nu spørger De rigtignok om langt mere, end jeg er istand til at gjøre Rede for," svarede den gamle Mand smilende? "Hvor kan De forudsætte, at jeg veed Bested om saa delikate Sager, og om jeg vidste, havde jeg da Lov til at røbe dem. Imidlertid, da jeg saa godt som Intet veed, thi der er vist ikke Mange, der forstaae som vor gode Anna at fortie Hemmeligheder og affærdige ubestedne Spørgere, vil jeg ikke tage i Betænkning at sige Dem, at jeg, for mit Vedkommende, troer, at den Bitterhed, hoormed hun undertiden drøfter

vort Kjøn's Handlemaade, alene hidrører fra de Krænk-
kelser og Sorger, en kjær Søster gjennemlevede, og
Anna da med hende, ved en ægteskabelig Forbindelse.

Denne Begivenhed er ingen Hemmelighed og der-
for tager jeg ikke i Betænkning at fortælle Dem samme.
Anna og hendes Søster vare Døtre af en høiagtet og
velhavende Mand her i Byen, der henlevede flere Aar
som Enkemand med de to nydelige og vakre Pigebørn.
Begge vare Gjenstande for vore meest dannede og agtede
unge Mænds Tilboieligheder; men Faderen holdt stræng
Orden i sit Huis, og havde et Die paa hver Finger,
det var derfor ikke let at nærme sig dem, uden hans
Samtykke, og en gammel Tante, der styrede Huisvæ-
senet, gjorde ikke Udgangen lettere.

Iblandt de Friere til de unge Damer, man navn-
gav, thi Byen veed jo som oftest Bested om Sligt,
førend de Paagjældende selv, var en ung Udlænding,
der i et Par Aars Tid havde opholdt sig her i Landet
i en videnskabelig Hensigt, og var optaget i de bedste
Huse. Det var en overmaade smuk Mand med et
fint Væsen, og derfor blev han da let de unge Pigers
Yndling, ligesom Mødrenes ved den Velstand og Pragt,
han lagde for Dagen, og baade de Første og de Sidste
misundte saavel i Stilhed som aabenbart den smukke

Laura Tugl den fornemme Beiler, der snart efter blev hendes Egtemand. Efter nogle Maaneders Egteskab forlod hun Byen med ham, for at drage til hans Hjemstavn i Østerrig, hvor Familien havde Godser; Anna skulde følge med, men Faderens Sygelighed holdt hende tilbage, og Tantens kort efter Bortreisen paafulgte Død tilintetgjorde foreløbig denne Rejseplan.

Stor havde Glæden været ved dette Parti, skjøndt — nu det er ligemeget, og stor var Sorgen da hun, den af Alle afholdte Pige skulde forlade Hjemmet, Slægt og Venner, men større blev den, da der efter neppe et Mars Forløb indtraf den Meddelelse fra hende, at den Mand, hun elskede med den ungdommelige Kjærligheds hele Fylde, og af hvem hun troede sig gjenelsket, havde i en lille tydsk By hemmelig forladt hende og deres spæde Søn, og kun ladet et Brev tilbage, hvori han fortalte hende, at Forhold, han havde troet at kunne bekjempe, men som han nu til sin Sorg erfarede, vare ubortryddelige, tvang ham til at fjerne sig fra hende og bede hende glemme og tilgive hans Uret imod hende. I sin egen Familie haabede han, hun fremtidig vilde finde sin Lykke og Glæde som hidtil og ogsaa den, hun havde tænkt at finde i hans Familiefreds.

Da Efterretningen om den Skjæbne, der havde

truffet Laura Jugl, kom til Hjemmet, vakte den, som det jo stedse er Tilfældet, megen Deeltagelse, men ogsaa megen flog Eftertale: om det Urigtige i at forlove sig med en Bildfremmed, om at løbe blindt hen i Myggen, da det dog var vensynligt, at denne Udlændings Lunefuldhed og Hefthighed ikke kunde spaae noget Godt, og mere Sligt, og de, der havde gjort sig meest Umage for at drage Udlændingen til sig, vare naturligviis de, der nu talte høiest mod den Bedragnes Lettroenhed. Paa den bedagede Fader virkede denne Sorg heftigt; et Anfald af Apoplexi lammede hans Legemskræfter og holdt ham til Bærelserne, under Annas datterlige, opofrende Pleie. Det var en sand Prøvetid for hende, men hun udviklede under Proven en Kraft og Hengivelse, der overgik langt hvad man kunde vente af en to og tyveaarig Pige.

Den fraværende Datter var ikke at formaae til at vende tilbage til Hjemmet. Hun bestemte sig til at boe i Preeh, hvor hun med sit Barn henlevede et Par Mars Tid i stille Gensomhed.

Anna kunde ikke forlade den syge Fader for at trøste Søsteren ved sin Nærværelse; kun ved ugentlig at skrive sammen udtalte de deres Sorger og Glæder for hinanden, og kun efter mange Overtalelser

talesjer formaaede hun endelig den ulykkelige forladte Hustru til at give Løfte om et Besøg i Hjemmet den stundende Sommer: et Løfte, som Døden fritog hende for at holde; thi Mæslingerne tog baade Moder og Barn bort, og den Første staaedes derved for de Lidelser, Livet endnu vilde have havt for hende, dersom det var kommen til hendes Kundskab, at hendes Ungdoms uheldbringende Ven, der endnu stedse var hende kjær, og hvis Tilbagekomst hun upaatvivlelig i Løndom haabede, var en Falskner. Ikke en saadan, der skuffer ved falske Guld- og Sølvmynter, som han har formet lig de ægte, men, hvad der var langt værre, en saadan, der skuffer ved falske Løfter, falske Følelser og Tilbøieligheder, som han forstaaer at give Præg af et hengivent Hjertes rene, trofaste Kjærlighed. I Østerrig ventede Hustru og Børn fra et tidligere indgaaet Ægteskab den Brodefulde; men Laura erfarede tillykke aldrig dette Baand.

Endnu en Omstændighed foruden de nævnte Familieforger forhøiede den Prøve, Annas kristelige Mod havde at udholde; det var en Forstyrrelse i de pecuniaire Anliggender, hvorved den før saa velhavende Mand, der alt havde havt betydelige Pengetab, blev berøvet omtrent tre Fjerdedele af sin Formue. Han

fik imidlertid aldrig Noget at vide herom, thi Anna forstod saa vel at skjule det og at unddrage sig selv enhver Befvemmelighed, for at han ingen af de tilvante skulde undvære, at han ganske befriedes fra den Engstelse for den kjære Meierindes Fremtid, han upaatvivlelig vilde have følt, om den rette Sammenhæng med hans For-
muesomstændigheder havde været ham bekjendt; men ved hans Død var Datteren ogsaa tildeels uden Hjælpe-
kilder.

I kvindelig Ynde og Tælle, i Hjertensgodhed og Kløgt kunde ikke Mange staae ved Siden af den aandsfulde, livsglade Anna Fugl, og endnu Færre overgaae hende; derfor kan De let tænke, hun ikke stod i Skygge; dog, jeg har jo alt bemærket, at Kjærnen af de flinkeste Ungerisvende i vor Kreds søgte at vinde Søstrenes Tilbøielighed. Om Anna nogensinde har skjænket en Mand sin Tro, det veed jeg ikke, men betvivler det; det veed jeg derimod, at iblandt dem, der ønskede at faare hende til Ledsfagerinde igjennem Livet, var Louises ældre Broder, Deres tilkommende Svoger, der nu er Præst i Jylland. Han drog fra Byen med tilintetgjorte Forhaabninger, og kunde i mange Aar ikke finde Erstatning for den Plan til Lykke, han i sine Tanker havde udkastet i Haabet om en Forbindelse med hende.

En anden saare agtværdig Mand — jeg mindes, at De har seet ham i min Svigerindes Huus — Dr. Steen, der er Læge i en af de sydlige Byer her i Sjælland, viste hende al den Dymærksomhed og Agtelse, en Dame kan vente af den Mand, der ønsker at vælge hende til Hustru, og han havde vistnok den første Plads i hendes Tilbøielighed; men fra den Tid af hun blev vidende om Søsterens Ulykke indtil denne Dag, skal vist han, ligesaa lidt som nogen Anden kunne sige, at hun har styrket det Haab, de have næret; og jeg finder det Udtryk, De før brugte om hendes Dpførsel imod Herrene, meget rigtigt, idet De kaldte det: fornem Li-gegyldighed."

"Dr. Steen! Nei, det kunde rigtignok aldrig falde mig ind, thi han værdigede hun jo neppe en spotrende Bemærkning, men mønstrede ham kun med Blif og Miner, maaskee til Gjengjæld, fordi han som oftest siger sin Mening paa den Maade. Den Mand anstaaer mig aldeles ikke; der er Noget saa listende i hans Adfærd og saa arrogant i hans Ansuelser, at han vistnok ikke kunde have gjort Anna Tugl lykkelig; hendes aabne Færd maatte jo være en himmelraabende Synd i hans Dine, da han aldrig selv siger et uforbeholdent Ja! og Nei! Tro De mig, Hr. Kammerraad! ham

vil hun aldrig kunne have elsket, skjøndt „les extrêmes se touchent,“ siger Fransmanden, men dette var dog for galt! Hun er bitter imod vort Kjøen, og jeg kunde til Straf derfor nok unde hende en Mand, der uformærkt vilde mildne hendes Tanker og klare hendes Meninger om os; men Dr. Steen! Nei, ham skal jeg nok staae inde for, hun aldrig faaer!”

„Ja, det kan De vist ogsaa ganske rolig, efterdi hun sandsynligviis aldrig vil ægte Nogen. Men, jeg er idag ret bleven en gammel Sladerhank,“ sagde han og saae paa sit Uhr; „har jeg nu ikke tilbragt to Klokketimer hos Dem, og i denne talt mere end jeg til hverdags Brug pleier i en heel Uge. Det skal imidlertid ikke fortryde mig, min Ven! dersom De, ved at faae noiere Kjendskab til Deres Brud og hendes Venner, tillige har faaet mere Fasthed i de Forhold, der ere Deres særegne, saavel som i Livets almindelige Forhold.“

Med fornøjet og forøget Tak tog Assessor Løve Gjestens fremrakte Haand til Afsked, og lovede at træffe sammen med ham en Times Tid efter hos deres fælles Veninder i Gothersgaden.

„Nu har jeg da skriftet for Dig ud af mit Hjertes
 Inderste, kjære Anna!“ sagde Louise til Veninden en
 Aftenstund, de sad alene i hendes lille Bærelse;” troer
 Du endnu ikke, at mine Følelser for Løve ere grun-
 dede paa Agtelse og Tillid, og frygter Du endnu for,
 at det er ved Overtalelser, jeg er bleven hans Brud?”

„Min kjæreste Louise! svarede Veninden,“ Du har
 jo traadt Dine Bornesko, og derfor vilde det være
 unødvendigt, og nu da Du har truffet Dit Valg, endog
 unyttigt, at stille frem for Dig alle de Skrobeligheder
 og Smaaligheder hos Mændene, der saa ofte, baade
 med og imod deres Villie, forstyrre vor Tilværelse, der-
 som Du ikke, uagtet Dine 35 Aar, endnu i mange
 Punkter var et Barn paa 14. Og om jeg troede, at
 Du var bleven den meer end almindelig tiltrækkende
 Mand's Brud, før Du selv vidste det, da kan det
 egentlig ikke undre Dig; thi for det første, da vi
 to Dage før Eders Forlovelse talte om den jydsk
 Rejse stundende Sommer og det Meget, der kunde
 komme iveien for den, om Tante Rosens Fødselsdag

i Slutningen af Februar, til hvilken Dr. Steen blev indbudt som sædvanlig, og om den Glæde vi ventede os af Din Broders forventede Komme hertil strax efter Nytaar, svarede Du paa gamle Fru Bykjærs Ytring, „at man vidste jo aldrig hvad der kunde skee, der kunde jo komme Meget iveien, Damerne kunde blive forlovede før Nytaar“, „at Anna maatte svare for sig, Du gav Dit Ord paa, med Dig skulde det ikke skee,“ og Dit Ord pleiede vi jo at stole paa, og dernæst har jeg mangfoldige Exempler at anføre paa, at Love kun har nodig at fæste et af de bedende Diekast til Dig, Herterne altid have paa rede Haand, saa faaer han Dig strax til hvilken Side han vil, om ogsaa denne Side er ganske modsat den, Du tidligere var tilfjends at drage, og — nu kommer jeg atter til det, hvorfra vi gik ud — han misbruger denne Imodekommen, denne fulde Hengivelse fra Din Side, en Hengivelse, som Andre kalde kvindelig, men jeg, som oftest, svag.“

„Anna! Du kjære, trofaste Veninde! jeg veed, Du mener det saa godt med mig som nogen Søster kan mene det med en anden, men det bedrøver mig at høre, at Du seer med saa strænge Øine paa Love, der jo er idel Kjærlighed og Dpofrelse.“

„Dpofrelse! Louise, har jeg ikke Ret, Du er et

fjortenaars, godtroende Barn! Du taler om Dpof-
frelse fra Løves Side, og det er stedse ved enhver Lei-
lighed Dig, der bringer Dfferet, men dig selv ubevidst,
uden at Du enten føler det eller lader ham føle det.
Løve kan have mange gode Egenskaber, og det har han,
jeg frifjender ham dem ikke, men Dffere, det er hverken
han eller Nogen af hans Rjon, paa saa Undtagelser nær,
istand til at bringe.

„Det kan umuligt være Dit Hjertes Mening,
Anna! skulde en Mand ikke kunne bringe noget Dffer!“

„Jo, af Penge, Louise! Pengeofre, dem bringe de
baade hverandre og deres Hustruer og Paarørende, og
dermed troe de, at have efterkommet Alt, hvad der kan
fordres af dem; men vent ikke, at en Mand bringer
Dfre af sine Lidenstaber, sin Jorfængelighed eller sin
Egenfjærlichkeit, disse Dæmoner, der ere saa indgroede
i hans bedre Væsen, at han selv finder dem uadstil-
lige derfra.“

„Hvor Du er stræng imod Mændene, kjære Anna!
det er paafaldende, da Du ellers med Mildhed og
Overbærelse dommer alle Feilende. Men Du maa have
gjort sørgelige Erfaringer, førend Du er bleven saa
bitter. Anna! tilføiede hun kort efter og tog fjærligt
hendes Haand, kunde Du ikke finde en ringe Husværelse

i at udtale for Din Veninde, Din Søster, den Skjæbne, der har forbitret Din venlige Tankegang og endnu staaer i sorte Farver for Din Erindring; thi en saadan maa have grebet knusende ind i Dit Ungdomsliv, det er jeg overbeviist om. Hvad jeg kjender dertil er, som Du jo veed, saare Lidet; thi vel har Du oftere nævnet Din tidligt tabte Søster for mig, men aldrig omtalt de nøiere Omstændigheder, der stode i Forbindelse med hendes Ulykke, ikke engang veed jeg ret, hvad der foranledigede hendes Skilsmisse fra Egtfællen. At Du har maattet lide med den fromme, kjærlige Laura og ved hendes Sjælesmerte, det kan Enhver forstaae, selv om de ikke som jeg kjendte det inderlige Forhold, der fandt Sted imellem Eder, og at Du nærer Uvillie mod den Mand, der forgiftede hendes skønne Ungdom, og bragte Sorg og Græmmelse i Eders Kreds, det kan vel Ingen gaae i Rette med Dig for; men at Du seer enhver Mand med de samme Mistillidssøine, med hvilke Du betragter den brødefulde Ehrenbreit, det kan jeg ikke forstaae; det stemmer lige saa lidt med Din milde, retsindige Vandel som med de forsonende Lærdomme vor Christendom foreskriver. I saadanne Dieblikke er Du ikke Dig selv, min Veninde!"

„I saadanne Dieblikke, Louise! mindes jeg ret le-

vende den ulykkelige Egenfjærlighed hos Mændene, der, selv hos de bedre, tilvisse er langt stærkere, end deres Kjærlighed til Hustru og Børn; naar de elske dem, da er det kun sig selv, de elske i dem, de elske dem netop fordi de ere deres, fordi de høre dem til; i og for sig selv have de ikke synderligt Bærd for dem, kun fordi de ligesom udgjøre en Deel af Deres Eiendom, staae under deres Herredømme, faae de Betydning, synes de, som i deres, saa og i Andres Dine."

"Men vi, kjære Anna! vort Kjen bliver jo ialmindelighed sigtet for Forsængelighed hyppigere end det andet."

"Ja, og Du maa ingenlunde troe, at jeg vil fritage os for denne Skøbelighed; nei, ikke en Gæste af os. Men den Forsængelighed, der hos Kvinden er usfadelig, barnagtig, er hos Manden farlig, despotisk, ulykkestiftende. Den er Kilden til mange ulykkelige Ægteskaber, til, at mangan stakkels Kones Tilfredshed, der vilde blomstre under andre Forhold og Vilkaar, bliver traadt i Støvet. Hvor ofte vælger Manden en Hustru, som han selv vil danne, selv udvikle, — naturligviis for at høre et Echo af sig selv — og hvor saare sjældent svarer Udfaldet af denne ægteskabelige Dydragelse

til Hensigten og Forhaabningerne! Hvad den avler er ialmindelighed — gjensidig Bitterhed!

„Troer Du da ikke, kjære Anna! at der maa være et føleligt Savn for den Mand, hvis Hustru er saa lidt udviklet og saa daarlig oplært, at hun ikke kan følge Samtaler, der gaae ud over Livets almindeligste Hverdagsting? Og troer Du det, da kan Du jo ikke misbillige ham, fordi han søger at opklare hendes Begreber.“

„Ikke naar han gjør det paa en sømmelig Maade, og for at hun skal høste Glæde og Gavn deraf; men derimod meget, naar han alene belærer hende i en Skolelestertone og paa Skolemesterviis, for at han ikke skal blive kompromitteret ved hendes Uvidenhed. Det er jo en almindelig antaget Slutning, at Mændene foretrække de ukyndige og uvidende Kvinder for dem, der have Kundskaber og Klogt; dertil have de Mod, fordi dette stemmer bedst med deres egenkjærlige Forsængelighed og forsængelige Egenskærlighed, der kun vil høre egne Meninger, eget Dømmeme gjenlyde, og mindst af Alles vil høre Hustruens Anstuelser; men til at lade Hustruerne, der kunne være meget agtværdige, fordi de mangle Snille og Klogt, gjælde for hvad de ere, dertil mangle de Mod, fordi dette saarer deres Forsængelig-

hed. Det er altsaa meget let at forklare, tilføiede hun smilende, at Herrene ere bange for at nærme sig de flogere Damer."

"Du kan da begribe, at de regne Dig til de Uvidende og Ukyndige," lo Louise lidt drillende; thi jeg maatte tage meget feil, om ikke meer end een Herre har vovet at nærme sig Dig, i Haab om, at kunne vinde Din Yndest; men hvor ydmyge og beskedne de end have søgt Dig, har Du dog vidst at fjerne dem meer og meer."

"Troer Du da, jeg kunde lade mig blænde ved deres Fremtrædelsesmaade! Nei, kjære Louise! Hver har sin Maade for at naae et Maal, Mogle prøve det paa en rolig, jeg vil kalde det luun Maade, Andre gjøre det med største Spræl; men sjældent slaar det feil, at der af den ydmyge og beskedne Beiler jo bliver en bydende Egteherre, ofte allerede endog en myndig Elsker. Det er en mærkelig Forskjæl, der er imellem Beileren og Elskeren, og da atter imellem Elskeren og Egtemanden eller Huusherren."

"Du kunde sandelig gjøre mig angst og bange, min kjære Anna! sagde Louise," nu da jeg selv staaer i Begreb med at træde ind i den hellige Egtestand, dersom jeg ikke af Erfaring vidste, at Dine Skildringer

ikke altid holde Stand; thi hverken hos min Ungdomsven eller hos Theodor findes Forskjellen imellem Beileren og Elsker.

„Vi see maaskee med forskjellige Blik, min Veninde!“

„Men neppe Noget af os med upartiske,“ kjære Anna! „Du vil altsaa ikke nærmere oplyse mig om Din Søsters, for mig hidtil næsten ukjendte Lidelseshistorie, der har stillet en saa skarp Grændse imellem Dig og Mændene?“ spurgte hun kort efter Veninden, der sad stille og taufuld med mørk Mine og Haanden for Panden, som om hun vilde tilbagestøde smertelige Grindringer.

„Til hvem skulde jeg hellere komme, dersom jeg trængte til Meddelelse og Lindring, end til Dig, min trofaste Veninde!“ sagde Anna bevæget; men jeg er vant til at gemme og drøfte Alt hos mig selv, og har endnu aldrig udtalt mig for noget Menneske om en Sorg, der i Forbindelse med min Kummer over Lauras Krænkelse, har indgivet mig den Mistillid mod Mændene, Du i dette Dieblif, maaskee ikke uden Grund, bebrejder mig; ikke engang for min Fader, thi hvorfor skulde jeg forøge de sorgfulde Timer, der bragte hans Haar til at graane før Tiden og bøiede ham mod Graven?“

Derjom Du derfor troer, vi kunne lade Din Tante blive med Kammerraaden og Dagbladene endnu nogle Dieblifke, uden at hun vil finde vor Fraværelse for lang, vil jeg gjerne udfolde de Blade i mit Livs Bog, der hidtil have været lukkede for Dig; maaffee Du da vil finde mine „bitre Udfald,“ som Love engang kaldte nogle Ytringer af mig, meer undskyldelige.

At den Mand, der senere, desværre! blev min elskelige Søsters Egtfælle, var en Mand med et lykkeligt Udvortes, lykkelige Naturgaver og af lykkelige Formuesomstændigheder, det veed Du jo fuldtvel, som og, at han paa Grund af ovennævnte tilfældige Goder, med hvilke han forenede Kundskaber og Dannelse, gjorde ualmindelig Lykke i vor Hovedstads meest søgte og bedste Kredse i de to Aar han opholdt sig her; men Du veed vist ikke, at han i mange Kredse anstiftede Forstyrrelse og Ulykke ved en høi Grad af Letfindighed, jeg kan næsten kalde det, Nederdrægtighed. Ved skammeligt at misbruge Forældres Tillid og unge Pigers Godtroenhed havde han forstyrret meer end een Kvindes Ro; men dette hørte vi først, da han stod i Begreb med at ægte min Søster; og jeg selv — var næsten i et Aar hans trolovede Brud. Under det Foregivende, at politiske Forhold, i hvilke han havde været indviklet, gjorde ham

det til en bydende Nødvendighed, at leve saa stille og lidet omtalt som muligt, havde han anmodet mig om, at vor Pagt skulde holdes ganske skjult, og kun kjendes af ham og mig, indtil det Budskab, han med saa megen Længsel imødesaae fra Hjemmet, kunde lade den blive kundbar for Alverden. Hvorledes det forholdt sig med Ehrenbreits Familieforhold, skal jeg ikke kunne sige; thi af flere Breve jeg saa fra hans Hjem og Paarende, og jeg havde idetmindste ikke Grund til at betvivle, at disse vare ægte, fremlyste det, at det med hans Udsagn forholdt sig ganske rigtigt; men af hans senere Gærd maa jeg troe, at Meget af hvad han har forebragt mig, var falsk. Da jeg ikke var ganske vis paa, at min Faders Samtykke vilde blive givet med Glæde ved denne Forbindelse med en Udlænding, som han vidste havde deeltaget i „demagogische Umtriebe,“ rusede jeg ogsaa i Stilhed at stemme ham for min Brudgom, før jeg tilstod, at jeg havde skjænket ham min Tro; men intet Dieblik tvivlede jeg paa, at den Ven, til hvem jeg hengav mig med al den Inderlighed og Tillid, med hvilken vi skalte og valte saa rundeligt i de uerfarne Ungdomsaar, jo var og stedste vilde blive min fuldeste Agtelse og Hengivenhed værdig.

Du kan derfor tænke Dig, at min Tillidsfuldhed og Livsfriskhed fik et knusende Stød, hvoraaf de ingensinde senere have kunnet reise sig, da jeg en Dag hørte af min uskyldige, barnlige Søster, at ogsaa hun var den Mand's Trolovede, jeg alt længe havde anseet som min Brudgom. En Tidlang havde Laura været i en paa-faldende bevægelig Stemning, ofte næsten vild af Glæde, og i andre Dieblikke ret veemodig, især naar hun i sin ungdommelige Livlighed havde hygget om vor Fader, hvis erklærede Yndling hun var; men denne Stemning foruroligede mig ikke, skjøndt den var fremmed hos hende, thi jeg troede den neppe syttenaarige Pige ufsendt med de Glæder og Kvaler, der som oftest følge med Tilbøielighed for det andet Kjen.

Hendes urolige, foranderlige Sindstemning satte mig imidlertid en Dag i alvorlige Tanker og jeg betragtede hende med en Veemod, som ikke kunde undgaae hende; derfor udbød hun, idet hun kastede sig om min Hals: „Du synes vist slet ikke om mig, Anna! Du er bedrøvet, fordi jeg er saa forunderlig! O, jeg kunde gjøre Dig saa glad, saa glad, naar jeg blot turde!“ Og da Ghrenbreit idetsamme traadte ind, raabte hun til ham, uden at gaae bort fra mig: „O, Ghrenbreit! Anna, min egen kjære Anna maa jeg for-

tælle Alt, hun vil da blive lige saa lykkelig og glad som jeg er," og derpaa meddelte hun mig, uden at oppebie hans Tilladelse, at hun allerede i flere Maaneder havde været hans forlovede Brud, og at hun var den lykkeligste Pige paa den hele Jord."

"Anna! min skuffede, prøvede, trofaste Anna! sagde Louise med et taarefyldt Blik, da Veninden standsede; ja, der er en Adskillelse, der er værre, end den Døden bringer."

"Gud forskaane enhver elskende Kvinde for en saadan!" sagde Anna bevæget.

Chrenbreit blev staaende maaløs og betragtede mig ufravendt, tog hun efter en Pause atter Ordet, og jeg kunde heller ikke drage mit Blik fra ham. Laura saae forbausset paa os og ilede derpaa hen til sin Brudgom. "Er Du vred paa mig, fordi jeg har ladet min Glæde løbe af med mig og fortalt Anna om min Lykke," sagde hun og tog hans Haand, "tænk blot, det er jo min egen kjære Søster Anna, som Du veed, jeg elsker saa høit, og som Du jo ogsaa holder af som Din egen kjædelige Søster! Du har sagt flere Gange, at hun skulde være den Første, der blev underrettet om vor Forlovelse, og endnu igaar fortalte Du jo, at det vilde ikke vare mange Dage, før den skulde meddeles hende; hvad gjør det saa, om hun

faaer den Glæde lidt tidligere? Du kan troe, hun er tavst som Graven." „Men Anna!" sagde hun derpaa til mig, „hvorledes er det, Du hører Dig ad; Ehrenbreit maa jo troe, Du slet ikke er glad ved min Forlovelse; see, derfor seer han jo og saa ulykkelig ud! Hvad feiler Dig, kjæreste Anna! Du er jo ganske bleg! Naar pleier Du at lade Dig overvælde saaledes? Du fordærver hele min Glæde, bedste Anna!"

Ved at see Laura og høre hende tale om Glæde og Lykke, fandt jeg mig selv igjen og følte, at intet Menneske havde den Pligt at vaage over og, om muligt, grundfæste samme for hende, som jeg; men hvor kunde jeg haabe at hun skulde finde Lykke ved Forbindelsen med en Mand, der allerede ved sin Udfærd havde stillet sig i et saadant Lys! „Laura! sagde jeg, denne Meddelelse kommer mig saa uventet, derfor kan jeg ikke strax fatte mig, og endnu mindre udtrykke nogen Glæde derover; har Du tilfulde overveiet det Forholds Betydningsfuldhed, i hvilket Du er indtraadt?"

„Ja tilviis! en syttenaarig Pige er jo allerede et gammelt Menneske, idetmindste gammel nok til at vide, at en Forlovelse hører til hendes Livs alvorligste Begivenheder, og til med Taknemmelighed at erkjende den Lykke, at have fundet en kjærlig og trofast Ven, endnu førend

hun har havt Tid til at tænke paa, hvorledes den Mand skulde være, der engang maatte vinde hendes Kjærlighed."

"Ukyldige, uerfarne, Barneffær! gid Du altid kjende Kjærlighedens Rosenflor, og forskaanes for dens stikkende Torne, for dens visne, affalmede, tilintetgjorte Blomster " sagde jeg.

"Du kan ikke troe, hvor jeg er lykkelig! dobbelt lykkelig nu, jeg har udtalt mig for Dig, og kan tale med Dig om den skønne, rige Verden, der venter mig. Men Anna! Du vil dog vel ikke Din hele Levetid blive en gammel Pige! Det er i Sandhed underligt, at Du ikke er bleven forlovet førend jeg, da Du dog er langt forstandigere og klogere! Hvor var det dog muligt, at Du kunde vælge mig, Ehrenbreit! naar Du kjendte Anna," spurgte hun ham derpaa, og rakte ham venligt Haanden; "Du turde maaskee ikke nærme Dig hende, men nu tør Du nok hilse hende som Søster!"

Ehrenbreit havde endnu ikke sagt et Ord; efter denne Ytring af Laura lod det til at han vilde tale, men jeg ønskede ikke at høre ham indvikle sig i Urigtigheder og Uklarheder, og forskaanede ham derfor ved at sige. "So, Laura! jeg vil blive en gammel Pige, og medens Du drager bort med den Mand, der er Dit, jeg haaber ogsaa hans Hjertes frie Valg, vil jeg be-

stræbe mig for at erstatte vor gamle Fader Tabet af Dig og Din venlige, hyggelige Omgang; og derved vil ogsaa jeg faae hellige Pligter at varetage. Nu maa Du være alene med Din Brudgom; paa mit Bærelse vil Du finde mig igjen, naar Du ønsker at see mig. Men Et beder jeg Dig om, og Din Ven maa Du formaae til ikke at modsætte sig Opfyldelsen af denne Bøn; det er: at Eders Forlovelse ikke en Dag længere bliver hemmelig, idetmindste ikke for Fader." Derpaa forlod jeg dem; Ehrenbreit var jeg ikke istand til at værdige hverken Ord eller Blik.

At jeg undgik enhver Maade, paa hvilken jeg kunde befrygte at være alene med ham, og undslog mig for at tilstaae ham den Samtale, han gjentagne Gange bad om, det kan Du vel tænke Dig, Louise! Omfider søgte han skriftlig at retfærdiggjøre sig for mig, ved at forklare, at han havde sporet fra Lauras Side en fremspirende Tilboielighed, som han, skjøndt gjennemtrængt af den inderligste Kjærlighed til mig, ikke havde Hjerte til ganske at støde tilbage; midt i sine Bestræbelser for, paa en passende Maade at raadføre sig med mig om denne for hendes Tilværelse og No saa vigtige Sag, havde han ubevidst næret hendes Tilboielighed, og siden dette Tidspunkt havde han ligeledes forgjæves

søgt en gunstig Leilighed til at betroe sig usforbeholdent til mig, af hvis Gæmmodighed og varme Kjærlighed for Laura, sluttede han med, han ventede den bedste og smukkeste Udværgning af vort Forhold. Det hele var et af disse Brev af Usandheder og Udflugter, som Herrene altid have paa rede Haand for at besmykke deres Ubesindigheder, og følgelig ikke et Svar værd. Et andet Brev fra ham, hvori han bad mig om et Par Linier til Tegn paa, at jeg havde tilgivet ham, tilgivet ham for Lauras Skyld, ikke for hans egen, besvarede jeg kortelig med de Ord: „Naar De blot vil gjøre Laura lykkelig, eller forlade hende strax, dersom dette ikke er Deres Hensigt, da er Alt tilgivet og forglemt.“

„Gif Laura slet ikke Nys om det Forhold, der havde knyttet Dig til hendes Mand?“

„Nei aldrig! Han fortav det lykkeligvis, og jeg var, kan Du vel tænke, ikke saa uskaansom at meddele hende det! Det havde maaskee dog været større Skaansomhed, om hun var bleven kjendt dermed; men — kunde jeg da forudsætte den Udselshed hos ham, at han senere hen, for ikke at gaae Glip af Guds og Hver skulde forstode og fornægte sin ægteviiede Hustru, som han tilsyneladende elskede med usfrømtet Agtelse og Hengivenhed! Og hvo elskede ikke Laura, denne per-

sonificerede Ustyld og Hjertensgodhed! Imod Formodning indvilligede Fader strax i deres Forlovelse, skøndt jeg bad ham overveie, før han gav Laura Tilladelse til at drage til et fremmed Land; men ogsaa han var, som vi Andre, bedaaret af den Mand's indsmigrende og hjertelige Væsen, der skulde ødelægge begge hans Døtre. Med Laura talte jeg ogsaa, og bad hende saa inderligt at blive hos os, bad hende, at lade Ehrenbreit reise alene til sin Hjemstavn, for at erkjendige sig, om alle Forhold vare udjævnedes, før han bragte hende dertil, — men egentlig var det jo for at vide, om hans Kjærlighed vilde holde Stik under en Graværelse — dog, hun vilde følge ham, vilde boe med ham baade i Fængslet og Slottet." sagde hun.

Ehrenbreit fik Breve fra Tydskland, der bragte ham til at formaae Fader til at fremskynde Brylluppet. Dette var saa Maanedes efter Forlovelsen, og Fader vilde paa ingen Maade skilles ved sin Yndling saa pludseligt, derfor foreslog han ham nu at foretage en Rejse til sit Hjem før deres Egtteskab og, da det var mod Vinteren, lade Laura blive hos os indtil Foraaret, til hvilken Tid det da stod ham frit for at komme tilbage for at afhente hende; Laura selv ønskede denne Opsættelse, for at blive endnu en Stund hos os, der

vare hendes Hjerte saa kjære; men Brudgommen bad og overtalte saalænge, indtil han fik baade Brudens og Svigerfaderens Samtykke til den snare Forbindelse. Maaskee frygtede han i Stilhed for, at jeg vilde vække Mistillid mod ham hos Laura, naar han var fraværende — thi allehaande Frygt og Engstelser ere jo Udaads og Troløsheds uafsladelige Skygger, — og vustedes derfor, at Pagten skulde knyttes uopløseligt, før han tog bort, men for dette Indgreb i det kjære Barns Lykkedrøm kunde han være rolig. Jeg begyndte tvertimod at troe paa, hun vilde ved Samliv med ham finde den Glæde og Huuslykke, jeg selv engang havde tænkt at opleve, og dette Haab forsonede mig efterhaanden med ham. Saa svage ere vi! fordi jeg nu kun fik Glimmersiden af den Mand's Karakter at see, hvis Mangel paa Redelighed og Retfærdighed jeg saa nøie kjendte, kjæmpede jeg for at udlette det ubehagelige Indtryk hans Adfærd havde fremkaldt hos mig, og søgte at indbilde mig selv, at Den, der paa en svigefuld og underfundig Maade havde boret sig ind i tvende Søstres Hjerter paa eengang, dog vel nok kunde skabe Lykke for den Gne, for Den, jeg formodede, han ret inderlig elskede; et Haab jeg grundede paa hendes Uskyld og Fromhed, ret

som om Kvindeskuld og Kvindetrosskab kunde have Værd i en saadan Mand's Dine!

„Laura blev hans Hustru, og var lykkelig og glad. Denne Glæde forheiedes end mere, da Egtefællen meddeelte hende, at de Begge kunde blive Vinteren over her i Byen. Da Foraaret kom, reiste de bort, og den Adskillelse, vi Alle havde tænkt paa med Smerte, angreb dog Ingen meer end hende, der oien synlig i den sidste Tid havde lidt ved Tanken derom. Hendes Mod og Glæde svandt efterhaanden; hun, der tidligere havde oplivet og opmuntret os Alle, trængte nu høiest til Kraft. Tro mig, Louise! hun var altid dengang ulykkelig! Men da jeg ikke hørte et Ord fra hendes Læber, der tydede derpaa, var jeg for fortsynnet til at have Die derfor.“

I Kreuzburg, en lille tydsk By, Nord for Thüringerwald, bosatte de sig. Hvorfor? Det er mig ligesaa ubekjendt som Dig. Doktor Steen, som foretog sig en Reise i Tydskland paa samme Tid og tildeels fulgte med dem, forlod dem der; han viste en i Sandhed broderlig Omhu for Laura, og det er vist uden for al Tvivl, at han, da han skiltes fra dem der, var overtydet om, at hun ikke var lykkelig.“

„Og Du har aldrig spurgt ham derom, Anna?“

„Nei! thi jeg vilde hverken forøge min Forbindt-
lighed imod ham, eller formindske min Afgtelse for ham,
og en Samtale desangaaende vilde lede til begge Dele.
Det var fra samme tydske By, at den æreløse Ehren-
breit reiste til sit Hjem for at ordne nogle Familie-
anliggender — fem Uger efter en Søns Fødsel — og
faa Dage efter fik Laura det Brev, der ganske knuste
hende!“

„Skæffeligt, at skulle foragte den Mand, man
har hengivet sig til af sin ganske Sjæl!“ sagde Louise.
„Men Vorherre viste Barmhertighed ved at tage hende
bort til et bedre Hjem end det, den troløse Ven nogen-
sinde kunde have skabt hende her paa Jorden!“

„Midt under min Sorg over at miste hende, over
at vide hende døe bort af Hjertesorg, takkede jeg ham
ogsaa af min fulde Sjæl for hendes Forløsning, og
takkede ham for, at hendes lille Søn kunde hvile med
hende i samme lune Bolig; han stod jo dog fader- og
moderløs i Verden!“

„Anna! er Du ikke overbevist om, at Laura gif-
te bort, forsonet med den Brødefulde, der havde forstyrret
hendes Liv?“

„Ikke jo! hvor kunde hendes Sjæl nære Had og
Brede! den var kun istand til at rumme milde, tilgi-

vende Jeleser, og hun havde altid et undskyldende Ord for ham i sine Breve, naar Fader eller jeg havde ladet falde uvenlige eller bitre. Jeg troer endog, at hun i Stilhed stolede paa hans Tilbagekomst og haabede, da atter at finde Lykke ved Forbindelse med ham."

"At hun tilgav ham, det kan jeg fatte, men at hun kunde ønske at leve sammen med ham igjen! — Du besøgte hende aldrig?"

"Nei! det var hendes Ønske — ogsaa Ehrenbreits, thi han vidste, han vovede Intet ved at ytre det — at jeg skulde ledsage dem, da de reiste herfra, men at jeg hverken kunde eller burde dette, det vil Du forstaae. Jeg paa- stod, at blive tilbage paa Grund af Tantes og Faders Sygelighed; senere, da Laura blev ene, ved Du det var umuligt for mig at forlade ham. Nu er Meget klart for dem, der er mig uforstaaeligt og ufatteligt, ogsaa med Hensyn til Ehrenbreit," tilføiede Anna kort efter.

"Har Du ikke som Laura tilgivet ham, der maa- skee ogsaa er der, hvor Uklarhed og Uvillie forsvinder?" spurgte Louise.

"Laura havde ikke saa Meget at tilgive som jeg," svarede den Aldspurgte; "hun kjendte kun hans Brøde imod hende selv, og de Krænkelser, man personlig har lidt, tilgiver man lettere end de, der knuse en kjær

Søster. Han er desuden, har jeg hørt, endnu midt paa sin glimrende Bane som høipriist Verdensmand og ridderlig Adelsmand — thi at Ridderstjoldet er plettet med sorte, nastrættelige Mærker, det regner Verden ikke saa noie hos Mændene, hvorimod den, for at stille sin Retfærdighed tilskue, omhyggelig drager de mindste Skyggesider hos Kvinden med Hensyn til Mændene frem — og tænker vist sjældent paa Døden og endnu mindre paa, at efter Døden kommer Dommen.“

„Tilgiv Din Søster og Veninde, bedste Anna!“ sagde Louise, idet hun kjærligt omfavnede den bevægede Kvinde, der nu for første Gang havde aabnet sit Hjerte for et Menneske, „den tilsyneladende Strænghed, der ligger i mine Ord, naar jeg siger, at Du fælder Dom over Dig selv, idet Du udtaler hiin Ytring om Ehrenbreit; thi, tør Rogen, der ret tænker over Død og Dom, nære bitre og hadefulde Følelser mod Næsten, selv om dennes Brøde er nok saa stor! Skylder han os ti Pund, saa ere vi Barmhjertighedens Herre titusinde Pund skyldige, og hvorledes tør vi da gaae irette mod vore Skyldnere som den ubarmhjertige Tjener, der Intet vilde eftergive? Og fordi han endnu er midt under Syndens og Daarlighedens Nag, har han derfor ikke Krav paa Din Forsoning? Der staaer jo dog skrevet: forlig Dig med

Din Modstander den Stund, Du er med ham paa Veien."

"Tro ikke, at jeg enffer Ehrenbreit andet end Godt, svarede Anna; det vil være mig kjær, om han kan finde sig lykkelig i Livet; men jeg haaber, at vore Beiie herveden aldrig skulle krydses, og om det skulde træffe sig, da skal jeg vist ikke lade ham føle, hvormed han har forskyldt mod mig og Mine."

"Det er jeg vis paa, min bedste Anna! og dog — det er langt fra ikke Forsønlighedens Land, der vilde bringe Dig til at handle saaledes. For ham kunde det være godt nok, men for Dig selv? I Dit Hjerte er det, Du maa kunne tilgive ham, maa kunne bede for ham til Albarmhjertighedens Gud, at han vil drage ham bort fra Letsinde og Forsængeligheds smilende Bei, og føre ham ind paa Selvprøvelsens og Erkjendelsens angerfulde Tornesti."

"Louise! Du føler neppe hvad jeg har lidt ved denne Mands Adfærd, ved det knusende Tag, hvormed han greb ind i min friske, skyldfri Ungdom! Før jeg kjendte ham, var der ikke Mistillid eller Bitterhed i min Sjæl mod noget Menneſte! Med de venligste Følelser omfattede jeg Alle og omfattede dem med for-

hviæt Kjærlighed i den Tid, jeg som hans Brud saae Verden og Menneskenes Færd i det skønneste Lys, og nu, nu troer jeg næsten, at der bag hvert venligt Ord og hver imødekommende Handling lurar en egenkjærlig eller be- dragerist Hensigt; derved bringes jeg stundom til at miskjende de ædlere Drivesjæle, og lider da maaskee selv meest derved. Men naar han kunde stusse, naar han var Lognens og Falskhedens Træl, hvo er da til at lide paa?"

"Det er Love!" hvistede Louise, og lagde sin Kind op til Benindens, "og det er vistnok ogsaa Dr. Steen. Du kan ikke nægte, at han er trofast, trofast som Ben og Raadgiver idetmindste. Af Lantes Fortællinger har jeg egentlig troet at slutte, at han tidligere havde havt Haab om at føre Dig hjem som Hustru — thi Ehrenbreits Forhold til Dig har jeg jo aldrig fjendt — men tillige, at Du stødte ham bort efter Din Søsters Ulykke. Han viste sig dog ogsaa i den Tid som en prøvet og trofast Ben!"

"Ja, tilvisse meer end nogen Anden, svarede Anna," men jeg har aldrig givet ham noget Løfte og har derfor heller intet brudt imod ham. Det er vist udenfor al Tvivl, at han foretog sin Udenlandsreise henimod

den Tid, Laura skulde forlade os, alene for at være i hendes Nærhed og staae hende bi med Raad og Daad; thi det feiler vist ikke, at hans fine Blik havde opdaget, at den Beemod, hun følte ved at tænke paa Skilsmis- sen, havde en stærkere Grund end Adskillelsen, og Chren- breit bestemte maaskee at blive en Tidlang i Kreuzburg, for at blive den byrdefulde Bogter kvit.

Da han kom tilbage fra sin Reise, anholdt han om mig. Fader, der stedse havde fremsat ham som et Mønster for alle andre unge Mænd, kunde ikke fatte, at jeg behøvede Betænkningstid, og opmuntrede mig stedse til, ikke at støde Lykken fra mig, og min Tak- nemmelighed mod ham for den Raade, paa hvilken han havde søgt at jævne og mildne alle Forhold for Laura, bragte mig til at give ham umiskjendelige Tegn paa Belovillie; men, da den sorgelige Bending i min Søsters Skjæbne kom til mit Kjendskab, da blev han mig, om ikke forkastelig som det hele Kjøen, saa dog ligegyldig, og jeg ansaae hans Onske, at jeg skulde blive hans Hustru, kun som en Forderung han havde Ret til at fremkomme med og Ret til at see tilfreds- stillet paa Grund af de Tjenester, han havde viist os. Dertil kom, at han havde maattet være vidende om

Chrenbreits Uværdighed til at være Lauras Egtfælle, da han meer end nogen Anden havde været i hendes Nærhed, og dog havde han ved sin Hjemkomst fortiet Alt for os."

"Det har været af Skaansel mod Eder, bedste Anna."

"Eller af Skaansel imod sig selv og alle Adams Sønner, Louise!"

"Anna!" sagde Louise ikke uden Heflighed; "ogsaa jeg er vred paa Chrenbreit, og ikke mindst fordi han, som Du nys sagde, har formørket Dit klare, milde Dndomme. Har Du ellers ikke meer at sige om Dr. Steen, hverken Godt eller Ondt?" svarede hun til efter en kort Pause.

Anna betænkte sig lidt, smilede og sagde: Jo, begge Dele, Louise! men det Gode maa Du have først. To Gange reiste han til vor kjære Laura i hendes forladte Tilstand, for at bevæge hende til at vende tilbage til os. Første Gang fulgte han hende fra Kreuzburg til Preetz, hvor hun var fast bestemt paa at boe, og ordnede Meget, som vilde have været hende byrdesuldt, og anden Gang for at følge hende, da hun havde lovet at besøge os; et Ildebefindende, der var Forløber for hen-

des nærforestaaende Død bragte hende til at opsætte Rejsen indtil det paafølgende Aar, og før dette kunde bringe hende til os, var hun udfriet."

"Kjære, prøvede Anna! men Gud har skjænket Dig en ualmindelig Sjælestyrke!"

Nogle faa Dieblkke vare begge Veninderne tavse: denne Stilhed var en Mindefest! "Du vil ogsaa vide det Unde om vor gode Doktor," afbrød Anna den, idet hun kjæmpede for atter at komme i Ligevægt, saa vil jeg da fortælle Dig, at han sandelig ikke er den Mand, der har de ringeste Tanker om sit eget Værd. Det ubehagelige Jeg — og Jeg — og Mit, der altid spiller en Hovedrolle i Mændenes Tale og Handlemaade, træder med temmelig Overlegenhed frem hos den sindige, rolige Mand, og, da det stille Vand har den dybe Grund, kan Du troe, han vilde nok blive istand til at lade en stakkels Kone føle, at Manden er Kvindens Hoved."

"Men hvorfor blive I dog saalænge samlede her i aften," led Fru Rosens venlige Stemme, idet hun traadte ind til de to Veninder. "I glemme nok reent, at vi have aftalt at læse Andersens nye Eventyr, før vore Herrer komme?"

„Alf ja, kjære Fru Rosen! vi glemme Eventyr for Eventyr,“ svarede Anna og borttørrede uformærkt en Taare, der endnu fordriftede sig til at bryde frem.

„Er jeg ikke Forelæserinde iaften?“ spurgte Louise, og snart vare de Alle samlede om det runde Bord i Dagligstuen, hvor hun forelæste: „Den lille Havfrue“ og „Keiserens nye Klæder.“

„Forunderligt, at jeg ikke mindedes denne Seddel iaf-
tes, da Anna var hos mig,“ sagde Louise ved sig selv,
idet hun næste Formiddag tog en lille skreven Billet
frem af en Skuffe i sit Arbeidsbord i Kabinettet; „jeg
havde da viist hende den; men, det er vel bedst jeg
efter min første Bestemmelse giver den til Dufel Grust,
for at høre hvad han synes om den. Det er en for-
underlig mystisk Brevverling, der indledes med mig,
blev hun ved og læste den omtalte Seddel igjen med
et hurtigt Blik; dog i Grunden er det reent Konfens,
og ikke en alvorlig Tanke værd; hvad der meddeles paa
en saa lønlig Maade og skyer Dagens Lys, maa for-
blive upaaagtet, og dermed lagde hun den bort.

Med en flydende, ingenlunde fordreiet Haandskrift
vare disse Linier nedskrevne paa den omtalte Seddel:

„Af Hoiagtelse for Froken Hvid beder en Ven
hende vogte sig for en gammtl Bekjendt, der let kan
blive hendes Livs Mephistopheles.“

Seddelen var fra Kjørborg, der saa gjerne vilde
advare Louise og Love for Prals ondskabsfulde og faade

Fremfærd, uden at udsætte enten dem eller sig selv for
 den Hævn, der sikkerligen ikke vilde udeblive, dersom
 han fik Nys om, at den unge Mand lovede at gribe
 ind i hans Planer. Hans Hgt var først at underrette
 Love om den Samtale, der havde fundet Sted imellem
 ham og Pral, efterat han havde forladt dem; men den
 strandede ved Tanken om Theodors Heflighed, og det
 Gaab, at Louise dog alligevel ikke vilde møde efter en
 Opfordring fra hiin. Da hun nu imidlertid var gaaet
 til det betegnede Huus, vidste han, at der var lagt en
 Snare for hende, og han var fast bestemt paa at advare
 hende for Pral, uden dog at kunne finde den meest pas-
 sende og hensigtsmæssige Maade. Til Love kunde han
 efter noiere Overlæg ikke betroe sig, fordi han havde
 maattet love, at holde reen Mund imod ham; dette
 havde Pral udtrykkelig forlangt, og Løftet vilde han
 ikke svige, skjøndt det var afgivet til en slet Karl. Da
 fandt han paa at skrive hiin Seddel til Louise, i det
 Gaab, at hun muligviis kunde vise den til sin Brud-
 gom, der da strax vilde have gjenkjendt hans Gaand-
 skrift og indseet, at han maatte have Grunde, baade
 til at fortie Sagen for ham og til at sende hans Brud
 en Advarsel uden Navns Underskrift; men uden at
 gjøre sig selv Rede hvorfor, viste Louise ikke Love Sed-

delen, og det velmeente Raad blev derfor, som det ofte er Tilfældet naar det tildeles paa en urigtig Maade, tvertimod dets gode Hensigt, en uheldbringende Stemme.

Loves og Louises Forlovelse var allerede i flere Uger kjendt i alle deres Omgangskredse, og naturligviis da ogsaa i mangfoldige andre Kredse, hvor de selv vare ukjendte; som Andre under samme Vilkaar maatte de finde sig i, at den blev veiet paa allehaande Vægtstaaale og maalt efter allehaande Maal, uden ret ofte at kunne holde Stand; men det misfornøiede Resultat, der som oftest var Udbyttet af Kritiken, blev heldigviis skjult for dem, af den meget almindelige Grund, at de, der havde meest at udsætte paa den, naar de Paa-gjældende vare fraværende, vare tillige de, der ved deres Nærmestes Tilstedeværelse, fandt den „yndig og velsignet.“

De Forlovede selv vare lykkelige og ret hjertelig tilfredse, og bleve det med hver Dag mere, hver paa sin forstjellige Viis; thi foruden at de efterhaanden lærte at skatte og høiagte hinanden i rigere Omfang, havde deres Forbindelse den Friskhed og Snderlighed, der er uadskillelig fra ethvert saadant Forhold, ikke mindre naar de der knyttede det ere langt op i de tredive end naar de staae i den allertidligste Aar. Loves Reise

kom stedse nærmere, og hvor gjerne han end vilde have Louise med sig til det ny Hjem, hvor mange Krogveie han end vidste at finde for at lede Tanten og hende til at samtale om det Tidspunkt, han med saa megen Glæde og Længsel saae imøde, maatte han dog opgive dette Haab, fordi Fru Rosen ikke saa pludselig vilde stille sig ved den kjærlige Pleiedatter, og desuden fandt det upassende, sagde hun, at der skulde være saa stor Hastværk, at Bruden ikke kunde blive tilbage nogle Maaneder, for i No at ordne sit tilkommende Hjem, hvilket først kunde skee naar Brudgommen, som ogsaa kunde behøve No til at sætte sig ind i sit nye Embede og indrette sig der, var kommen bort. Et Par Gange foreslog han, at bestemme Brylluppet til Midsummeren, og gjorde sig al mulig Umage for at forklare Fru Rosen, at den Tid passede egentlig bedst for dem Alle, ogsaa for hende, som de da kunde have den Glæde at faae med til Sydland og beholde nogle Maaneder, før Vinteren atter kaldte hende til det lune Hjem i Kjøbenhavn, hvorhen han da naturligviis selv vilde ledsage hende, og ogsaa Louise, om hun ønskede det! men den gamle Kone, der var vant til at overveie en Bestemmelse, før hun fattede den, og overholde den strengt, naar hun havde fattet den, svarede

ham da: „et Ord er et Ord, og en Mand er en Mand, min gode Løve! vi have nu jo engang truffet en reen Aftale, og jeg holder mig til Deres eget Løfte, at Brylluppet maa beroe indtil de første Dage i Oktober, og Louise indtil den Tid blive hos mig. Alt er jo desuden nu aftalt med hendes Broder i Jydland, der har lovet at forrette Vielsen, og hvad vilde han vel tænke om os, naar vi saaledes forandrede Sind og Tanker, han, der er Fastheden og Bestemtheden selv! Men i Sommeren er han jo ogsaa tilfunds at reise med sin Kone til hendes Naarørende i Nordslesvig. Rei! lad det kun blive ved den Aftale, vi have truffet; De maa lære at vente og bide; af, man lærer jo hver Dag i Livet, at det duer ikke at hige med Utaalmodighed efter Noget!“

Efter at have faaet lignende Svar af Fru Rosen hver Gang han søgte at virke ind paa hende, opgaar han tilsidst at naae Opfyldelsen af sit Onske før den bestemte Tid, saameget mere som Louise, der var vant til at agte Tantens Mening og Villie i Alt, ikke vilde bruge sin Indflydelse paa hende til at forandre den i dette Punkt. Da Adskillelsen desuden jo kun var for nogle Maaneder, formærkede Tanken om den ingenlunde den Glæde, de søgte ved at være samlede.

Ugen efter Paaske blev af Love fastsat til hans Bortreise og „om tyve Uger eller høiest 150 Dage, kommer jeg tilbage,“ sagde han; „da kan det jo nok stemme med vor Aftales Bærdighed, at jeg afhenter min Louise, kjære Dante! men saa faaer De ikke Lov til at komme med: „Med et Smil forklarede Fru Rosen ham, at det saaledes ogsaa var allerrigtigst; hun havde aldrig billiget det Appendix af Svigermoder eller Svigerinder, en Mand som oftest maa føre med sig, naar han afhenter sin Hustru, hvorved Rosens maanedent enten ganske gaaer tabt for de Rygiste eller lider et betydelig Skaar; thi for at fuldstændiggjøre denne er det nødvendigt, at den unge Kone selv maa sætte sig ind i alle sine huuslige Pligter, og selv udfinde alle de Smaapunkter, i hvilke hun kan skabe Hygge og Velvære for sin Egtefælle.

Hvert Mars Langfredag pleiede Fru Rosen og Louise at deeltage i Maademaaltidet, eftersom den Dag, der fremfor nogen anden kalder til Ihukommelse af det store Forsøningsoffer, der er bragt Menneskene, derfor ogsaa kalder til Selvprøvelse og til Forligelse med Gud. Love hørte tale derom nogle Dage før og ytrede, at han kunde have Lyst til at forene sig med dem; men Louise bad ham ikke at gjøre det, men opsætte denne flygtigt op-

staaende Tanke, indtil han havde nøie drøftet, hvorfor han vilde deeltage i den, og ret opfattet Betydningen af den hellige Handling, og Love lod sig let bringe til at afstaae derfra.

Dagen før Communionen sad Louise og Tanten i alvorlige Betragtninger og Samtaler i Dagligstuen, paa en Tid, de ialmindelighed pleiede at være uforstyrrede. Louise forelæste og havde netop udtalt de Ord: „Hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, der vil jeg være midt iblandt Eder!“ da Love pludselig traadte ind med det Udbrud: „og derfor, da nu To ere forsamlede her, staaer jeg, den Tredie midt iblandt Eder.“

Denne Afbrydelse var dem Begge uvelkommen, og blev det endmere ved den, 'mildest talt, ussjønne Maade paa hvilken den fandt Sted. De betragtede forbauset hinanden og forstode vel, hvad der gjensidig bevægede dem, men den Indtrædende forstod det ikke. Han levede for meget i den ydre Verden og modtog alt for meget sine Indtryk fra den, til at han kunde trænge ind i eller bevæge sig med et dybt og rigt indre Liv; derfor søiede han ogsaa strax efter spøgende til: „Naa! en god Gjerning lønner sig altid selv; jeg har da rigelig Løn for min Opofrelse ved at afstaae min Actie

i den omtalte Pral-Bichfelt-Love-Hansenske Tour til Hirschholm idag, til en Bekjendt, der har en Brud sammesteds, siden jeg endog opnaaer den Glæde, at begge Damerne blive stumme af Overrasselse ved at see mig saa uventet! Godmorgen bedste Tante! hvorledes staaer det sig? tilføiede han og gav Fru Rosen Haanden; Godmorgen, min bedste Louise! hos Dig er godt at være, derfor foretrak jeg at holde Ferie hos Dig, istedenfor at drage ud i Landet." Dermed satte han sig ned ved Siden af hende og tog den Bog fra hende, hun holdt i Haanden, men gav hende den skyndsomst tilbage med den Bemærkning: "Læs Du kun videre, mit Barn! Jeg skal sidde rolig og stille som en angerfuld Synder, istedenfor som den jeg virkelig er, et godt Menneſte, der nys har gjort en god Gjerning ved at give en forelsket Stalbroder Leilighed til at see sin Hjertens kjær."

Taarene traadte Louise i Øinene; thi de Drørandt hende pludselig i Hu: "der let kan blive hendes Livs Mephistopheles." Hun havde aldrig tænkt de kunde anvendes paa den Mand, der eiede hendes fuldeste Hengivenhed og med hvem hun glædede sig til snart at skulle knytte en uopløselig Pagt; men i dette Dieblif, da hun beredte sig til at fornye en Pagt,

langt helligere end den med den jordiske Ven, da det var stille i hendes Sjæl, fra hvilken al Uro og Strid ved Bønnens Kraft var vegen, da hun i Ydmyghed bad den himmelske Ven at styrke hendes svage, vaklende Villie til det Gode, og til at staae alle de forvildende Tillokkelser og forvirrende Fristelser imod, som hun frygtede for at Verden vilde omgive hende med, da at høre tankeløse, letsindige Ord fra ham, med hvem hun tænkte at vandre baade ad de lette og trange Veie, at dele baade de styrkende og de modige Timer — det var hende saa angestfuldt, saa utrøsteligt. Hun gjengjeldte derfor ikke hans venlige Silsen, ligesaa lidt som hun efterkom hans henkastede Opfordring, men sad stille, henjunken i Tanker, indtil Løve, som blev opmærksom derpaa, sagde: „Du er jo bedrevet kjære Louise! synes Du ikke om at jeg forstyrrede Din tète à tète med Tante? vil Du hellere, at jeg skal gaae bort nogle Timer?“

„Net, kjære Løve!“ svarede hun og søgte at blive Herre over sin veemodige Stemning, „Du maa ikke gaae bort nu, da Du har tænkt at tilbringe Formiddagen hos os; men Dit Komme var saa uventet og Din Indtrædelsesmaade saa besynderlig, at jeg ikke strax kunde glæde mig ved at see Dig.“

„Louise og jeg gaae imorgen til Herrens Bord,“ sagde Tanten, „og vi have derfor ladet vore almindelige Syssler hvile, for at samle os til at tage Deel i Kjærlighedsmaaltidet, og for at styrke os ved de herlige Forjættelser, denne Høitid fører med.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde dele Deres og Louises fromme Tro, min kjære, værdige Veninde! svarede Løve, da vilde jeg vel ogiaa, naar jeg gaaer til Alters, komme hjem igjen som et bedre Menneske.“

„Og har De aldrig følt Dem trøstet og styrket, naar De har fornyet den Pagt, De har sluttet med Gud?“

„Sandt at sige, er det saa længe siden, at jeg ikke ret kan huske hvad Indtryk den frembragte paa mig,“ svarede Løve.“

„Hvorkænge er det siden?“ spurgte Fru Rosen atter.

„Ja, det er nu ikke saa let at sige i en Hast; første Gang gif jeg til Alters efter min Confirmation, og anden Gang efter min Broders, en tre til fire Aar efter, det er da en sexten sytten Aar “

Ingen svarede, men igjennem Louises Sjæl gif en smertefuld Følelse. „Sig mig, kjære Louise!“ sagde Løve fort efter og nærmede sig hende venligt, „hvorledes skal

jeg bære mig ad for at kunne finde Betydning i Altersgang og for at komme til at troe, at jeg kan blive et godt og skikkelig Menneſte, hver Gang jeg gaaer i Kirke for at ſpiſe en Oblat og drikke en Slurk Wiin."

Louise betragtede ham ſtiſt og ſvarede omſider med veemodig Mildhed: „Theodor! det er kun for den Troendes indre Liv at Sakramentet har dyb Betydning, med et af Verden forvirret Sind kan vort Væſen ikke gribes deraf; og Troſtabens Herre, der ikke forlod Menneſtene, da de ſvege ham, fordi han ikke vilde, at de i Livets Kamp ſkulde være forladte, han fordrer, at vi ſkulde bringe det rette Sind med os til Raadebordet, forinden vi tør erfare, hvor nær det Guddommelige kan bringes os."

Løve ſpurgte atter: „Men naar Jngen tør komme der, uden at tage det rette Sind med, og dette Sind da, ſom Du har ſagt, førſt og fremmeſt beſtaaer i Erkjendelsen af, at der ikke er Frelſe for Syndere uden ved Chriſtus alene, og der nu er Noget, der ikke ret kan forſtaa Chriſti guddommelige Natur, Opſtandelsen og Himmelfarten, men forreſten er ſig bevidſt at være et retſkaffent og redeligt Menneſte, der ikke foruretter eller fortrædiger Andre, tør han ſaa ikke gaae til Herrens Bord?"

„Du indſeer jo godt min Ven! ſvarede Louise

ham, at en Kvinde ikke kan afgjøre tvivlende Spørgsmaal eller indlade sig paa Spidsfindigheder, hvortil Theologer og Lærde behøve al deres Klogt; derfor vil Du hos mig ikke kunne faae tilfredsstillende Dplysninger; men efter min Tro og min Indsigt tør Enhver komme der, der er istand til at møde med et oprigtigt Hjerte og alvorlig Længsel efter at komme de evige Sandheder nærmere, thi da er der jo i ham Trangen til at drikke af Livets Kilde, og jeg troer for vist, at hans Andagt vil være Gud velbehagelig, om han end ikke forstaaer alle Hemmeligheder ved Raademaaltidet. Ak, hvo af os gjør vel det?

„Hvad imidlertid Ingen kan tage med sig til Raadebordet, Theodor! det hvormed Ingen tør vove at møde,“ blev hun ved, „det er Selvbretfærdigheden, eller som Du udtrykker Dig, Bevidstheden om at være et retskaffent Menneſte, der ikke fortrædiger eller foruretter Noget.“

„Men troer Du“ —

Disse Ord „men troer Du“ vare de Louise mindst vilde høre fra Løves Læber, derfor afbrød hun ham ved at gjøre opmærksom paa den trusne Aftale, at undgaae enhver religiøs Samtale.

„Saa maa jeg da have Erstatning ved at træffe en anden Aftale med Dig, som jeg haaber Du vil være

ligesaa villig til at gaae ind paa, som jeg er til at gjøre Afkald paa den forbudte, og det er, om Du vil spadserere en ret lang Tour med mig i Formiddag; thi derfor kom jeg egentlig."

"Gjerne min Ven! svarede Louise, og jeg vil strax gaae bort for at gjøre mig istand til Spadseregangen; men Du maa have lidt Taalmodighed med mig, thi det vil vare en Stund før jeg kommer tilbage, eftersom jeg har Noget at ordne først."

"Jeg skal vente rolig og taalmodig, min Pige!" sagde Løve, "og imidlertid begynde paa at gjøre mig istand til, ret snart at kunne gaae til Alters; det vil blive en Nødvendighed for mig, thi for at kunne faae Bryllup, skal man dokumentere, nylig at have deeltaget i Kommunionen."

Og hvad havde Louise at ordne, da hun kom ind i sit Værelse? En Sjæl, der for en Time siden var Fredens og Andagtsens stille Bolig, men nu opfyldt af urolige og stridende Følelser, et Sind og Tanker, hun saa gjerne vilde, alene skulde dvæle i Frelseren og hans store ufattelige Kjærlighed, men som størstendeels var bevæget og sysselsat med den Ven, hun nylig havde forladt, og som hun saa godt følte var langt fra at

forstaae eller ville forstaae, at Herrens Indbydelse til Alle, der ere besværede, ogsaa gjældte ham, der fandt sig saa stærk ved sin Kraft, sin Lykke og sine Forholde og som var langt fra at troe, han kunde regnes til de Besværede. Overvældet af en Smerte og Veemod, hun aldrig før havde kjendt, lænede hun sig tilbage i Divanen, lagde Haanden for Dinene, og fik omsider Rindring i en lang og stille Taarestrøm.

Længe sad hun saaledes, tilsyneladende ganske forglemmende, at Love ventede hende, indtil hun endelig reiste sig rolig og sagde med fattet Stemme: „Ja, til Dig, Kjærlighedens Fader og Algodheds Gud! overgiver jeg os Begge, vort aandelige og timelige Tærv; Du alene er mægtig til at klare alt Uklart, og jævne alt Modstridende; hvilke Midler Du vil bruge til at danne os efter Din Villie og efter hinanden, det veed jeg ikke, men det veed jeg, at Du for Ingen af os vil gjøre Kampen haardere, end den kan udholdes; af min Sorg vil jeg kaste paa Dig! Min brave, trofaste, retsindige Theodor! Haand i Haand ville vi lære at fatte og erkjende de store Sandheder, og aldrig trættes i Overbærelse med hinanden.“

Gaa Dieblifke efter stod hun med opklaret Sind

i det næste Værelse ved Siden af Købe, beredt til at
 gaae ud med ham. Fru Rosen smilede, da hun saa
 hende saa livlig og veltilfreds, og nikkede glad til
 dem Begge; men da de vare borte, sad hun længe
 taktfuld og stille, og rystede imellem betænkelig paa
 Hovedet.

Allerede i flere Uger havde Løve været borte, og
 Louise var i sit Hjem beskjæftiget med Tilberedelser til
 sit nye Huusvæsen, eller som det i Hverdags sproget
 hedder: „havde travlt med sit Udstyr.“ Den moderlige
 Veninde syslede uafbrudt for hende og hjalp tilrette
 med Raad og Daad, forsaavidt hendes Helbred tillod
 det; men Siensygdommen, der i flere Aar havde hin-
 dret hende i at beskjæftige sig med forskjellige kvindelige
 Haandgjerningsarbejder, gjorde stærke Fremfærd, og Læ-
 gen erklærede, at Stæren maaskee alt ved Vinterens
 Slutning vilde være moden.

Den Engstelse og Beemod Louise følte ved Tan-
 tens Sygdom, mildnedes meget derved, at Begges kjære
 Veninde, den trofaste Anna, alt ved Midsommertid
 vilde flytte til dem, og hun vidste, at hun da med
 Tryghed kunde forlade den svagelige Kone, og overlade
 hendes Pleie til Annas omhyggelige og kjærligheds-
 fulde Varetægt. Kammerraad Rosen var som stedse
 den styrende, raadende, tildeels ledende Ven, thi uden at
 høre hans Mening og indhente hans Raad blev ingen

væsentlig Bestemmelse taget, og ligesom han for sin Svigerinde stedse havde været en broderlig Ven, saaledes var han for Veninderne, og ikke mindre for den nu fraværende Løve, en faderlig. Det Gnestte, de tre Veninder tilsammen havde at udsætte paa ham var, at han var ikke nær saa villig til at give Raad som de vare til at følge dem han gav; han derimod fandt det fuldkomment i sin Orden, at han ikke uopfordret blandede sig i allehaande, ham ofte uvedkommende Smaaforanstaltninger, en Aufkuelse han imidlertid var gaaet udenfor en Dag mod Slutningen af Løves Ophold her i Byen, da han hørte den unge Mand træffe Overeenskomst med sin Brud om, at de vilde erstatte det Savn, Adskillelsen maatte føre med sig for dem Begge, ved at tilskrive hinanden regelmæssigt to til tre Gange ugentlig. „Lad det blive ved een Gang; sagde han, naar Enhver skriver engang ugentlig, synes jeg, det maa være tilstrækkeligt for at holde den Frygt borte, Uvissheden om vore fjerne Benneres Velbefindende ofte fremkalder, og Alt hvad Bideværdigt Ugen fører med sig, vil nok kunne rummes i eet Brev. Ingen af Eder skal jo skrive for at øve sig i Brevstil, Børn! og I ville jo hver for sig faae fuldtop at tage vare i de omtalte Maaneder,“ Ja. det hjælper ikke, De ryster

paa Hovedet, min unge Ben! jeg er nu engang et „Fornuftmenneske,“ som De saa ofte har kaldt mig, og Fornuften maa man lade være Førsteminister i alle Ting. Den byder os ogsaa, ikke at love Mere end man kan og vil holde,“ tilføiede han med et let Smil, „og aldrig begynde heftigere, end man kan holde ud til Enden.“

„Louise! skulle vi stifte Oprør mod Dunkel Ernst,“ spurgte Love, „og begynde med strax at forkaste dette Forslag?“

„Stifter Du Oprør, slaaer jeg mig paa Dit Parti,“ svarede Louise, „men lad os drøfte Forslaget, førend vi forkaste det.“

Og efter nogen Drøftelse og Talen for og imod, blev Kammerraadens Forslag antaget, med den uforsvigelige Betingelse fra Loves Side: at Intet maatte afholde dem fra at lade høre fra sig paa de bestemte Dage, thi om de endog vare hindrede fra at skrive omstændeligere, kunde de sende nogle Linier; kun Sygdom skulde kunne undskylde Udeblivelsen af de længselsfuldt ventede Meddelelser.

„Jeg er Borgen for, at Louise ikke svigter,“ sagde Dunklen; hvo staaer inde for Dem?

„For mig? svarede Love; o, jeg er ikke forlegen,

alle Kjærlighedens, Længslens og Trofasthedens Genier borge for mig"

"Cautionisterne erklæres gyldige," svarede Louise, og nu var Forslaget antaget.

Men Cautionisterne vare ikke Selvfylldnere, thi Ingen af dem lod høre fra sig, naar Love glemte Postdagen, og Louise vilde ikke opfordre dem til at indfinde sig, fordi en afsvungen Meddelelse ikke kunde have Værd for hende. I Begyndelsen skrev de Forlovede regelmæssig efter Aftale, men da tre Uger vare forløbne, udeblev et Brev fra Love, hvilket satte Louise i stærste Angest; da næste Postdag imidlertid bragte hende et langt, kjærligt Brev med den oprigtige Tilstaaelse, at han havde ganske taget fejl af Dagene og derved forsømt at lade høre fra sig, var hun atter beroliget; thi han var i bedste Velgaaende, og udtalte sig med Lune og Liv om de forskjellige Kredse, i hvilke han alt var blevet kjendt.

Brevverlingen med Love satte imidlertid Louise i en urolig og spændt Stemning; thi snart udebleve hans Breve flere Postdage, hvilket da skaffede hende mange angestfulde og veemodige Timer, snart fulgte Breve paa Breve, fulde af de sømmele og meest lidenskabelige Kjærlighedsudbrud, ved hvilke hun da blev be-

roliget, i det mindste med Hensyn til hans legemlige Besindende; hun for sit Bedkommende skrev stedse de Dage, der vare fastsatte dertil for deres Adskillelse, hvad enten Efterretningerne udebleve eller indtraf; og denne deres Maade at overholde de vedtagne Bestemmelser paa, var et fuldkomment Billede af det forskjellige indre Liv og Væsen, der asprægede sig i de fleste af deres Handlinger og Tilbøieligheder.

Alt Louise maatte lide meget ved den Spænding, i hvilken hun næsten stedse befandt sig ved Løves Usikkerhed og tilsyneladende Mangel paa Sindsligelighed, er let tænkeligt; dette kunde heller ikke ganske blive skjult for hendes Omværende, af hvilke Fru Rosen ofte rystede veemodig paa Hovedet, naar hun mærkede, at hendes Yndling var tankesfuld og indesluttet i sig selv; Annas Miner talte det tydeligste Sprog om Løves Uværdighed til den Brud, han eiede, og om hans fuldkomne Lighed med det Billede, hun havde om Mændene overhovedet, skjøndt hun ligesaalidet ytrede et Ord desangaaende, som den under saadanne Tider alvorlige, ordknappe Kammerraad.

Mod Slutningen af Juli Maaned fik Louise, der i flere Postdage længselsfuld havde ventet nogle Linier fra den Ven, der efter Adskillelsen var hende endnu

fjærere end ved Samlivet, et langt Brev fra ham, efter Modtagelsen af hvilket hun sad længe ene i sit Bærelse. Da hun atter kom til Beninderne, thi Anna boede nu ogsaa hos Fru Rosen, var hun venlig og mild mod dem som stedsø, men de mærkede paa hendes stille Adfærd og alvorlige Miner, at hun ikke var gladere efter Modtagelsen af samme, end under Længslen derafter. Da Fru Rosen spurgte til Theodor, hvorledes det stod sig med ham, om han var rask og vel? fik hun blot til Svar: „nei, ikke saa ganske vel, kjære Tante!“ og da hun derefter erkjendte sig, om han var betænkelig syg, og fik et vel venligt og beroligende, men dog undvigende Svar, mærkede hun, at Louise ikke ønskede, at Nogen skulde trænge videre ind paa hende. Den gamle Kone var bedrøvet ved at see Louises stille Sorg og tænkte paa, hvorledes hun bedst skulde adsprede og trøste hende, thi hun frygtede, at hun dog i Grunden ængstede sig over Løves Sundhedstilstand, der efter hendes Mening undertiden havde været noget vaklende, og var kommen til det Resultat hos sig selv, at hun saa ganske vilde tage hende i Beslag med Ordningen af Sengematrader, Linned og alt Andet, der hørte til hendes Udstyr, og overrasse hende med nogle Smaating, hun hende uafvidende havde indrettet for

hendes tilkommende Huusvæsen, at hun derved nok skulde faae de mørke Skyer klaret, der havde leiret sig paa hendes Pande; men hendes velmeente Udspredelsesmiddel blev ganske forkastet, og hun derved ikke lidet forbauset. Louise had hende saa indstændigt at undskyldte, hun i nogle Dage ønskede at være fritaget for alle Tilberedelser til Bortreisen, og derimod at tillade, hun alene beskæftigede sig med at skrive, male, læse og hvad hun ellers fandt paa, at Fru Rosen ikke havde Hjerte til at tale mere om den Ting. Dog maatte hun give sin Forbauselse Luft i et Par Ord, og sagde derfor: „hvorklæng vil Du da saaledes lade Hænderne hvile fra Din travle Gjerning, mit Barn! og naar kan jeg igjen tale med Dig herom?“

„Om to til tre Dage, kjære Tante! saasnart jeg faaer skrevet til Løve!“

„Det er en forunderlig Brud, der vil male hele Dage, istedenfor at ordne sit Udstyr, naar Brylluppet er nær forhaanden,“ sagde Professorinden; synes Dig ikke, Anna?“

„Var jeg i Louises Sted vilde jeg ogsaa helst male,“ svarede Anna.

To Dage efter denne Samtale stod Løve pludselig og ganske uventet i Fru Rosens Dagligstue.

Den gamle Dame sad alene i Værelset, da han traadte ind, og vilde neppe troe sit svage Syn, der viste hende Omridset af den velkjendte Skikkelse. Hun fik imidlertid ikke lang Tid til at overveie, om det virkelig var ham, thi han styrtede strax hen til hende med det Udraab: „Hvor er min Louise! Kjæreste, bedste Fru Rosen! sig mig ikke et Ord, men lad mig komme til at tale med Louise!“

Fru Rosen lo med Taarer i de svage Dine, pegede til Kabinettet og sagde: „Der kan De finde hende, Fusentast; hun sidder vist og skriver til Dem.“

Men Love hørte ikke mange af hendes Ord; han forstod, at Louise var i Kabinettet, og var i samme Nu hos hende.

Der var Ingen, Louise havde mindre Grund til at vente, end Love, deels formedelt den lange Afstand imellem hans og hendes Opholdssted, deels paa Grund af det Brev, hun to Dage tidligere havde modtaget fra ham. Hun havde netop endt et Svar paa dette Brev, da hun syntes at høre hans Stemme i Sideværelset, og sad ved Skrivebordet, med Pennen i Haanden og de taaresyldte Dine heftede mod Døren, da han traadte ind til hende.

„Louise, min elskelige, dyrebare Louise! udbrød han;

kan Du tilgi ve mig mit vanvittige Brev, hele min affindige Dpførsel? O, Du veed ikke, hvormeget jeg selv har lidt i den senere Tid, vistnok langt mere end Du! Først i det Dieblif, jeg havde sendt det ulykkelige Brev bort, spandt den Taage, i hvilken jeg var bleven indhyllet, og jeg havde hverken Rist eller Ro før jeg maatte bort, maatte til Dig, for at bede Dig om Tilgivelse og Dverbærelse. Ikke sandt, Louise! jeg tager ikke feil ved at haabe, at Du endnu er min fromme, trofaste Brud, som jeg med Guds Hjælp ret snart kan føre til mit Hjem som min Hustru. Min Louise! har Du ikke et venligt, trostende, tilgivende Ord til mig?"

Hans Nærværelse havde i første Dieblif ganske lammet Louises Tænkraft; men hun samlede sig snart, og paa hans gjentagne Dpfordring om at svare ham, rakte hun ham det Brev, hun nys havde endt.

Love gjennemløb det flygtigt med Dinene, men var ingenlunde tilfreds med dets Indhold. „Hvor det bedrøver mig, Louise! udbød han. Dog, jeg har fortjent det, for jeg ilede til Dig, for jeg kom til Erkjendelsen af min store Brøde, men ikke nu, Louise! Nu slipper jeg Dig ikke, for vi atter ere blevene forsonede, seerend jeg har hørt Din venlige Stemme atter kalde mig Din Theodor! Jeg

er meget skyldig, Louise! jeg veed det; Du vil ikke kunne finde bebreidende Ord, stærke nok til at trænge saa dybt ind i min Sjæl, som mine Selobebreidelser have gjort det. Men Du, der er Fromheden, Overbærelsen og Sagtmodigheden selv, Du vil let kunne tilgive den vildfarende Ven, naar han kommer til Dig i den oprigtigste Angers og Kjærligheds Klædebon. Ikke sandt, Du vil betragte mit sidste Brev som udforsket, og tilintetgjøre dette i Diebliffet. Du har tilgivet og glemt, og elsker mig endnu?"

Louise havde endnu ikke ladet høre et Ord; men da Løve nu tav og saae spørgende paa hende, sagde hun med dæmpet, veemodig Stemme: „Alt har jeg tilgivet, Løve! og vil ogsaa søge at glemme!"

„Min Louise! er det Kjærlighedens, den rene varme Kjærligheds Sprog, som lyder fra Dine Læber; er Du virkelig vred paa mig; elsker Du mig slet ikke mere?"

„Fordi jeg elsker Dig Løve, har jeg skrevet det Brev, Du der holder! Var det ikke efter Dit fuldeste, modneste Overlæg, Du foreslog mig, at vi skulde løse vor Forbindelse? sagde Du ikke selv i Dit Brev, at det havde været Din Dagtanke som Din Natdrøm, at vi dog egentlig ikke kunde gjøre hinanden lykkelige, og at Din uregelmæssige Brevverling alene hidrørte fra

den Kamp, i hvilken Du havde været. Du overlod til mig at bestemme vor Fremtid, og hvad jeg bestemte, vilde Du finde det ene Rigtige; nu har jeg efter nøie Overlæg taget Bestemmelsen; med Tiden, naar Du atter har havt Ro til Overveielse, vil Du finde, at jeg ikke har valgt urigtigt for os.“

Louise kunde neppe faae Ordene frem af den taarekvalte Stemme, og dog sagde Løve: „Saa roligt skulde Du kunne skilles fra mig, som Du saa ofte har kaldt Din bedste, kjæreste Gave fra Gud Fader. O, Du veed ikke, at jeg aldrig vil kunne have Ro paa denne Jord, dersom jeg ikke tilligemed Din Tilgivelse faaer Forsikringen om Din Kjærlighed; thi da er den første kun et Mundsvær. Sig mig, har Noget virket ind paa Dig til Ugunst for mig; hvad har Anna sagt?“

„Anna har Intet sagt, og intet Menneske har kunnet sige Noget, thi Ingen veed om Indholdet af Dit sidste Brev; i min egen Sjæl skulde Smerten udraase, og uden fremmed Paavirkning vilde jeg tage en Bestemmelse, derfor fortav jeg det for Alle. Den Kamp, jeg havde at stride, forinden disse Linier bleve nedskrevne til Dig, var saare tung; jeg kunde ikke gjøre mig den end tungere ved at omtale Anledningen dertil for Andre.“

at siden hun blev Løves Brud havde hendes tidligere Fjernmodighed og Sindsligelighed faaet en Rystelse i den inderste Grundvold.

Løves Forretninger tillod ham kun at blive tre Dage hos sine Venner, da han var reist bort over Hals og Hoved; han vidste, at han ved sit sidste Brev havde ængstet Louise, sagde han, og derfor var han, med Tilfidesættelse af alle andre Hensyn, ilst til Kjøbenhavn for at berolige hende.

Saa snart de første Spørgsmaal, Forflaringer og Oplysninger, der altid staae i Forbindelse med uventede Besøg vare tilendebragte, forsøgte Løve at fornye sin forhen fremførte men afslaaede Anmodning til Fru Rosen, om at faae Brylluppet fremskyndet; imod Forventning var han heldigere end tidligere, da den værdige, gamle Kone erklærede, at Louise, der dog kun tilhørte dem halvt, siden hans Vortreise i Foraaret, med Fornøielse maatte drage med ham strax. Fra hendes Side skulde ingen Hindringer lægges i Veien, dersom de Begge vare enige, thi det kunde jo dog kun nytte Lidet, sagde hun, at hun blev tilbage hos dem, da hendes hele Sjæl var hos Bennen i Sydland; Længslen efter ham, der før hans Komme var tiltagen Uge for Uge, frygtede hun for, skulde undergrave baade hen-

des Sjæls og Legems Sundhed; nu var hun atter ganske sig selv, og den fjærlige Pleiemoder vilde langt hellere vide hende lykkelig og glad hos ham, end see hende bedrøvet og længselsfuld i Hjemmet.

Anna saa forbauset paa Fru Rosen, men sagde Intet. Kammerraaden, der imidlertid var kommen til, lod som han overhorte Samtalen, og Love, der uden videre tog sig Alt til Indtægt, takkede for hendes Samtykke med Ytringer af den umiskjendeligste Glæde, „hvorved hun gjorde ham til det allerlykkeligste Menneske paa den hele vide Jord.“ Louise havde ikke været i Stuen, da Love indledte den Samtale, hvis Udfald nu saa ganske stemmede med hans Drømmer, og kunde derfor ikke i første Dieblif fatte, hvad der satte ham i en saa opremt og livsalig Stemning; da han havde forklaret hende det, vis paa, at hun vilde dele hans Jubel, modsatte hun sig imidlertid denne Forandring i den alt forlængst trufne Aftale, bebreidede Tanten mildt, at hun nok ganske havde glemt den Mand, der skulde forene dem, og ikke kunde komme i disse tre Dage, og vedblev sin Paastand, at Hvitiden skulde berøve, indtil en af de første Dage i Oktober, den allerførste, om Love vilde. Da hun ikke var til at overtale, thi den Kvinde, der ved sagtnodig Eftergivenhed beier sig for

Mandens Ønsker og Fordringer i Hverdagslivet, er som oftest Den, der bedst forstaaer at holde paa et givet Løfte fra ham og lade sit Ønske faae en lydelig Stemme i væsentligere Punkter, maatte Love da finde sig i at reise tilbage uden hende, og trøste sig med, at de 8 til 9 Uger, der laae imellem Diebliffet og den omtvistede Familiefest, vel ogsaa vilde faae Ende.

Og de omtalte Uger forløb. Den første Okttober, der var fastsat til Bryllupsdagen, var nær forhaanden; al Virksomhed og Travlhed i Fru Rosens Huus i den Anledning var tilendebragt, og man ventede postdaglig Meddelelsen om Loves og Pastor Hvids bestemte Komme — thi de tilkommende Svogre og gamle Venner, der boede i hinandens Nærhed, vilde, som rimeligt var, følges ad til Hovedstaden — da et Brev fra Love meldte Louise, at uventede Hindringer og uforudseete Forretninger gjorde hans Nærværelse i Hjemmet nødvendig, netop i de Dage, han alt længe havde glædet sig til, det Tidspunkt, da Maalet for alle hans Ønsker og Længsler, hendes fuldkomne Besiddelse, vinkede ham, og at han med nogle Linier havde underrettet hendes Broder om denne Opsættelse i deres Reise. Dertil spurgte han Louise om, til hvilken Tid, hun nu ønskede Brylluppet skulde finde Sted, da vilde han indrette sig der-

efter; at han gjerne saa det ret snart kunde feires, det var hun vist overbevist, om men hans egne Onster traadte tilbage for hendes; foretrak hun at blive hos Tanten, indtil Dienoperationen var overstaaet, da vilde han dæmpe sin Længsel efter hende, og ikke stille sig imellem hende og den barnlige Pligt, der kunde tilskynde hende til at ofre Fru Rosen Omhu og Pleie under den farefulde Kur; hendes næste Linier imødesaae han med den inderligste Længsel, og var som stedse hendes til Døden trofaste Theodor.

Om Louise blev bedrøvet og forbavsset ved denne uventede Dypfættelse eller ei, skulde ikke være let for Nogen at afgjøre; thi hun havde i den sidste Tid atter været stille og indesluttet, paa Grund af det alvorlige Wendepunkt i hendes Liv, hun gik imøde, meente man, eller søgte man at mene; Loves Brev besvarede hun punktlig som hun pleiede, og skrev efter Aftale hver Uge, men der gik henved fire Uger før hun atter hørte fra ham; upaatvivlelig var denne Tavshed en Følge af hans mangfoldige Forretninger, thi han havde viist, at Lyst til at skrive manglede ham ikke, derved, at han fra to Stationer havde sendt hende nogle kjærlige Linier paa Hjemreisen til Sydland i Slutningen af Juli Maaned. Strax ved Tilbagekomsten til sit Embede

skrev han hver Postdag; nu vare Brevene bleve sjældnere, som sagt, sandsynligviis paa Grund af hans Forretninger. Louise vidste, at hans Embede gav ham Meget at tage vare, derfor undskyldte hun ham stedse; men de Andre meente, at han dog vel nok kunde finde Leilighed til at skrive nogle faa Linier. Iovrigt var hun vel stille, men venlig og tilfreds; kunde man have seet i hendes Indre, da vilde man maaskee stedse have fundet det i Taarer.

En Eftermiddag hen i Oktober, da Anna og Louise havde talt meget længe sammen om, hvad der vel var rigtigst, at blive Vinteren over hos Tanten, der muligen i Slutningen af den skulde underkaste sig den farlige Operation, eller forlade hende forinden, bragte Pigen Louise et Brev, som et fremmed Bud havde afgivet.

Da hun aabnede det, fandt hun med en ukjendt sikker Haandskrift disse Linier:

„Derfor Gode Hvid er, hvad det almindelige Dømmeme anseer hende for, en retsindig og menneskekjærlig Dame, da vil hun ikke bygge sin Lykke paa en anden Kvindes Ruin, uden at hjælpe denne Fortrængte og Fortrykte tilrette, saavidt det staaer i hendes Magt.

I Studiestræde Nr. 114 vil hun finde en Saadan; hendes Navn er Erna Klein."

"Erna Klein! det er mærkeligt, det er gaadefuldt! sagde hun ved sig selv og grublede over disse Sedler uden Navns Underskrift, der bleve tilstillede hende. Det er jo atter samme Navn. Erna Klein! gjentog hun!"

Mogle Dieblikke blev hun siddende tavst og tankefuld, og Anna, der vidste at dømme den Spænding hvori Veninden stedse befandt sig, efter rette Maalestok, forstyrrede ikke hendes eftertænkssomme Grublen; men da Louises længe tilbagetrængte Smerte brød frem, og de klare Taarer trillede hende ned ad Kinderne, da tog Anna venligt hendes Haand og spurgte deeltagende: "Er Din Veninde dele den Sorg med Dig, der knuger Din trofaste Sjæl?"

Louise hældede sit Hoved til hendes, takkede hende for hendes Kjærlighed og fortalte, hvad der satte hende saameget i Bevægelse ved Modtagelsen af disse Linier, hvorledes hun alt engang tidligere havde modtaget en Seddel fra den heri nævnte Pige, og var gaaet til det Sted, hun havde betegnet hende som sin Bopæl, men uden at kunne finde hende der, og hvorledes hun derimod paa Gangen havde truffet Lieutenant Pral, der ligeledes søgte samme Person efter en skriftlig Op-

fordring fra hende, samt omtalte det Uhyggelige for hende i at træffe sammen med Pral der, hvilket end mere foregedes ved den Maade, paa hvilken han havde tiltalt hende, og hvorledes nu dette Naavn atter blev bragt frem for hende og lagt hede paa' Sinde saa hemmelighedsfuldt, saa uhyggeligt og saa forstyrrende, at hun slet ikke vidste, hvorledes hun skulde forholde sig, for at handle som det var rigtigst og bedst.

Anna havde kun saare sjældent seet sin Veninde i en saa nedbeiet og veemodig Stemning som den, i hvilken den modtagne Seddel og de Omstændigheder, der stode i Forbindelse med den, havde bragt hende, og hun blev næsten ligesaa bevæget som Louise, men søgte at befjæmpe sin Veemod og Frygt, for ikke at tabe den Kraft, der var fornøden for at hjælpe den Betsynrede tilrette. Hendes Forsøg, at formaae hende til aldeles intet Hensyn at tage til den afgivne Seddel, der ikke fortjente at paaagtes, da den taledes til hende paa en saa skjult og underfundig Maade, at Brevsfriveren ikke engang havde naaet sig, led Skibbrud paa Louises Fasthed, der ingen Grunde vilde høre imod det Onske, at opsoge den Ulykkelige, der nu anden Gang tyede til hende om Hjælp; et Onske, som hun selv tilstod blev forhoiet derved, at hendes egne Forhold og Interesser,

efter de anførte Ytringer at dømme, vare i nye Forbindelse med hendes; hvorledes det end gif maatte hun have Lys i Sagen, men paa hvad Maade det skulde skee, uden at krænke eller saare Den, der maaskee alt havde lidt Meget, kunde hun ikke udfinde.

Anna gik ind, at de maatte forudsætte, muligen at kunne blive forte bag Lyset af En eller Anden, at det nævngivne Fruentimmer maaskee enten slet ikke var til eller ikke var deres Medfølelse og Hjælp værd i den Grad, som Louise formodede, og at det i ethvert Tilfælde var nødvendigt og fornuftigt, at de vare paa deres Post; men det var ikke let for hende, at gjøre den bekymrede Veninde begribeligt, at saadanne Misbrug kunde finde Sted; tvertimod bad hun hende, uden Opsættelse at gaae med hende til det betegnede Hus; thi det de meest havde at frygte for og være paa deres Post imod, var deres egne Reflexioner og Bestræbelser for ret at bære sig fornuftigt ad, hvorved en Bedrøvet og Ulykkelig maaskee kunde komme til at lide end mere. At der var en Saadan, der havde Krav paa hendes umiddelbare Deeltagelse og Trost, det følte hun i sit eget urolige og kvalfsyldte Indre; thi ingen Sympathi er stærkere end den imellem sorgtyngede Kvinder.

Alt hvad Anna efter mange Forestillinger og

Overtalelser kunde opnaae af Louise, hvis urovarslende Stemning hun saare ugjerne vilde see foreget ved et Besøg hos den antydede Forstødte, var, at hun fik hendes Tilladelse til først at gaae alene til den efter Seddelen opgivne Bolig, for der at indhente de baade direkte og indirekte Oplysninger, hun fandt meest hensigtsmæssige, hvilke hun da maatte love, uforbeholdent og med alle Biomstændigheder at meddele hende.

Det Hver, Anna havde paataget sig, var tilvisse ikke let, og der behøvedes hendes hele kjærlige Hjerte og kloge, rolige Udseende for at udføre det fyldestgjørende og tilfredsstillende. I den nævnte Bolig fandt hun, efter forgjæves at have erkundiget sig hos de andre Huusbeboere om Erna Klein, for hvem dennes Navn var ganske ukjendt, i et tarveligt, men hyggeligt og meget ordentligt Værelse, et endnu ungt Fruentimmer af et saare tækkeligt og beskedent Ydre, der, tilsyneladende forbauset over det uventede Besøg, svarede bekræftende paa Annas venlige Spørgsmaal, om hun var Erna Klein? Det lidende og kummerfulde Udtryk, der gav den sex og tyveaarige Pige et langt ældre Udseende, og de to Smaadrenge, der sad ved et lille Bord, beskæftiget med noget Legetøj, viste strax Anna, at der var nogen Sandhed i den tilfældige Seddel og at hun

var kommet til det rette Sted. Uden Indledning og Dmsvøb bad hun den unge Moder at anse hende for en Veninde, der kom i en redelig Hensigt, og af den Grund tilgive ikke alene hendes Besøg, men ogsaa den Indblanding i hendes private Liv, hun ellers under ingen Omstændigheder turde tillade sig, og Erna, der havde de fleste Ulykkeliges Lod, at være forglemt, tilfidesat og krænkert, blev ved det milde venlige Sprog, der paa en agtelsesfuld Maade lod fra Annas Læber, end mere forbauset end ved hendes Besøg.

„De er jo Moder til disse to Glutter,“ sagde Anna derpaa og hjært tegnede en fireaarig Dreng, der forklarede den to Aar yngre Broder et stort Billede, der laa for dem. Moderens Taarer flode hyppigt; hendes Blik og et svagt Nif besvarede Spørgsmaalet. „Ja, vel kan en Moder have Grund til Beemod og Smerte ved at tænke sig saadanne Billeder af den reneeste Ufskyld engang træde ud i en Verden, fuld af Svig og Falskhed, vedblev Anna; men en Moders Kraft og Mildhed virker Meget, ikke alene for Barndomslivet og i Barndomsaaarene, men for Unglingen og ud over Mandens Liv, og — af en Taaresæd bliver der, ved Velsignelsen fra oven, ofte en Glædeshøst; lad det være deres Haab

og Trøst i alle de mødefulde Timer, De endnu kan have tilbage.“

Da hun derpaa gik over til at tale med hende om den Dpfording, der var tilstillet Louise, hvis Navn hun dog ikke nævnede, hørte hun, at Erna var ganske uvidende om, at Nogen paa hendes Begne havde anmodet om det Besøg, der nu blev hende til Deel, og erklærede Anna, at hun ikke havde det Haab, at hendes Paa-rørende og tidligere Bekjendte gjorde noget Skridt for at mildne hendes Stilling og Forhold i Livet, da hun tildeels var ukjendt for dem nu, og tildeels havde trukket sig ganske tilbage, og spurgte, om hun ikke turde see den Seddel, der havde fremkaldt dette venlige Besøg, som hun følte sig saa glad ved.

Anna gav hende det lille Brev, som hun hurtigt tog, men saasnart hun havde kastet Blikket paa det, udbroød hun med dæmpet Stemme: „Gud! det er jo hans Haandskrift!“ og idet hun rakte Seddelen tilbage, sagde hun i en endnu sagtere Tone: „De er altsaa Frøken Hvid?“

„Nei, Erna! jeg er ikke Louise Hvid, men jeg er hendes Veninde, hendes Søster; mit Navn er Anna Bugl.“

„Hun vilde altsaa ikke selv komme til Den, der

engang var fuld af Tillid og Haab som hun nu er, der engang var elsket og elskede igjen, men elskede Mennesket mere end Gud, og derfor nu kun er en foragtet og forstødt Kvinde."

Ikke uden Forundring hørte og saae Anna dette unge Fruentimmer, hvis Tale og Væsen robede en meer end almindelig Dannelse. "Louise Hvid kjender ikke til Foragt og Uvillie," svarede hun den sønderknuste Erna, "hendes Sjæl har kun venlige og deeltagende Følelser for Ulykkelige og Bedragne, og hendes hele Sin staaer til at mildne skeet Uret og lindre bitre Grindringer; men jeg har aftryglet og afvounget hende det Løfte, at hun vilde overlade mig alene at gjøre Deres Bekjendtskab og erkjendige mig om, paa hvilken Maade vi bedst kunne være Dem til Nytte; en af de første Dage vil hun sikkert komme til Dem."

"Og han? spurgte Erna."

"Hvilken han, kjære Erna!"

"Brevsfriveren, Frøken Hvids Brudgom."

"Brevsfriveren er ikke Louise Hvids Brudgom."

"Er Frøken Hvid da ikke Næstesor Løves Brud."

"Jo! men Løve har ikke skrevet denne Seddel."

"Og De troer ikke, jeg kjender den Mand's Haandskrift, der har knust min Sindssro og bragt Skjændsel

og Anger over mig. Under en fleeraarig Forbindelse er der ligesaavel faldet skriftlige som mundtlige Tilsagn om evig Trost og uforanderlig Kjærlighed, og disse Skrifttræk ere mig altfor velkjendte, og have altfor ofte været imødesete med Længsel, til at jeg skulde tage fejl af dem. Brevet er fra mine Børns Fader."

Udtrykket i Ernas Stemme fik et Anstrøg af Bitterhed, og Anna vidste ikke ret, hvorledes hun skulde berigtige den Misforstaaelse her viensynligen fandt Sted, uden at udsætte sig for at blive mistydet af hende, eller imod sin Villie saare hendes kvindelige Følelse; imidlertid trængte hendes milde, usfrømte Deeltagelse saa dybt ind i den Redtryktes Sjæl, at hun lidt efter lidt uopfordret meddeelte hende sit tidligere Liv og Bekjendtskabet med hendes Børns Fader.

Ernas Forældre havde Begge hørt til den høiere Middelsklasse i Samfundet, og vare i en ung Alder blevene forenede i Egetestab efter et fleeraarigt Bekjendtskab; men Faderens tidlige Død, saa Ar efterat han var kommen i Embede, satte Moderen med tre smaa Børn i en trængende Stilling, da hendes Pension af 100 Rbd. aarlig, — den, der sædvanligviis tilstaaes en Adjunkts Enke, — langt fra var tilstrækkelig til de uundværligste Fornødenheder. Ved velgjørende Bidrag

havde hun vel faaet fri Bolig, og havde desuden en ubetydelig Arvesum, men maatte dog forene Arbeide med Sparommelighed for at skaffe Børnene en nogenlunde anstændig Opdragelse; netop i Ernas Konfirmationsalder var hun ved en uventet Død kaldt bort fra dem, og den unge Pige maatte staa ene imellem Fremmede i den Alder, hvor en Moders Ord og Raad er det tryggeste Børn. Nogle Paarørende antog sig de yngre Sødskende og sørgede for, at Erna kunde opnaae saamegen Færdighed i kvindelige Haandarbeider, at hun derved kunde erhverve sit Udkomme. Hun forskaffede sig snart denne, var flittig og arbeidsom, og af denne Grund, saavelsom formedelst hendes dannede og takkelige Væsen, afholdt og gjerne beskæftiget i nogle agtede Huse, i hvilke hun da, paa de Tider hun var til Hjælp der, blev behandlet paa en ganske anden Maade end den, der sædvanligviis bliver de stakkels Piger tildeel, som henregnes til den Klasse, der i Almindelighed med Betoning kaldes „Syjomfruer.“

I en af disse Familier havde hun uheldigviis gjort Bekjendtskab med Pral, der havde lovet hende Egteskab, men kun skabt hendes Ulykke.

Efter den omtalte Meddelse havde hun viist Anna endeel Sedler, der alle vare skrevne med samme Haand-

skrift som Louises, og tillige et Miniaturportrait af en Mand, som Anna ikke troede at gjenkjende, men dog idetmindste var vis paa, ikke forestillede Louises Brudgom.

Uden at meddele Grna denne Overbeviisning, bad hun hende give en ret tydelig Skildring af Smaa børnenes Fader, og den stakkels Moder beskrev hans Ydre paa en Maade, der ligesaavel kunde passe for Løve som for Originalen til det Billede, hun holdt i Haanden. Med Løfte om at komme tilbage næste Dag og bringe Louise Hvid med sig, tog hun Afsked fra den lille Kreds.

Overbeviist om, at kunne berolige Veninden med den Forsikring, at hendes Lykke ikke blev grundet paa en anden Kvindes Bekostning, skyndte den trofaste Anna sig tilbage til Louise, men maatte lade sig nøie med at nikke til hende med glade Miner, for ikke at vække Fru Rosens Opmærksomhed, og først da de to Søstersjæle om Aftenen efter at den gamle Kone, hvis Hviletid paa Grund af den stærke Diensygdom var meget fremskyndet, havde trukket sig tilbage, kunde den One meddele og den Anden høre, samt Begge overveie Midler til at formilde den beklagelsesværdige Grnas skuffede Tillid og nagende Sorg.

Louise var bleven noget beroliget ved Annas For-

klaringer, men Glæde og Tilfredshed vare alligevel vegne fra hende, og det Brev, Posten bragte hende fra Love, det første efter at han havde meldt hende Brylluppets uventede Opfattelse, var heller ikke istand til at opklare hendes stille, takkefulde Stemning. For hende som for Fru Rosen var Annas Ophold i deres Kreds saare behagelig; den værdige gamle Dame blev ved denne livlige Piges Dmgang ofte draget bort fra mørke Tanker og censomme Dieblikke, som hun upaatvivlelig vilde have havt for mange af, dersom hun under Pleiedatterens veemodige Stemning havde boet alene med hende, og Louise fik mere Tid og Leilighed til at hengive sig til stille Drømme og Overveielser, end hun ellers vilde have været istand til.

Efter Aftale gik Veninderne næste Dag til Grna, hvis hele Ydre og Bæsen tiltalte Louise endnu mere, end det forrige Dag havde været Tilfældet med Anna. Ikke uden dyb Bevægelse hilste de to Kvinder hinanden, som vare bragte sammen efter en nedrig Plan, men — thi endnu og til Verdens Ende vil det jo stee, at Menneskene tænke ondt i deres Hjerter, men Gud veed at vende det til det Gode — hvis Bekjendtskab havde ensfellige Følger, idetmindste for Den iblandt dem, der

i sit Indre havde Mindst at staae imod med under Lidelsers og Provellers Byrde.

Erna forekom Louise, der havde tænkt at søge Leilighed til at forespørge sig om, hvorvidt hun kjendte til Indholdet af den Seddel, der var kommen hende ihænde Vinteren forud, ved at fortælle hende, at hun, efter Loves Tilskyndelse, tidligere havde anmodet hende om et Besøg, og at det havde været en sand Hjertesorg for hende, at hun var udebleven. Louise oplyste hende nu om, at hun til den bestemte Tid var gaaet til hendes opgivne Bolig i Gothersgade, uden at have været istand til at træffe hende der, og at det ogsaa havde gjort hende ondt, at hun ved en eller anden Misforstaaelse var bleven hindret fra at opfylde det Onske, Seddelen indeholdt.

„Gothersgaden! sagde Erna, der har jeg aldrig boet.“

„Ikke paa Hjørnet af Gothersgade og Slippen, spurgte Louise?“

„Aldrig! I fire Aar har jeg havt denne samme Leilighed.“

Louise blev staaende eftertænksom. „Harde De selv skrevet de Linier, jeg modtog?“ spurgte hun derpaa.

„Ja! Jeg havde hørt tale om Deres fromme,

retfjindige Tænkemaade, og vilde bede Dem om at lade mig beholde mine Børns Fader, der af Mangel paa Penge til at kunne gjøre det behørigte Indskud i Enkekassen, ikke tidligere havde kunnet ægte mig; at dette ikke var hans Hensigt havde han aldrig omtalt, før den Aften, han stadfæstede hvad der var kommen mig for Dre, hans Forlovelse med Dem, og her havde jeg da Nøglen til den forandrede Opførsel, han i længere Tid, næsten siden den yngste af Smaa børnenes Fødsel, havde viist mig."

„Havde Theodor Loves Brud ikke alt kjendt „den Kval, der kan ligge imellem Kvinde og Mand,“ da maatte dette Dieblif have lært hende den.

„Men Udskriften havde jo ikke den samme Haandskrift, som der fandtes inden i Brevet,“ sagde hun derpaa.

„Love skrev selv udenpaa, ligesom han og paatog sig at skaffe Seddelen bort til Dem; o, han vilde jo ogsaa saa gjerne igjen tilhøre mig og Børnene,“ sagde hun, „og haabede Alt af Deres Gudelmodighed.“

„Men sidenefter?“

„Var ogsaa han bleven skuffet i sit Haab om Deres heie Sindelag, sagde han, og vilde nu afvente gunstigere Tider; imidlertid bleve hans Besøg og hans

Hjælp stedse sparjommere, og jeg fik nu Dinene op for min Ulykke; før han i Foraaret reiste bort bad han mig, atter at henvende mig til Dem og bede Dem om en Samtale; men jeg har ikke kunnet besvemme mig dertil; nu har han jo selv gjort det; men denne Adfærd fra hans Side spaaer mig intet Godt, ei heller for Dem."

"Der let kan blive hendes Livs Mephistopheles!"
Iød det i Louises Indre.

Erna græd stille hen for sig og gennemlevede atter i Tankerne de mangfoldige Diebliske fulde af Lidelse og Kval, Bekjendtskabet med hendes Børns Fader havde ført med sig, og Louise havde alt for Meget at ordne i sit eget Indre, til at hun kunde slaae paa den rette Stræng for snarest muligt at gjøre Besøget glædeligt og fredbringende for den Forladte. Men Anna var tilstede, og hun kunde og burde ikke længe tillade den Spænding, i hvilken de Provede befandt sig; derfor afbrød hun snart Tavsheden ved at spørge Erna, om det Onske, hun igaar foreløbig havde ytret, at kunne forlade Kjøbenhavn med sine Børn, endnu var fremherfende hos hende?"

"Ja tilvisse! svarede den Adspurgte; det er mit høieste og inderligste Onske. I en lille Provindsby

haaber jeg, stille og ukjendt at kunne leve for og med mine Børn, og ved uafbrudt Flid ernære dem med mine Hænders Arbeide; men hvor skal jeg, der staaer ene og ukjendt i Verden, og ikke har Mod eller Ret til at anmode Noget om Raad og Medvirkning, kunne opnaae et saadant Gode!"

Erna vidste ikke at et ubekjendt, stilhedelskende Gruentimmer i en Provindsby næsten stedse bliver betragtet med tvetydige Bine, og, med eller uden Grund, Gjenstand for Klafferyge; thi de indfødte Provindsboere ville altid vide Bessed med Individernes private Forhold, og ikke alene med de Paagjældendes, men med deres Forældres, Sødskendes, ja endog fjernere Beslægtedes; ere alle tilstrækkelige Dphysninger ikke at erholde, og Bedkommende selv ikke saa meddelelsessyg som de Videlystne ere spørgebegjærlige, da er Staven brudt over den Ukjendte, og de Fleste ville vende Ryggen til Den, der maa skee er af meget simpel Herkomst, maa skee er overmaade fattig, maa skee har gjort noget Galt, eller maa skee — hvad der næsten er det værste af Alt — selv føler, at hun ikke er værdig til at komme i bedre Selskab eller ikke kan stikke sig der.

"Vi ville ret alvorlig tænke over dette billige Dnske,

kjære Erna!" svarede Anna, "og gøre Alt, hvad der staaer i vor Magt for at fremme det; men see først og fremmest til at faae den tilstræffelige Klarhed over Deres Forhold, og over hvad De endnu kan have at haabe og vente af Børnens Fader!"

"Af ham? o, Intet uden Forglemmelse! og ikke for Alt i Verden vilde jeg tye til ham om Raad og Hjælp. De veed ikke, hvor han har nedværdiget mig, daaret mig med sine Løfter og drevet Gjæk med min Tillid og Hengivenhed for at tilfredsstille sin egen Eidskabelighed!"

"Stakkels Erna! sagde Louise deeltagende, De maa have lidt Meget; men, tilgiv om mine Ord klinge haarde, vogt Dem for at nære nogen Bitterhed i Sjælen mod Stifteren til Deres Ulykke, De vil derved blive end mere ulykkelig, thi De vil bortgive den bedste Deel af Deres Anger, Ydmygheden og Selverkjendelsen, og kun gemme de bitre Bestanddele af samme: Uvillie, Bevidstheden om tilføiet Uret og hadefulde Følelser."

"O, vidste De, Frøken! hvor skræffelig den Kamp er, man har at stride i sit Indre, naar man er gaaet tilgrunde ved skuffet Kjærlighed; da vilde De sikkert finde min Bitterhed undskyldelig!"

"Tilgrunde, Erna! For Nogen tale om at gaae

tilgrunde, der beholder Følelsen af at eie en fuldtro Ven, om og alle Andre svige, en mild og tilgivende Frelser, der modtager os med aabne Arme, selv naar vi have fjernet os længe og langt fra ham?"

"De veed ikke hvor et Menneske kan berede Kval og Smerte for et Andet, og gid De aldrig erfare det," svarede den Bedrøvede.

"Men der kjendes ingen menneskelig Kval og ingen Elendighed paa Jorden, som ikke tilhylles i Gethsemanes Skygger."

"O, hvor ofte har han ikke lovet mig Trost og indtil Døden," sagde Erna, der ikke var istand til at følge Louises Fingerpeg, men hvis Tanker derimod stedse søgte den utro Ven, "og hvor bittert er jeg nu ikke skuffet. Naar jeg om Morgenens aabner mit Øie er min første Tanke hans Utroskab; med denne Tanke lukker jeg det omsider om Aftenen, og ved hver Time paa Dagen gjenkalder den for mig."

Louise saae veemodig og deeltagende paa hende; hendes Hjerte bedrøvedes ved den Lidendes Sorg, men endnu mere ved den Fristelse, Sorgen førte med sig, og den Tungsiindighed, der var ved at vinde Magt over hende. Hun vilde saa gjerne have talt med hende om

den Fordring, Troskabens Herre stiller til os Alle, og som vi saa lidet fyldestgjøre, om, hvor ofte vi Alle svige ham, der har langt gyldigere Krav paa vor Troskab, end vi have paa Menneskers, og om hvorledes vort første Morgensuf kunde være, ikke Erindringen om Verdens Utroskab, men Fornyelsen af vor egen høiere Troskabs Pagt. Men hun tav, fordi hun følte, at det ikke vilde være Erna til allerringeste Gavn at tale nu.

Da Anna saa Louise saa ganske henjunken i Tanker, kunde hun vel tænke sig, hvad der foregik i hendes Sjæl, og Ernas Bevægelse tydede noksom hen paa, hvormed hendes Tanker vare bestjæftigede; hun afbrød derfor Tavsheden ved at bede Erna vise hendes Beninde Billedet af den Mand, hun igaar havde omtalt, og det udtalte Onske blev strax efterfulgt.

„Er det? er det?“ spurgte Louise og saa forbauset paa de Andre, thi hun havde strax i Billedet gjenkjendt Lieutenant Pral —

„En Afbildning af de to Smaabørns Fader, Ernas troløse Ven,“ tog Anna hurtigt Ordet.

„Men det er ikke Love, det er —“

Paa et Tegns af Anna holdt hun inde, og Erna, der ufravendt betragtede Billedet, havde heldigviis ikke ganske fulgt Louises sidste Ord, men var standset ved

Annas Ytring, som hun sagte gjentog: „af Ernas tro-
løse Ven!“

„Har De nogensinde seet denne Mand?“ spurgte
Louise strax efter og viste Erna et lille Daguerrotyp
af Love, som hun bar i en aflang Guldkapjel, omtrent
af Størrelse som et almindeligt Dameuhr.

„Ja flere Gange, sagde Erna strax, og hendes
Mafsyn opklaredes; han har oftere været her med Love,
og stedse viist mig den største Agtelse. I min Rum-
mer har jeg ogsaa undertiden tænkt paa at tilskrive
ham og bede ham om at indvirke paa Love, til Gæld
for os her,“ sagde hun med et Blik paa Børnene, „men
jeg er stedse bleven holdt tilbage af en mig selv ube-
vidst Følelse; desuden kjender jeg ikke ret hans Stil-
ling og Bolig, men veed blot, at han er Loves Fætter.

„Denne Mand er min Brudgom, og hans Navn
er, som De rigtigt anførte: Love,“ sagde Louise med
Eftertryk.

„Deres Brudgom! Ja det kan jeg tænke, siden
De bærer hans Billede,“ sagde Erna; „men jeg for-
staaer alligevel ikke dette. Mine Børns Fader, Afses-
for Theodor Love, der er bleven forflyttet til Jydland?“

Det gjøs i Louise.

„Vi have ikke Tid til at undersøge alle specielle

Forhold nøie idag," afbrød Anna dem, "vi maae skynde os tilbage og kun alene faae Ernas afgjorte Bestemmelse at vide, om hun ønsker at forlade Byen og troer at kunne finde sig vel ved at tage Bolig med sine Børn i en eller anden lille By her i Sjælland; thi da troer jeg at kunne bidrage til at fremhjælpe dette Ønske, og vil snarest mulig see at ordne Noget for hende.

Erna udtrykte sin Erkjendtlighed og Glæde over dette Tilbud, der saa ganske stemte med hendes lønlige Attraa, og forklarede hvorledes hun tænkte at kunne skaffe sig et tarveligt Udkomme, ved at indrette en lille Modehandel.

Før de toge Afsted førte Louise atter Samtalen hen paa det Kjendskab, Erna havde til hendes Brudgom, ved at spørge, om det var ham bevidst, hvilket Forhold hun stod i til den Mand, hvis Billede de havde seet, og, hvilket Krav hun havde paa Dpreisning af denne.

"Ja, det kjendte han tilfulde," svarede den Udspurgte; "han er endog et Par Gange kommen til mig alene for at høre, om han kunde være mig til Tjeneste, og om jeg ikke behøvede Penge; og da det begge Gange virkelig har været Tilfælde, er han kommen mig rige-

lig tilhjælp. Sit Besøg har han undskyldt med, at han var sendt af Love, men jeg troer ganske vist, at hans egen Deeltagelse og Edelmødighed har bragt ham til mig og ledet hans Handlemaade."

"Erindrer De omtrent, naar han besøgte Dem alene?" spurgte Louise derpaa.

"Ja, meget vel! Første Gang var det i Efteraaret 1843, et Halvaarstid efter min mindste Drengs Fødsel; jeg havde været længe syg, lige siden min Redkomst, og kunde ikke overvinde den Smerte, Loves atter skuffede Løfte om vor snare Forbindelse havde foraarsaget mig; da kom han en Aftenstund og talte saa trøstefuldt med mig, at jeg atter fik Haab om, det ikke vilde vare længe, før mine Børn kunde være deres Moder bekendt, og overgav mig tillige en Sum, der var langt større end den, jeg pleiede at faae af Love. Siden den Tid har jeg kun seet ham een Gang, det var i Selskab med Fætteren, hvis Besøg jo desværre bleve sjældnere og sjældnere, indtil han for et Par Maaneders Tid siden, en af de allersidste Dage i Juli Maaned, kom igjen med en Understøttelse, som han foregav at være fra Love, der ved sit Embede i Sydland var hindret fra at komme hertil; men ogsaa disse Penge troer jeg vare fra ham selv. Ikke

heller ham faaer jeg nu mere at see, thi ogsaa han er jo bleven ansat i Tydland, men jeg ønsker ham Guds bedste Belsignelse!“

Louise følte, at hendes Brudgom havde taget sig af den forladte Erna, da den pligtmæssige Hjælper forglemt og sved hende, og i sit Hjerte takkede hun ham for denne Menneskelighedsfølelse; men hun følte tillige, at han havde været Medvider i Forførerens skammelige Dpførsel mod Den, der havde ofret ham sin Sindssro og sin Sjælsfred, og Sorgen over at han kunde være en saadan Mands Umgangsven, bedrovede hende langt mere end hans vakre Dpførsel glædede hende. Al den Uklarhed og Usandhed, der er urene Forholds umiddelbare Følgesvende, traadte frem for hende, og med saadanne Forhold, der ere forkastelige baade for guddommelige og menneskelige Love, skulde hendes Brudgom være kjendt, uden at arbejde paa at faae dem udjævnet! Hun erindrede nu ogsaa, at Tanten under Loves sidste Besøg her havde fortalt ham om den Seddel, hun tidligere havde modtaget fra Erna Klein, da denne Seddel netop laa i hendes Gjemme imellem nogle andre Smaapapirer, som hun en Dag ordnede i hans Nærværelse, og han havde da vist en Ligeegyldighed og Letfind derved, som havde bedrovet hende;

thi paa en spottende Maade havde han ytret, at Sed-
delen formodentlig var kommen fra en eller anden tre-
tydig Dame, der enten havde havt Lyst til at faae
nogen Hjælp, eller, hvad der var sandsynligere, havde
havt Fornøielse af at drive Gjæk med Louises God-
troenhed og Medlidenhed; men han havde hverken ved
Død eller Mine givet tilkjende, at han vidste noiere
Besked om Grna Klein.

Med en urolig og sønderknust Sjæl forlod Louise
Grnas Bolig, og da hun kom til sin egen, lukkede hun
sig inde i sit Kabinet en halv Times Tid. Stille og
eftertænkksom sad hun en Stund, tog derpaa den Guld-
kapsel med Loves Billede, hun pleiede at bære, af Hal-
sen, og lagde den i et Gjemme, med de neppe herlige
Drd: „Skee Guds Villie, den er dog den bedste!“ Der-
efter stillede hun sig foran Vilhelm Rosens Portrait,
og ved at betragte det, løstes den Smerte, der saa
længe havde knuget hendes Sjæl, og hun græd stille
hen for sig.

Næst som hun havde fattet sig for at gaae ind
til sine Veninder, traadte Anna ind til hende. Hun
saa det veemodsfulde Udtryk i Louises Ansigt, uden at
fremkomme med noget Spørgsmaal i den Anledning,
og gav hende blot Haanden, idet hun sagde: „Min

Beninde! jeg kommer for at tale med Dig om Midler til at komme hende tilhjælp, der har erfaret, hvor bitter den Skaal er, Mændenes Lidenstabelighed og Greløshed isfjænke for den uerfarne og lettroende Kvinde.

„Det var ogsaa min Aft at spørge Dig om, hvad Du troer vi kunne virke til væsentlig Nytte for den stakkels Erna,“ svarede Louise; „hun trænger baade til aandelig og timelig Hjælp.“

„Ja tilvisse, svarede Anna; maaskee meest til den første, og den overtager Du Dig at række hende, kjære Louise! Dit kjærlighedsfulde, dybe og dybtfaarede Hjerte vil bedre end nogetsomhelst andet være istand til at mildne og aabne hendes Hjerte for Religionens Trøstegrunde, der nu ikke ere istand til at trænge indenfor den haarde Skorpe, der har dannet sig af de Krænkelser, den Troløshed og Haan, hun har maateet deie. Hvad den timelige Hjælp angaaer, da paatager jeg mig at ordne Noget for hende i den Retning, og er bestemt paa endnu idag at skrive til Doktor Steen for at formaae ham til at tage sig af hende med Hensyn til de Forberedelser, der ere nødvendige, for at hun ikke skal staae ganske fremmed og hjælpeløs i en By, hvor hun er ukjendt. Jeg har derfor tænkt paa at bede ham om at udjæge en lille, hyggelig Bolig til hende og ved en eller anden

Dame af sit Bekjendtskab skaffe hende lidt Arbeide, har hun først faaet nogle faa Kunder, da maa hun anbefale sig selv ved Dygtighed og Flid. Muligen vil det ikke kunne lykkes hende at erhverve sit Udkomme ved at sye Damepynt i den samme By, hvor vor gode Læge er bosiddende; men Lægernes Bekjendtskab er meget udstrakt, og jeg tvivler ikke paa, at Doktor Steen, der er Forekommienheden og Tjenstagtigheden selv, jo vil gjøre hvad der staaer til ham for at fremme hendes og vort Dnsse, hvad enten hun saa kommer til at blive i den By, han selv boer i, eller i Omegnen."

Louise fandt Annas Plan hensigtsmæssig og god, og den blev derfor strax bragt i Udførelse. I Løbet af Ugen fik hun Doktorens Svar, der var meget tilfredsstillende. Et anstændigt Udkomme troede han ikke, Erna vilde kunne erhverve sig paa den fremsatte Maade i den lille By, hvor han havde sit Hjem, da han havde hørt, at den alt var forsynet indtil Overflodighed med den omtalte Slags Arbeidersker. Derimod foreslog han hende, at tage til ham for at bestyre hans Pebersvende-huusvæsen; hun kunde da idetmindste uden Næringsforger opdrage sine Smaabørn, og ønskede hun at anvende sine Færdigheder i Haandgjerningsarbeider for at erholde en yderligere Haandskilling, da stod dette hende

jo frit for. „Upaatvivlelig.“ skrev den ærlige Doktor til Anna, „vil denne Forandring, som jeg foretager mig paa egen Haand, ikke vinde Bifald hos en vis Klasse af Byens kvindelige Repræsentanter, og jeg vil derved maaskee give Stof til alskens Historier; men disse Bihensyn ere saa underordnede, at de aldeles ingen Indvirkning kunne have paa mig, dersom De troer jeg paa denne Maade vil kunne bidrage til at opklare og formilde de trykkende Forhold, hvorunder Deres Beslyttede lever, og endnu mindre, dersom jeg turde forudsætte, at have givet min Skjærv til at bringe den forstandige og fromme Anna Tugls afgjorte Mening om vort Kjøns Trælleaag under Verdens Dømmeme til at vasse.

Føie Tid efter reiste Grna med sine Børn til deres nye Hjem i Lægens Huus, hvor hun under hyggelige og venlige Forhold, og ved jevnlig at faae trøstefulde Opmuntringer fra Anna og Louise, for hvem hun udtalte sin Sjæls Bevægelser, alle sine Glæder og Ungstelser, efterhaanden vandt Ligevægt og Tilfredshed igjen i Livet.

„En Fjerding Kammerjunker, men endelig af de gauste bitte smaa, der er nogle saa affhyelig store, dem kan jeg ikke fordrage; en Fjerding Brøvl, men for Alting Smaabrøvl, ikke det tunge mægtige Brøvl, man bliver opvartet med somme Steder, og for sex Skilling Kjerlighedskrandse; naar man har Kammerjunker, Kjerlighedskrandse og Brøvl, da er man godt forsynet og kan modtage hos sig hvem det saa skal være, thi disse tre Ting holde de fleste af.“ Med anførte Bested sendte Frøken Bibe den gamle Pige i Byen, der gik Grinder for Søstrene.

„Har Frøkenen Chokolade?“ spurgte den Gamle, der nok vidste, at det vilde gaae ud over hendes Been, dersom den blev glemt.

„Ja, jeg har endnu en Kage af det Pund, jeg fik paa Juletræet hos Grossererens, hvis Datter er forlovet med min Fætters Søn, Junker Sigismund, og en Kage, som jeg har vundet i en Philippine med Fru Skade, og behøver derfor ikke Noget af den Slags; men jeg maa alligevel have Bud til Urtekræmmeren i Bredgade, thi de Fremmede komme ikke til Chokolade, men

til Thee i aften; og da jeg venter de unge Forlovede idag, vil jeg gjerne gjøre lidt meer end almindelig Stads. „Bed ham derfor om 6 Appelsiner; men da jeg ikke er tilfunds at bruge flere end de 3, tager han nok imod de andre igjen, naar vi bringe ham dem imorgen tidlig; det seer ikke godt ud, kun at have 3 i Frugtfaalen. $\frac{1}{2}$ A Krafmandler og $\frac{1}{2}$ A Konfektrosiner vil jeg ogsaa spendere, men dem vi levne, maa han endelig tage tilbage; det er en stikkelig Mand, derfor gjor han det ogsaa nok. Vil han det ikke, skal Du blot tage et $\frac{1}{4}$ A af hver Slags.“ Og Stine var en stikkelig Pige, der nok vilde bringe denne Bested.

„Hvor skal jeg kjoe Brodet, Froken?“ spurgte hun, da hun var kommen nogle Skridt hen ad Gulvet.

„Det er sandt, det havde jeg nær glemt; Kammerjunkerne maa jeg have hos Hofbageren i Slottet; han forstaaer bedst at skaffe den Slags, thi hos ham faaer man dem lette og smaa, saa at de ikke veie for meget; Brød faaer man jo smukkest hos Franskbageren paa Hauserpladsen, og Kjærlighedsfrandsø bager Ingen bedre end Wienerbageren; men det er sandt, han giver ingen Tilgift, idetmindste ikke til Herstaberne, derfor maae vi hente dem i Strandstræde, lille Stine! — Froken Rode boede i Studiestræde, Urtekræmmeren i Bredgade,

den ene Bager i Christiansborg Slots Staldbygning, den anden paa Hauserpladsen, den tredie i Strandstræde. Alt dette beregnede Stine og saae fortrædelig ud.

„Den rige Fru Petersen holder saameget af Kjærlighedsbrandse og Brøvl, blev Frukenen ved, derfor veed jeg, Stine gjerne henter dem,“ og Fru Petersens Ravn var den Guldnøgle, der altid var istand til at aabne Stines Villighedsgjemme; thi snart blev der hvidsket, „der er et Par Skilling til at lade Daasen forsyne for, lille Stine!“ snart: „en Kop Kaffe med Kryderboller til paa Søndag kunde maaskee smage,“ og en Solomark, der gled fra Fru Petersens Haand ned i Stines, fulgte altid med en saadan lønlig Samtale.

Men Fru Petersen og Stine havde ogsaa været Barndoms og Ungdoms Veninder og derfor var det ikke saa forunderligt, at den godmodige Høsekræmmerenke, der i sin uafhængige Stilling og under sine blanke Kaar gjerne vilde hjælpe og glæde Andre, jevnlig mindedes Stines Trang og Ønsker; ogsaa maaskee meest for hendes Skyld var det, at det ikke varede længe, før den gamle Pige kom tilbage, baade med Ryde- og Skueretterne.

Det var Fruken Bibes Fødselsdag, derfor fandt alle disse Tilberedelser Sted; Søstrene vare ogsaa neppe færdige med Overregningen af de Udgifter, de for

ventede Besøg førte med sig, og den Besparelse der vilde have fundet Sted for dem, om de, som sædvanlig, kunde have taget imod Fru Petersens Forekommenhed med at indbyde dem til Middag, hvilket de idag vare hindrede fra ved de Nyforlovedes forventede Besøg, samt over, hvormegit der kunde spares ved den Udflugt til Fættens Landeiendom, som de vare tiljinds at foretage om feie Tid, et Besøg, de i flere Aar havde havt Lyst til at aflægge og flere Gange anmeldt, uden at have faaet nogetsomhelst Svar af ham før nu, da han havde sendt sin Ladefoged til dem med den mundtlige Bædd, „at de kunde gjerne komme, og saa kunde de følge derud med hans Sønns Kjæreste,“ førend Gæsterne begyndte at samle sig. De Fleste af disse kjende vi fra Fru Bykjær's Kaffeselskab; alle Damerne, der vare samlede sammesteds i en „fortrolig Klynge,“ indfandt sig, kun ikke den lille franske Frøken, der for kort Tid siden var raget uklar med Viberne.

Efter en høitidelig Indbydelse fra Søstrenes Side finde vi imidlertid de fornemste iblandt dem samlede der om Aftenen til en Grandisimo, nemlig: Fru Skade, Frøken Klug, Fru Bykjær og Fru Petersen; og en halv Times Tid en ung Pige, Haraldine Plade, den nævnte Junker Sigismunds Brud. Kloffen var

halvser; det var hen i Aprilmaaned, men Damerne vare alt plantede om Whistbordet, og man hørte kun Fru Skades: „Stif, for Guds Skyld stif, ellers blive vi „Lille Elem!“ Gud! see, der blev min Konge taget!“ „Er det muligt, Gud! det er jo deiligt, saa kunne vi ret faae Noget at vide,“ lod det i samme Mandedræt fra hende, efterat Frøken Wibe havde betroet hende, at hun Dagen forud havde talt med Anna Tugl, og at hun, naturligviis for Fruens Skyld, havde indbudt hende og Louise Hvid til at komme der samme Aften.

„Jeg haaber, at de dog have saa megen Taft, at de holde sig borte fra hæderligt Selskab,“ tog Kredsens Drakelstemme, Frøken Klug, Ordet. Da Ingen svarede paa denne Bemærkning, vedblev hun: „Jeg for min Part ønsker ikke, at Damer, der have givet saa megen Grund til Dmtale, skulle regne sig til min Dmgangskreds og jeg troer, det er Enhvers Pligt at lade dem forstaae, at de ikke, som hidtil, kunne træde op i agtværdige Kredse.“

„Det er da egentlig kun Louise, der er kommen i Dmtale, svarede den ældste Wibe, der ikke ret vidste om hun skulde blive vred ved Frøken Klugs udtalte Dadel over hendes Indbydelse til Beninderne, eller meddele hende den egentlige Grund til at den havde fundet Sted; men det vidste hun, at det ingentunde

var hendes Afgt at vise disse to Indbudne nogen Opmærksomhed eller forskaffe dem nogen Opmuntring, og ikke for Alt i Verden vilde hun, at de skulde regnes til hendes Omgangskreds.

„Sig mig hvem Du omgaaes, og jeg skal sige Dig hvem Du er,“ lod det fra den over sin Dyd og sit gode Navn og Rygte saa ængstelige Frøken Klug, hvis Tanker vist ofte med Taknemmelighed burde søge Kammerraad Rosen. „Anna Fugl og Louise Hvid ere saa uadskilligt samlede, at man ikke godt kan tænke sig den Gnefskyldig og den Anden dydig.“

„Kon det da virkelig er sandt, at Forlovelsen er gaaet overstyr imellem Frøkenen og den smukke Kæsesfor Love?“ spurgte Fru Bykjer deeltagende; „det vilde dog virkelig gjøre mig ondt.“

„Sandt? det er saa sandt som at De seer mig her for Dem!“ svarede Fru Skade; „men hvorfor gjør det Dem saa ondt, min lille Frue?“

„Jh min Gud, lille Fru Skade! er det da ikke altid tungt, naar Kjærestefolk slaae op med hinanden; de have jo dog været saa gode Venner, og saa skulde de til at være fremmede og uvenlige mod hinanden. Det er et sandt gammelt Ord, som siger, at Albuestød og Kjæresteforg ere de eneste Under, der gaae til Hjertet, og

jeg bliver altid bedrøvet, naar jeg hører, at Djævelen har havt sit Spil imellem Forlovede og faaet dem skilt ad."

"De er en mere medlidende Præstefone end jeg, min Gode! sagde Fru Skade; men jeg vil dog trøste Dem med, at slike Hjertesorger snart kunne glemmes; thi jeg var som ude af mig selv, da min første Brudgom slog op med mig; jeg paastod, at jeg ikke kunde overleve det, og inden et Aar var jeg Fru Skade, og saa lystig og glad som om jeg aldrig havde havt Sorg."

"Ja, De har nu ogsaa et lykkeligt Humør, sagde Fru Petersen, og var saa heldig at blive gift; derfor kan De sagtens være glad."

"Skulde det vel være en Lykke at blive gift? spurgte Frøkenerne; den Lykke kunne da Alle opnaae, der have Lyst dertil."

"Min bedste Prudentia!" sagde derpaa Frøken Bibe, der endnu ikke havde kunnet opnaae at give den Forflaring, hun ønskede at aflægge om Grunden til de to Veninders Indbydelse. "Du kan da nok tænke, at jeg har en gyldig Marsag til at ville see de omtalte Damer her, og denne er, at faae at vide af Anna, enten det er Love eller Louise, der har havet Forlovelsen; det er mig af yderste Vigtighed at faae det at vide, og det er vist heller ikke Dig ganske ligegyldigt, dersom

jeg skal domme efter den Iver, hvormed Du i forrige Uge stredes med min Søster om, hvem af dem der havde brudt. Som sagt, jeg har naturligviis indbudt dem for en Form's Skyld, thi jeg er meget vis paa at de ikke komme, idetmindste ikke Louise."

"Hun kan vist ikke forlade sin Tante," sagde Fru Bytjær. Stakkels Professorinde Rosen! hun har rigtig nok haft en drøi Tid, baade den Sorg med Forlovelsen, der gif overstyr, og saa den stræffelige Operation; men Gud stee Lov! hun kommer til at see med Diet igjen, og det andet Die skal der ikke gøres Noget ved for om et Par Mars Tid. Ja, Menneffene kunne rigtignok gaae Meget igjennem! En sand Lykke er det, hun har de unge Damer omkring sig, de passe og pleie hende som kjærlige Døtre; især er Louise utrættelig, hun viger næsten aldrig fra hende, pusler omkring hende, læser for hende, og veed saa deilig at gjøre hende tilpas. Man seer hende heller aldrig paa Gaden."

"Ja, det har nok sine gode Grunde at hun holder sig inde," sagde Frøken Klug; det er nok hverken for Guds eller Tantens Skyld."

"Hvad mener De, bedste Frøken Klug?" spurgte Fru Skade livligt; fortæl mig endeligt, hvad De veed."

"O, jeg veed Intet, thi jeg bekymrer mig aldrig

om Andres Anliggender; det var blot en Meddelelse af mine Veninder, Frøknerne Bibe, der faldt mig ind; men Ingen af os troe, hvad Rygtet siger."

"Og hvad siger Rygtet, spurgte Præstekonen lige-
saa ivrigt?"

"Det taler om, at hun ikke godt har kunnet lade sig see i den sidste Tid, og at hendes egen Tilstand meer end Tantens tvinger hende til at blive inde; men Rygtet tager jo undertiden feil, og til Gode for vort Kjøen vil jeg haabe, det er Tilfældet her."

"Ja, det kan De være vis paa," tog Fru Byfjær Ordet med mere Barme, end hun pleiede at tale; "sy, hvor Noget kan finde paa at fortælle stygge Historier om en saadan elskværdig Dame! Hun har da det rareste Ansigt man kan see paa noget Menneſke, og er saa mild og venlig mod Alle. Den Stakkel, der har havt saa megen Sorg! Og enten det er hende eller Løve, der har hævet Forlovelsen, saa er jeg vis paa, at Skylden dertil alene er hans. Man har da heller aldrig hørt andet end lutter Godt om hende."

"Ikke det?" sagde Frøken Bibe, "det synes mig dog, om jeg ikke tager meget feil; men det er jo snu at dække Næstens Skøbeligheder med Kjærligheds Raabe!"

"Naar var det hun blev forlovet med Nisseſſor Løve?"

spurgte Frøken Klug strax efter i en ondskabsfuld Tone.

„For noget over et Aarstid siden, svarede den ene Vibe.“

„Og naar var det, han reisste til Sydland?“

„Det er vel en 6 a 7 Maaneder siden.“

„Ja, saa er jeg temmelig rolig for, at hun ikke kommer; men jeg kunde nok lide at see Anna her, thi kjøndt hun er hovmodig og ialmindelighed spiller den Hemmelighedsfulde, kan man dog imellem med lidt meer end almindelig Snildhed bringe Noget ud af hende. Kommer Louise, da bærer jeg mig sandelig ad, som da jeg for et Aars Tid siden traf en Dame hos Fru Byfjær, hvis Selskab heller ikke kunde passe for mig; man maa dog ikke ganske give sig selv hen, om man ogsaa imellem er svag nok til at vise en utidig Overbærelse.“

Fru Byfjær tænkte et Dieblif efter og sagde derpaa: „De mener maaskee, da De traf Deres Svigerinde hos mig, Frøken Klug! men det skulde De hellere tie stille med, thi jeg synes det geraadede Dem ikke til saa stor Vre at bære Dem saaledes ad som De gjorde, og til endnu mindre at tale derom.“

Den tiltalte Frøken saae forundret paa den skikkelige Præstekone, der aldrig før havde taget Bladet saaledes fra Munden som idag; men fik ikke Tid til at

give noget saarende Svar, da haade Fru Skade og Viberne spurgte: „Naar var det? hvorledes var det? det har jeg aldrig hørt, fortæl dog!“

„Det er snart fortalt,“ svarede Prudentia Klugrolig: „Min Broders Enke, som De jo kjender, forlovede sig igjen, skjøndt hun havde havt den elskværdigste Mand af Verden. Jeg finder det altid upassende og ufvindeligt, at en Kone, der i flere Aar har været lykkelig gift, ikke kan leve stille og med sin Sorg, naar Manden er død, men strax, saasnart Lærlighed tilbyder sig, træder i Ægteskab igjen, og fornemmelig naar det, saaledes som det her er Tilfældet, er en gammel Bekjendt og Ven, hun hengiver sig til. Min saakaldte Svigerindes nuværende Mand, der jo er Præst etstedsude i Sjælland, var theologisk Kandidat, da hendes første Mand levede, og kom daglig der i Huset. Det hed sig, at han var en Ven af min Broder, men det har vel snarere været af hans Kone, eftersom det senere har viist sig; og naar man som jeg har holdt ret meget af en Afddød, kan det ikke være ligegyldigt, hvorledes Den tumler sig, der bærer hans Navn. Ethvert Menneske, der er ærefjær og har nogen ædel Selvfølelse, vil derfor finde det billigt, at jeg med Uvillie optog Meddelelsen om Forlovelsen imellem min Broders Enke og Pastor

Fast, ikke modtog dem i mit Huus, da de kom for at aflægge Bisit og senere, da jeg en Dag traf hende hos Fru Byfjær, maalte hende med et langt Blif og vendte hende Ryggen med en Mine, som jeg skal svare for, hun kan husse endnu."

"Ja, det var virkelig slet ikke smukt af Dem," sagde Fru Byfjær, "og da heller ikke, at De gif ud af Døren uden at sige et Ord til mig, uden det eneste: Farvel! Men det er nu forbi, og det er ikke værd at tale om den Ting mere; men det maa jeg dog imidlertid tilføie, at Fru Fast talte saa net om Dem, da De var gaaet og sagde, at De havde mange gode Sider; men forstemt var hun hele Tiden, thi hun kom paa Tale om sin afdøde Mand, som vi da Alle vide, hun elskede med Liv og Sjæl. Naar saa en Kone, der ingen Børn har, og i syv Aar har været Enke, vil gifte sig igjen med en brav og agtværdig Mand som Pastor Fast er, skal man da rive ned paa hende eller fornærme hende af den Grund, naar der forresten ikke er det Alleringeste at udsætte paa hende? Det er jo dog en ærlig Ting at gifte sig to Gange; Mændene gjøre det saa tidt!"

"Ja, Mændene! svarede Frokenen; det er nu en ganske anden Sag med dem; de kunne gjøre det saa ofte de finde det for godt; men en Kvinde, der gifter eller

forlover sig meer end een Gang, forekommer mig og alle jomfruelige Kvinder som en tvetydig Person; hvad siger Du, lille Harriet?"

"Jeg er ganske af Din Mening, kjære Prudentia! og beundrer Dit klare Blik og Din lyse Forstand, der bringer Dig til at udtrykke med Lethed Alt, hvad vi føle; derfor finder jeg ogsaa Louise Hvid og hendes hele Adfærd noget tvetydig!"

"Vi glemme reent vor gode Whist," sagde Fru Petersen, men hvor ibrige Spillere de Andre end vare, især naar Fru Petersen var fjerde Mand, da hun saa saa god som rede Penge, fik hun dog intet Svar, da al deres Opmærksomhed var taget i Beslag ved den Samtale, der var kommen igang."

"Tvetydig! ja tilvisse, det vil Ingen kunne nægte!" svarede Froken Klug.

"Naar der var en Lov for, at intet Fruentimmer maatte gifte sig meer end een Gang, blev Lykken ogsaa meer fordeelt i Livet," bemærkede Fru Petersen! og der behøvede da ikke at blive saa mange gamle Piger."

Disse Ord bleve sagte uden Hentydning, men de slog dog ned i de tre ugifte Damer's Sjæl og tændte strax, som om der var brændbart Stof i Overflodighed. Fru Skade, der tilsyneladende morede sig derved, sagde

netop, „tør jeg sige et Ord“ — da hun blev afbrudt af Frøken Klug, der med største Rolighed, skjøndt hendes Indre viensynlig var i voldsomt Oprør, sagde: „tør jeg sige et Ord, da vil jeg tillade mig at spørge, om en saadan Lov ikke ogsaa skulde tillade dem, der ikke ville gifte sig, at forblive i ugift Stand. Der kunde dog vel findes dem, der gjerne vilde bevare Kydskhed og Keenhed i Livet.“

Søstrene Vibe nikkede til Prudentia Klug og Den af Dem, der netop feirede sin Fødselsdag, forhoiede Festen ved atter at optage Traaden om Louise Hvid, for endnu at give et lille Bidrag til at oplyse hendes Forhold. „For at komme tilbage til Frøken Hvid,“ sagde hun, „dette omtvistede Dydsmonster, da finder jeg, at en Dame, der vil holde paa sit gode Navn og Rygte, burde vælge bedre Selskab end det, hun hyppigen søger; thi det er saa vist som at To og Tre er Fem, der er nok Ingen, hun har mere Omgang med, end en Person, der boer hjemme i vort Huus, hvis Opførsel er af den Besskaffenhed, at jeg strax vilde faae min Pige paa Døren, dersom hun søgte Samkvem med hende. Hun hedder Jomfru Klein, men det er en Jomfru, der lever med et Par Børn, som Gud alene veed, hvem der er Fader til; thi vi have passet nøie paa i det Mærstid vi have

boet der, og forhørt os hos Folkene i Kjælderens, der have boet i Stedet lige saa længe som dette Fruentimmer, for at vide hvem der kommer til hende; men der kommer næsten ikke et Menneske, og hun bliver heller aldrig seet af Nogen; det er da Tegn paa, at hun fører sit afskyelige Livet paa en rigtig udspekuleret Maade. De Gæster, der besøge hende, ere Louise og Anna; baade jeg og min Søster have mødt dem flere Gange paa Trappen, og at de omgaaes hende paa en meget fidele Maade, det bleve vi overbeviste om for en Tid siden, da vor Dør tilfældigviis stod lidt paa Klem, idet de gik op til hende; hun boer til Haven i to Værelser, hvortil Indgangen er nogle faa Trappetrin høiere end vor Leilighed, og vi kunde derfor høre, hvor fortrøligt og venligt de leve sammen: „Goddag, min gode Erna!“ hørte vi dem sige, „hvoreledes staaer det sig? hvoreledes gaaer det med Glutterne?“ Det oprørte mig rigtignok, at høre dem spørge til disse foragtelige Unger, som om det var rettsafne Folks Børn.“

„Men de stakkels Børn kunne dog ikke gjøre ved, at de ere komne til Verden under saadanne Forhold,“ sagde Fru Bykjer, der den Dag var bestemt paa at tale reent ud og modsigte Beninderne paa alle mulige Maader.

„Ikke det, jo det skulde jeg da rigtignok troe; i al Fald kan da deres Moder det,” svarede den yngste Bibe; og jeg vil ingenlunde fortænke Love i at have hævet Forbindelsen med sin Brud, naar hun havde saadanne Beninder.”

Et stort Spil, Makker! meldte Fru Bykjer den ligeoverfor siddende Fru Petersen, Grandissimo! men det hjalp ikke, Samtalen skulde fortsættes.

„Jeg vedbliver min Paastand, at det er hende, der har hævet den, fordi hun i sit Gormod vist troer sig bedre end ham, den smukke og elskværdige Mand, og hun har formodentlig i Baghaand en eller anden hæderlig Theolog, der kan forstaae at vurdere hendes Fromhed og bære over med hendes Skrobeligheder.”

Disse Frosken Klugs Ytringer med tilsvarende Kommentarer bleve pludselig afbrudte af en saa stærk Klingen paa Udgangsdøren, at den ene af Søstrene fik en nervøs Rystelse, og de andre Tilstedeværende udbrød uvilkaarligen: „Gud, hvad er det!”

„Mon det ikke er de unge Forlovede,” sagde derpaa den ældste Bibe, „dem venter jeg idag!”

„Det er vistnok uden for al Tvivl, at det er Landsbykonfekt,” svarede den rolige Frosken Klug, der aldrig som de Andre kom ud af Ligevægt.

Men der kom ingen nye Gæster, kun Pigen afgav omsider den Forklaring, at den Ringende var en Herre, der havde spurgt om hans Kjæreste var der, hvortil Pigen havde svaret, at hun ikke vidste det, men vilde forhøre sig derom, naar han vilde være saa god at sige sit Navn eller maaske selv træde indenfor. „Det Første kan gierne skee, havde han svaret, men for det Sidste skal Vorherre bevare mig, da der er saa pænt Selskab;“ hvorpaa han havde sagt, at han hed Sigismund, og at Haraldine skulde møde ham Kl. 7 hos hendes Tante.

„Hvorfor kaldte Du ikke paa mig, eller bad ham at komme ind?“ spurgte Frokenen.

„Jeg gjorde saamæn begge Dele, svarede Pigen, det vil da sige, jeg vilde kalde paa Frokenen; men han skyndte sig ned ad Trappen og sagde, det gjordes ikke nødvendigt, thi han vilde slet ikke andet, end have det Budskab til sin Kjæreste.“

„Det er da løierligt, at det Menneske kan blive ved at være saa undselig, sagde Froken Bibe; nu gænnerede han sig for at komme ind, fordi her var Selskab, og han er dog af gammel ægte Adel,“

„Hans Moders Adel var da ikke meget gammel, bemærkede Froken Klug, og saa — Landsbyopdragelsen.“

„Hvem er han, og hvem er han forlovet med?“

spurgte Fru Skade; fortæl os det dog, inden Bruden kommer, lille Bibe?"

"Han er Stamherre til Godset Klausborg," svarede Frøkenen og brøstede sig lidt, "og en Son af min kjædelige Fætter, der, som min gode Prudentia nylig tydede hen paa, i sin Ungdom ægtede en Dame, der vel var af god, men ingenslunde adelig Familie. Junker Sigismund har arvet Faderens Tilboielighed til Borgerblod, thi ogsaa han har, og det med Faderens Tilladelse, der ellers i alle Tilfælde er en stræng og bydende Herre, forlovet sig med en lille borgerlig Pige, der forresten er meget tæffelig og meget naiv. Han faaer en stor Formue med hende, thi hun er eneste Barn af en rig Grosserer, der især driver Handel med Korn og Smør; i mange Aar har min Fætter handler med ham, og kjører altid derind med Heste og Vogn, naar han kommer til Byen; saaledes er det gaaet til, at Adelsblod og Borgerblod atter bliver forenet, rigtignok imod mit Onske, det kan jeg ikke nægte!"

"Er det ellers en god og skikkelig Pige," sagde Fru Bykjær, "saa kan det jo være det samme med Blodet."

"Hvad hedder hun?" spurgte Fru Skade.

"Hun hedder Haraldine Plade, svarede den adelige Brudgoms Cousine, og er et ungt Barn paa 16

17 Kar, saa hun vel nok kan opnaae at faae lidt Skik paa sig; og jeg har ogsaa tænkt paa at tage mig ret meget af hendes Opdragelse, thi min Søster og jeg tage efter min Fætters og hans Søns inderlige Ønske ud paa Landet med hende ret snart, og blive der i længere Tid; det er jo en sand Velgjerning for et saadant Pigebarn, der kommer ind i en Familie, langt over hendes Staud, at der er Nogen, der vil tage sig af hende, og lære hende, hvorledes man skal stifte sig i Verden."

"Naar hun nu blot kan tage efter," bemærkede Fru Skade.

"O jo, hun er ingenlunde uden Dannelsse, thi hun har frekventeret et af de første Instituter her i Byen; jeg har kjendt hende fra Barn af, thi vi boede en Tidlang hos en Familie i Faderens Gaard."

I det samme traadte en ung, straalleglad Pige ind, der hilste Selskabet saa venligt og hjerteligt, som om Alle vare hendes kjære Cousins og Tanter. Hun saa godmodig og livlig, men ikke meget aandrig ud; derimod havde hun et Ansigt af det raffinerede Væsen, de kjøbenhavnske Pigeboern stedse modtage i de saakaldte store Instituter.

"Med de venligste Hævn og kjærligste Udbrud

blev hun hilset af de to Paarørende, som strax fortalte, at den længselsfulde Brudgom havde været saa elskværdig at spørge efter hende, men var strax gaaet bort igjen, da han ikke kunde træffe hende, og fordi han meente, der var for mange Damer i Selskabet.

„Gud! har han været her? det er rædsomt!“ udbrød den unge Pige, „saa var han vist gyselig vred; thi jeg havde lovet at være her Kl. 5½, og Kl. 7½ skal jeg være hos Tante; det er rædsomt, jeg maa endelig gaae strax.“

„Kjæreste Haraldine! bliv dog endelig lidt; en Kop Thee maa De da idetmindste drikke,“ bad Frøken Vibe.

„Tak, søde Frøken Vibe! men jeg tør virkelig ikke. Sigismund er saa mageløs bestemt, og bliver rasende vred, naar Andre ikke holde Ord.“

„Kommer De ikke til bestemt Tid, saa kommer han sandelig nok for at afhente Dem.“

„Nei! det er jeg ganske vis paa, han ikke gjør, det har han erklæret; og naar jeg ikke møder ham hos Tante, saa faaer jeg ham ikke at see den hele Dag.“

„Men hvorfor kommer han ikke her,“ spurgte Fru Skade, „saa at vi kunne have den Fornøielse at see ham?“

„Det er netop derfor han ikke vil komme, svarede

Haraldine; han sagde udtryffelig, han ikke vilde besees af en Flok Damer,”

Frøken Klug traf paa Smilebaandet. „De er meget oprigtig, min Gode!“ sagde hun.

„Ja, det har jeg altid været,” svarede den unge Pige, „og jeg har maattet love Sigismund, at jeg aldrig vil forandre mig, men sige reent ud af Posen, baade hvad jeg veed og hvad jeg tænker! han skjændte frygteligt paa mig engang, da jeg svarede en af vore Piger, at det var nydeligt Lei, hun havde kjøbt sig til en Kjøle, efterat jeg forhen havde erklæret ham under fire Dine, at det var mageløst stygt.“

„Det er ellers ikke meget passende at sætte sin Brud irette; det skulde De ikke taale af ham, lille Haraldine!“

„Jo, det maa jeg rigtignok taale, thi han mener det godt med mig, og vil gjerne, at jeg skal blive god og elskværdig. Og han er saa uhyre morsom og vittig! Gud, hvor han er morsom! Naar han vil at jeg skal give ham Haanden, siger han næsten altid: „ræk mig Floielspoten!“ og naar han vil tale med mig, fløiter han paa en eller anden Maade, saa veed jeg strax efter den Melodi han fløiter, om vi skulle spadserere sammen

eller sætte os ind i et andet Værelse, eller hvad han vil."

Det snaksomme Pigebarn saae ikke de forskjellige udtryksfulde Miner, der afprægede sig paa de Omkringværendes Ansigter. "Jeg maa endelig bort," vedblev hun, "thi jeg veed hvad han siger, dersom jeg kommer sildigere end han har bestemt," og hun var nu ikke at overtale til at blive længere."

"Og hvad vil han da sige, den djærve Landjunker?" spurgte Frøken Klug koldt.

"Ja, det kan jeg ikke gjentage, thi de kunde gjerne blive vrede over det her, og han mener dog ikke noget Ondt dermed."

"Sig det kun, kjære Haraldine! had de Andre, hvis Nysgjerrighed var bleven vaft; der er saamæn Ingen her, der vil tage det ilde op; og da hun betænkte sig, blev der tilføiet: „er det Dem, der har lovet Deres Forlovede altid at tale reent ud af Posen?"

Det hjalp. "Ja, jeg kan da egentlig gjerne sige, hvad han truede mig med da vi skiltes ad. „Bliver Du mig for længe borte," sagde han, "saa troer jeg, det er fordi, Du skal lære at skjære Næse og Øren af Folk;" han er jo altid saa uhyre morsom."

Alle Tilstedeværende fandt ikke Junker Sigismund mor-

som, idetmindste hørte man et sagte udtalt: Bondefnold! fra nogle Læber og et: „Ih, Gud bevares!“ fra andre.

„Naar er det vi skulle reise til Klausborg?“ spurgte den yngste Vibe, der traadte ind fra Siderværelset, uden at have hørt den nys foresaldne Samtale.

„Ja, det veed jeg saamæn ikke, thi Sigismund sagde imorges, da jeg spurgte ham derom, at han ikke havde hørt noget Videre af sin Fader, end at han havde sagt: vi slippe dog nok ikke for at tage de Fruentimmer med paa Slæbetouget engang, naar vi komme til Byen,“ og da jeg saa spurgte ham, om vi snart maatte komme derud, svarede han: „at det kunde jo egentlig være mig det samme, thi jeg skulde holdes tre Skridt fra Selskabet; naar der var saadanne Fremmede paa Klausborg maatte jeg blive i Byen. Men Gud! jeg maa afsted, det er rædsomt, hvad vil dog Sigismund sige?“ Og bort løb hun med et Par venlige Rif.

„Junker Sigismunds afdøde Moder havde været Kammerraad Rosens trolovede Brud, og hans Fader var Frøkenerne Vibes Fætter. Efter denne Fætters og hans Søn „inderlige Onske“ var det de vilde tage til Godset Klausborg og der arbeide paa Haraldines Opdragelse efter deres Skole.

„Efter Alt at domme,“ bemærkede Frøken Klug, da den unge Pige var kommen ud af Døren, „er Junker Sigismund sin Faders udtrykte Billede; ligesaa raa, ligesaa plump, ligesaa uridderlig som den grove Landjunker, vi gjæstede engang; aldrig glemmer jeg det Besøg paa Klausborg.“

„Det var et snurrigt lille Pigebarn,“ sagde Fru Skade, der endnu tænkte paa Haraldine,“ og saa stod Munden da ikke stille paa hende et Dieblif; det var ikke muligt at faae et Ord indført for hende.“ Den gode Præstekone havde vist ikke før truffet paa Nogen, der kunde tage Luven fra hende.

„Lad os nu passe vor Whist, lille Venner! og lade Junkeren og hans muntre snaksomme Brud være,“ sagde Fru Bykjer, og de Spillende kastede sig atter over Kortene.

Frøken Klug og den ældste af Søstrene spillede ikke iaften; de havde Saameget at spørge og tale om, derfor satte de sig med deres Strikketoi ved et lille Bord i det ene Hjørne af Stuen. Efter at have droftet adskillige Materier, kjendte og ukjendte Familier vedkommende, spurgte Frøken Prudentia: „Hvad vilde Anna Bugl her igaar?“

„Hvad hun vilde, det veed jeg egentlig ikke,“ swa-

rede den Adspurgte. Formodentlig kom hun af Nysgjær-
 righed for muligviis at faae at vide hvad Verden dem-
 mer om Louise Hvid og hendes Færd; da vi spurgte
 til hende, var hun naturligviis undtømmelig i at rose
 hende. Iøvrigt havde hun travlt med at erkjendige sig
 om vi skulde flytte, om vi havde faaet en Leilighed, og
 om vi endnu nærede det Onske at faae Noget til at
 boe hos os, og Gud veed Alt, hvad hun kom med i det
 Kvarteerstid, hun gjorde os den Gæde at være her."

"Hun var vel spansk som hun pleier."

"Ja, det feilede naturligviis ikke, jeg synes næsten,
 endnu meer end hun pleier, thi det var just ikke alle
 Spørgsmaal, hun fandt det Umagen værd at svare
 paa."

"Du fik altsaa Intet at vide om Louise og hendes
 Forlovelse, eller rettere, hvorfor den igrunden er gaaet
 overstyr, thi det er langt fra Grunden, at hun ikke vilde
 forlade Tanten. Det er kun Noget, der bliver sagt
 for at stikke Blaar i Dinene paa Folk."

"Jeg troer heller ikke det er Grunden, men det er
 umuligt at faae Noget ud af Anna Fugl."

"For nogle Dage siden hørte jeg hos Sekretair
 Jungs, at det nok egentlig ikke var saa varmt imellem
 Louise Hvid og hendes første Forlovede, som Ordet

gik dengang. Kjærligheden var fjølnet betydeligt fra Doktor Rosens Side, og han vilde nok gjerne have trukket sig tilbage, da Brylluppet blev bestemt, men den gamle Professor og hans Kone vilde ikke tillade det."

"Nei virkelig! det har jeg aldrig hørt, men det kan nok være troligt." "Formodentlig har han saa ærgret sig en Svindsot paa Halsen, fordi han skulde tvinges til at tage en Kone efter de Gamles Hoved. Han døde jo ligesom de skulde have været smeddet sammen."

"Ja, han døde endog før man vidste, at han var syg. Der blev dengang, det husker jeg godt endnu, fortalt saa smukke Historier og skreven saa rørende Anmeldelser om, at han var død i sit Kald."

"Maaskee han har taget Noget ind, for at slippe fra det. Han var jo Doktor. Hvem veed? jeg staaer ikke inde for Noget!"

"Det har Du sandeligen Grund til at sige, kjære Prudentia! Det er altid lidt mistænkeligt, naar der gaaer saa megen Ry af en Ting. Der blev jo ogsaa talt vidt og bredt om den sørgende Brud, hans Hjertes Elskede, og saadanne rørende Historier. Tilspyneladende gjorde han forresten meget af Louise."

„Ja tilsyneladende, men i Virkeligheden?“

„De Gamle forgudede ham reent og meente, det var ikke Mæge til Menneſte paa Jorden; men det ſamme troede de da om Louiſe, iſær Profefſoren.“

„Nei, nok egentlig Fruen, thi det er jo hendes egen Broders Datter; ſaameget er imidlertid viſt, at Doftor Roſen var dygtig hoven, og ſkjøndt han næppe havde traadt ſine Kandidatſto, troede han ſig dog ſaa klog ſom en af Verdens ſyv Wiſe.“

„Han er nu død og borte, ſaa er det ogſaa bedſt han er glemt. Troer Du ellers ikke, Aſſeſſor Løve har ſaaet Nys om, at den førſte Brudgom gjerne vilde ſlippe for det ægteſtabelige Ewangsbaand, og derfor fundet det klogelt, itide at gjøre ligesaa?“

„Ja, Du ſiger Noget! det kan nok have Rimelighed. Men hvad mon der egentlig er iveien med hende, ſiden de gode Herrer altid ønske at ſlippe, naar det kommer til Stykket?“

„Ja, Gud maa vide det, Noget maa der være galt. Der bliver jo rigtignok ſagt, at —“

Her bleve de afbrudte ved Anna Fugls Komme. Den fornemme og imponerende Mine, hvormed hun traadte ind, tydede paa, at hun vidſte, hvad Selskab hun kom iblandt, og Udſkillige af de Tilſtedeværende følte ſig

uvilkaarligt smaa i hendes Nærværelse. Kun Prudentia Klug saae endnu mere fold og spottende omkring sig, end hun pleiede.

„Tak, kjære Anna! at Du kommer, vi have ret inderlig længtes efter Dig. Men hvor er vor kjære Louise? hun gjør os dog vel ikke den Sorg at blive borte?“ Saaledes var Værtindens Velkomsthilsen med et spørgende Blik paa Selstabet.

„Louise takker for Indbydelsen og beder sin Udeblivelse undskyldt,“ svarede Anna.

„Og hvilken Undskyldning har hun for ikke at komme?“ spurgte Fruen.

„Hun anførte ingen, men bad mig blot bringe hendes Hilsen og Tak,“ var Annas Svar.

„Man pleier dog ellers at lade sin Undskyldning høre, svarede Fruen Bibe;“ men jeg kan tænke, hun vil ikke forlade Fru Rosen.“

„Om Grunden til Folks Udeblivelse skal man aldrig spørge paatrængende,“ irettesatte Fruen Klug Beninden.

Anna vendte sig til Fru Byfjær med Spørgsmaal om hendes Befindende.

„Naar bliver Louises Bryllup?“ spurgte derpaa den ene af Søstrene. Anna lod som om hun overhørte

disse Ord og talte om andre Ting. Lør man vide til hvad Tid Frøken Hvids Bryllup er bestemt?" lød det en Stund efter til Anna?

„Det er mig ubekjendt!“ svarede hun med Kulde.

„Vi kunne vel gjerne lægge Kortene sammen,“ sagde Fru Petersen, ikke uden et Anstreg af Misfor-
nøielse. Som alle flette Spillere var hun lidenskabelig hengiven til Kort.

„Nei, søde Fru Petersen! sagde Frøken Vibe halv-
hoit; nu skulle vi snart tage alvorlig fat paa Whisten
igjen; Frøken Jugl tager nok mine Kort.“ Anna tak-
kede, men undslog sig, da hun snart maatte bort igjen.

„Beed De ikke, naar Brylluppet skal finde Sted,
Frøken Jugl! og Rygtet har dog alt forlængst meddeelt
os Omstændighederne derom.“

Taalmodigheden var nærved at forgaae Anna, thi
hun vidste, at den samlede Kreds var vel vidende om
den opløste Forbindelse, og kjendte tilfulde Alt, hvad
skaansellos og ubesindig Dmdomme satte i Forbindelse
dermed; det var heller ikke uden et Anstreg af Bitter-
hed, at hun svarede: jeg er ikke Rygters Fortrolige og
faaer derfor ingen Meddelelser fra samme.

Derpaa fortsatte hun Samtalen med den god-
modige Fru Byfjær, der havde sat sig hen ved Siden

af hende, indefluttet hendes høire Haand i begge sine, og med venlig Deeltagelse spurgt til den stakkels Fru Rosen og den kjære, gode Louise.

Saa omstændeligt som muligt forklarede hun for Husets gamle Omgangsveninde den Syges Tilstand efter Operationen, den Fare, i hvilken hun havde svævet og som endnu ingenlunde var saa tilfulde overstaaet, at hun turde modtage Besøg, og omtalte tillige, i Høiagtelsens og Hengivenhedens varme, Kjærlighedsfulde Sprog, den næsten uesterlignelige Fromhed og Taalmodighed den Syge havde lagt for Dagen under alle Smerter og Lidelser, hvorved hun under Korset blev et ikke mindre lysende Mønster for sine Omværende, end hun sit hele Liv igjennem havde været, baade i de klare og alvorfulde Tider, og dernæst Louises til Selvforglemmelse opofrende, barnlige Pleie, der uimodstrideligen, næst Betsignelsen, fra oven, havde bidraget til at fremskynde Sankens Helbredelse. „Hvormeget en saadan Pleierinde har kunnet mildne hendes Lidelser og opretholde hendes Kraft i disse lange smertefulde Uger, det kan De letteligen tænke Dem, gode Fru Bykjær!“ endte hun sin Meddelelse.

„Jeg veed, at ogsaa De har været tro inden Døre, lille Frøken Fugl!“ sagde den gamle Dame, „saa De kan ogsaa have Deel i, at min egen rare Fru

Rosen kommer sig igjen. Vorherre har seet begge de gode Pigers Kjærlighed og Omhyggelighed, og derfor har han været med dem og gjort Alt saa godt."

"Ja, han har gjort Alt godt hidtil," svarede Anna med Eftertryk og sænkede det tænkende Blif. "Saavidt jeg har kunnet, foiede hun efter en kort Pause til, „har jeg søgt at gjengjælde Fru Rosen en Deel af den Godhed og det Vensteb, hvormed hun stedse har behandlet mig, fra de tidligste Aar indtil den Dag, jeg fandt et Hjem i hendes agtværdige Huus, og fra den Tid af med fordoblet Belvillie; men med min bedste Villie har jeg ikke kunnet komme Louise nær i Omhyggelighed og Opofrelse; og hvo kunde vel komme hende nær! Den ufattelige Maade, paa hvilken hun forstaaer at hygge, trøste og opmuntre, kjender jeg ikke hos nogen Anden; det er en himmelsk Gave, der kun kan tilstaaes et Sind saa kjærligt som hendes, en Gave, der lykkeliggjør Alle i hendes Nærhed."

"Ja, Fruen Hvid har jo meer end eengang viist, at hun har et kjærligt Hjerte," ytrede Fruen Klug, thi hun og Søstrene vidste hvad de gjerne vilde have ud af Anna og vare bestemte paa at plage hende med taktløse Spørgsmaal og frænkende Ytringer om Veninden, indtil de havde faaet et rigtigt Begreb om de

private Anliggender, der til deres Utilfredshed endnu ikke laae klart opdækkede for dem; men Anna vidste ogsaa, hvorfor hun var kommen, og at dette var mindre for at efterkomme den modtagne Indbydelse, end for, ifølge Louises indstændige Bøn, at glæde Søstrene med Ud sigten til en Forbedring i deres huuslige Kaar, som hun vidste vilde være dem velkommen.

Anna forstod godt ovennævnte simple Gentydning, og gjorde BOLD paa sig selv for ikke at fjerne sig, for hun havde afhandlet den Sag, for hvilken hun var kommen; og hun tog nu af ovennævnte Ytring Anledning til at bringe den paa Bane ved at sige: „Ja, De har Ret, Frøken Klug! hun har meer end eengang viist os sit kjærlighedsfulde Hjerte, thi hendes hele Færd og Wandel er Afpræget af samme, og jeg kommer her ved til at tænke paa det Hverv, hun har overdraget mig, og som har fremkaldt mit Besøg her idag.“

Derpaa henvendte hun sig til Frøkenene Vibe med Hilsen fra de hjemmeværende Beninder, om de efter deres tidligere Dnsse endnu vare tilbunds at optage i deres Hjem en Dame, der kunde opfylde de Betingelser, de havde fastsat som Vederlag herfor.

Disse to Søstres Forklaringer og Tilbud angaaende et saadant, efter deres Mening for Vedkommende en-

keligt Arrangement, havde i flere Aar været forgjæves, hvad enten det nu var af den ene eller den anden Grund, og deres finansielle Tilstand var ingenlunde glimrende. Da nu en Ungdomsveninde og Beslægtet af den gamle Fru Rosen havde faaet Lyst til at opholde sig et Aarstid i Kjøbenhavn, tilskyndet til denne Bestemmelse ved den gamle Venindes sygelige Tilstand, havde Louise, til hvem hun havde overdraget at ordne dette midlertidige Hjem for hende, arbeidet og kjæmpet for, at de to Søstre, ved at indrette sig efter den gamle Dames Onske, kunde faae en hyggeligere og mere sorgfri Eksistens end de vare vant til, thi den, ikke alene velhavende men formuende Gæst, var tilfands at erlægge en Sum for det Aar, hun vilde opholde sig der, der, om den end ikke kunde kaldes betydelig, dog beløb sig til meer end det Dobbelte af de Indtægter, begge Søstre sædvanligviis maatte slaae sig igjennem med.

Den største Modstand havde Louise fundet hos Kammerraaden, der saare ugjerne og kun efter hendes indstændige Bøn tillod, at den rettænkende og intet mindre end smaalige Fru Birk skulde stødes ind i de spidsborgerlige Frøkeners Kreds; men Louise, der saa gjerne vilde hjælpe og glæde, hvorsomhelst hun kunde, bad og

overtalte sine Dmøerende — thi Anna var ganske paa Kammerraadens Side — indtil hun fik Tilladelse til at ordne denne Sag efter sit Hjertes Trang. Hun var ingenlunde blind for Søstrenes Svagheder og knudrede Egenheder; men hun erklærede, at forbedrede Kaar vilde ogsaa give forbedret Stemning i Livet, og at det vilde virke velgjørende paa deres Karakter, naar der blev viist dem Tillid og Hensyn; og medens de i deres Kreds stedsse ved bitre Udfald og ubesindige Hentydninger ærligen gave deres Skjærv til at formindste den Afgtelse, hun nød i Livet, arbejdede hun i sin Kreds paa at forhøje den, der blev dem til Deel.

Frokenene Bibe modtog Forslaget som Anna havde ventet, ikke som et velkomment Tilbud, der fra meer end eet Synspunkt fortjente Tak, men som et Offer, der fordredes af dem og som de fra deres Side maatte bringe, ved at optage den omtalte Dame i deres Huus. Deres glædestraalende Blif og Miner modsagde imidlertid de Indvendinger, de fremkom med, og den Betænkningstid, de fordrede, hvilken de dog snart efter forfæstede uopfordret, alene for at kunne gjøre den stakkels, syge Fru Rosen tilpas.

Anna, der i sin Samtale med Fru Bytjær flere

Gange var bleven afbrudt af Frøken Klugs spidsfindige Bemærkninger og Fru Skades Spørgsmaal — thi skjøndt denne efter hendes Bortgang erklærede, at „man næsten ikke kunde lukke Munden op i hendes Nærværelse, uden at blive sat irette, saa stemplet var hun,“ havde hun dog ladet sin Higen efter at erfare Noget, seire over alle andre Hensyn — havde kun utilfredsstillende fyldestgjort de Forventninger, Damerne før hendes Komme nærede om Oplysninger angaaende Louise og Love; derimod havde hun havt gyldig Grund til at harmes over de hadefulde Hentydninger, der havde til Hensigt at angribe den kjære Venindes Forhold og Fremgangsmaade, hvilken de Tilstedeværende ligesaa lidet kjendte som forstode at bedømme. At Louise, der for hende var et Billede paa Hengivelse, Fromhed og Sjælereenhed, skulde dadles af Hjerteløshed og dømmes af Tankeløshed, det saarede og oprørte hende, og det var ikke uden Overvindelse at hun forlængede sit Besøg, for ikke paa en stødende Maade at forlade Kredsen.

Idet hun reiste sig for at gaae bort, bragte dog Frøken Klug folde, haanende Spørgsmaal hendes Taalmodighed til at briste. Fru Skade bladrede i en Bog, der laa paa Bordet, og lo ret hjerteligt af, at saadanne gamle fornuftige Venner som Frøkenerne

Bibe, læste Fabler. „D, der ligger Meget i Fabler,“ tog Frøken Klug Ordet; „ved en forunderlig Ideasociation kommer jeg til at tænke paa den om Kragen og Paafuglene, med hvis affaldne Fjedre den Første smykkede sig; kjender de den, Frøken Fugl?“

„Mon Frøken Fugl ogsaa læser Fabler?“ bemærkede Fru Skade.

„Ja, det er netop Føde for mig,“ svarede Anna. „I den Bog, Fruen der holder, findes vist ogsaa den om den sneehvide Svane og de misundelige Fugle, der kastede Dynd paa den; men tilsmudsket af dette, dukkede den blot under i Vandet og kom da atter tilsyne, renere og mere skinnende hvid, end før den blev haanet; men de andre Fugle, de, der vilde krænke den, de havde tilsmudsket sig selv.“ Med en let Gilsen tog hun derpaa Afsked.

Beriget med bitre Erfaringer og forøget Uvillie mod Mændene, hvis vilkaerlige beregnende Fremfærd afstedkommer saa megen Ulempe og frembringer saa megen Hjertefval, gik hun hjem, og hendes Tanker søgte fornemmelig den Mand, der havde forstyrret Louises Liv ved at bore sig ind i hendes Hjerter, sætte hendes bedste Følelser og Sjælefred paa Spil, og give hende til Priis for Verdens skaansellose, uretfærdige Angreb. Det var ingenlunde i den mildeste Stemning mod ham,

hun kom til sin Venindes Bolig, thi, idet hun lagde Hat og Kaabe fra sig, sagde hun for sig selv: „Du, fjære, stoffede, mishandlede Pige! ønsker ham Guds bedste Fred i Sie; jeg, jeg vil være retfærdigere; jeg ønsker ham ikke engang Verdens usle, bedrageriske Fred, for at han ikke ved den skal troe sig tryk og ulastelig.“

„Har man kjendt Mage til Uforskammenhed! Hvem mon hun meente med den sneehvide Svane og de tilsmudsede Fugle,“ lod det i Damefredsen efter hendes Bortgang, men egentlig vidste de Spørgende nok Bessed. Saa Diebliffe efter hørtes imidlertid fra Whistbordet Udbrud som disse: „Tag den, De er i Baghaand! Stik ikke, det er min! Tien er god, de Andre ere faldne! Makker, hvordan gaaer det os? Det var Dem, der sagde Grandissimo! de Andre gaae desværre ud!“ saa det var en ægte Damewhist.

„Nei, om jeg kan glemme Anna Fugl,“ hørte man fra Fruen Vibe, da Gæsterne omsider gjorde sig istand til at gaae hjem.“

Der er jo heller ingen Lov for at man skal glemme Uartigheder,“ svarede en Stemme, der havde megen Lighed med Fruen Prudentias, og fra den Tid af fik Fru Rosens Pleiedatter det Tilnavn: „den hvide Svane.“

Dg Louise — hvorledes havde hun tilbragt den lange, sørgelige Tid siden hun med fast Villie havde skilt sig ved det Baand, i hvilket Loves Billede hang om hendes Hals! Al, hun lærte i fuldeste Maal, at det er lettere at skille sig ved et saadant Billede, end ved det, der er indgroet i Sjælen, der har skabt de saligste Dieblikke og fremavlet de bedste og ædleste Følelser, der ved sine skjønne som sine svage Eiendommeligheder er bleven Hjertets dyrebare, værdifulde Klenodie. Hvilken unævnelig Smerte, der ligger i at skulle fortrænge et saadant Billede, hvilken Kval de vaagne Nætter og de mørke Dage føre med sig under denne Kamp, Mindet om de mange salige Tider, der staae i saa uadskillig Forbindelse med det Billede, der skal trænges tilbage, om de mange alvorfulde Dieblikke, da Sjælen i Overmaalet af sin Lykke ved at eie det, bar sin ydmyge, barnlige Tak frem for alt det Godes Giver, om de mange friske, livsglade, glædebrusende Timer, da Følelsen af egen Lykke og Glæde uvillkaarlig udbredte Glæde og Lykke til Andre — dette Al, saa søn-

derknusende, saa sjæleknugende, saa veemodigbittert maatte Louise gennemleve. En opløst Pagt, en hævet Forbindelse, hvor ere ikke disse Ord sørgelige, smertegribende! Knuste Forhaabninger, skuffet Tillidsfuldhed — knust Livsglæde, skuffet Tro paa Menneſteværd! thi for den elſkende Kvinde er hele Livet og al Menneſteadel forenet i Gjenſtanden for hendes Tilbøielighed, og hvor Mange gaae ikke tilgrunde, baade paa Sjæl og Legeme, efter ſaadanne Sorger, under ſaadanne Kampe! Diſſe Forhold, der ſaa ofte tages forſængeligt, ſaa ofte afgjøres og omtales ſaa letſindigt, ſaa ligegyldigt ſom Hverdagſting, ſom Kjøb og Salg, have i deres ædlere og dybere Sammenknytning ſaa megen Dpløſtelfe over Hverdagſlivet, i deres Dpløsning ſaa megen Sjæleſval, ſom Hverdagſmenneſter ikke kjende, at det vel ikke er ſaa meget til at undres over, om undertiden Banvid og ſørgelig Livſlede ere Frugterne af de Lidelfer, der ere gaaede igjennem Menneſteſjælen, før Forlovelſen blev ſenderhugget.

Louise var gjennemtrængt af den dybeſte Smerte, men hun blev ikke Banvidets Dffer. Hun havde elſket Love med den reneſte, fuldeſte Kjærlighed, hun havde hengivet ſig til ham med Kvindens hele varme Inderlighed, hun havde af ſin Sjæl takket Gud for den Ven. han havde ſendt hende, og bedt om Kraft og Wiſdom

til at opfylde de fjære, hellige Pligter, hun gif imøde; men hun glemte heller ikke nu, da hun var overvældet af Sorg og Smerte, at der var Trøst og Fred at hente fra en aldrig udtømmelig Kilde. Det gif imidlertid ingenlunde saa let med Selvfornægtelsen og Hengivelsen, som hun havde tænkt! Et er at være stærk og taalmodig i Lyffens Dage, ved at tænke sig de Offere, der kunne fordres af os, og et Andet at bevare Styrken og Taalmoden i selve Provøffens Stund. Hun kjæmpede i sin Sorg for at overvinde den og ganske at danne sit Sind efter de Fordringer, der ere stillede til os; hun kjæmpede for atter at kunne blive den fjærlige, altopofrende Datter, som Tanten saa høiligen trængte til og havde Krav paa at faae tilbage, men hun faldt alligevel stedse igjen sammen i Kummer og Modløshed, hengav sig daglig igjen til Tanken om Løve, hans Bæfen og Bæren, hans Kjærlighed og Bønfelmød. Uagtet alle de Bebreidelfer, hun gjorde sig selv for Utaalmodighed mod sine Omværende og Utaalmodighed under det Kors, der var lagt paa hende, fandt hun dog ikke sig selv igjen, før Angsten for den høitelfte Tantes Liv, der ved Operationen kom i største Fare, bragte hende til at glemme Alt, egen Sorg, Lidelse og Uro, for ganske at hengive sig til hendes Pleie.

Men Love havde sandelig heller ikke gjort hende Kampen lettere. Da Louise paa den Dag hun havde faaet Erna Kleins Brev, der bragte først Anna og siden dem begge til den Ulykkelige, hvis Velgjørerinde de derved bleve, fik nogle Linier fra ham, de første, som sagt, siden han tre til fire Uger tidligere havde meldt hende Brylluppets Opsættelse og spurgt hende om, naar hun syntes det nu burde finde Sted, et Spørgsmaal, hun ganske havde overladt til ham selv at besvare, handlede disse Linier alene om den Selfabelighed, der fandt Sted paa hans Egn, om den Forekommenhed, der fra alle Sider blev viist ham, navnlig i den senere Tid, og sluttede med venlige Hilsener til hende, og Alle i hendes Kreds; men ikke et Ord om den Gjensstand, hun efter al Rimelighed dog kunde vente, han vilde udtale sig om. Efter dette indholdsløse, uklare Brev blev den forud nedstemte Brud ingensunde opklaret; en Tanke, der meer end engang var gaaet igjennem hendes Sjæl, traadte med fornyet Kraft frem, og da hun næste Dag kom tilbage fra sit Besøg hos Erna Klein, var denne Tanke og den Man, der stod i Forbindelse med den, udviklet og modnet til Udførelse. Da var det hun løste Guldkaflen med Loves Billede af og lagde den bort, fast bestemt paa at tilskrive ham

en af de første Dage, og da under ingen Omstændighed, ved ingensomhelst Overtalelser lade det nu i et Klar bestaaende Forhold træde ind igjen, fordi det dog umulig, det sølte hun grant, kunde lede til gjensidig Lykke og Forædning. Forædning! hun sukkede ved at tænke paa dette Ord, thi hun sølte, at hun var mindre ligelig end hun tidligere havde været, og hun frygtede tillige for, at hun var mindre kjærlig og mindre opofrende.

Efter Bestemmelsen skrev hun til Løve, uden at meddele sine Kjære, Anna undtagen, Indholdet af det Brev, hun havde sendt bort; det var hendes Afgt, først at modtage Løves Svar derpaa, hvilket hun, efter hans Adfærd i den senere Tid at dømme, rigtignok ikke kunde vente nogen bestemt Postdag. Imidlertid lod den hidtilværende Brudgom ikke længe vente paa sig; allerede saa Dage efter fik hun et Brev, i hvilket han udtalte sin hjertelige Tak for hendes Bestemmelse for deres Fremtid, gjenkjendte i denne Bestemmelse sin elskede, fromme, flogne Louise, hvis klare Blik og sjældne Omfugt havde forstaaet hvad der tjente til Begges Fred og Held. Han havde saa ofte og saa tydelig følt i sit Indre, at han ingensinde vilde kunne gjøre en Kone lykkelig, ikke engang hende, der var saa elskelig og op-

høiet fremfor alle andre Kvinder; men det kostede ham for meget at rive sig løs fra hende, til at han havde kunnet udtale det Ord, der skulde forandre deres Forhold. De vilde aldrig blive fremmede for hinanden, men for hele Livet være ret nøie og fortroligt forenede i Venstabsk. Hun var ham den kjæreste af alle Jordens Kvinder ligesom han, det var han vis paa, ogsaa af alle Jordens Mænd var hendes Hjerte nærmest; men ikke som Egtfæller skulde de leve for og med hinanden; som kjærlige Sødsfende vilde de finde det rette Forhold! Han trængte saa høit, saa usigelig høit til en kjærlig og trofast Søster, til hvem han under alle Livets Omverlinger kunde tye for at finde Deeltagelse og Sympathi, og han vilde for hende stedse være en trofast og hengiven Broder. Med hendes kjædelige Broder vilde han kappes i Kjærlighed til hende, og han skulde bestemt overgaae ham; thi intet Offer i Livet skulde være for tungt, naar det kunde bringes hans elskede, dyrebare Louise, og nu imødesaae han med Længsel hendes næste Brev, det Brev, som fra den kjærlige Søster skulde bringe nogle venlige, trøstende Ord til Broderen, der havde mistet sin Brud, men for hvis Tab han kunde finde rigelig Erstatning i en saadan Søsters varme, hengivne Kjærlighed."

Louise gav efter Annas Tilskyndelse dette Brev til Kammerraaden, for at skaane sig selv for alle videre Forklaringer og Meddelelser. Da han havde gennemlæst det, sagde han ved sig selv: „Lutter Sniksnak,“ og søgte derpaa Louise, som var gaaet tilbage til sit Værelse. Han takkede hende for den Kraft, hun havde vliist, og glædede sig til, at hun atter ganske vilde tilhøre dem, der med saa sand og hjertelig Kjærlighed havde fulgt hende under alle Livets Forhold, kaldte hende sin elskede, prøvede Datter, men fraraadede hende at gaae ind paa Loves phantastiske Bonner og Onsker om Broder- og Søsterforholdet, da han sandsynligviis ogsaa snart vilde blive kjed af dette Slægtskabsbaand og støde det bort, og spurgte, hvorledes hun havde tænkt at meddele Fru Rosen denne Vending i sin Ekjæbne, som han tilbød sig at forberede Svigerinden paa. Men Louises kjærlige Hjerte tilsagde hende, at hun selv maatte sige Tanten Alts, hvad hun ønskede hun skulde vide af det, der havde bestemt hende til at tilskrive Love det Brev, hvorpaa det nu Modtagne var Svar, skulde denne Tilstaaelse end koste hende nok saa megen Sjælskval; thi hun vidste, at en saadan uforbeholden Meddelelse vilde for en stor Deel mildne den Kummer, den opløste Forbindelse maatte forarsage hende. Og hun

havde jo saa usigelig Meget at aføede hende; hun havde jo i den sidste Tid saa ganske levet i sig selv og i sine egne Forhold, havde trængt saa høiligen til den Overbærelse, der i rigt Maal var bleven hende til Deel, at hun nu følte sig ret inderlig tilskyndet til, snarest mulig at komme tilbage til Moderhjertet, at glemme sin egennyttige Sorg og igjen være den elskede Dantes kjærlige, hengivne Datter, og Intet udenfor dette.

Medens Louise i heftig Bevægelse meddeelte Onkel Ernst sit Forsæt, selv at tale med Fru Rosen og hellige hende hele sit Liv og alle sin Sjæls Tanker, mindedes Kammerraaden, at den nedbeiede Pige nu anden Gang stod for ham som en forladt Brud, men han følte tillige den Forskjel, der var imellem hendes Sorg ved Vilhelm Rosens Død, og den, hun følte ved Adskillelsen fra Theodor Love, og han var overtydet om, at det vilde falde hende langt vanskeligere nu at bøie sig under Skjæbnen, end da hun i sin tidlige Vaar begræd en elsket Brudgom.

Love, der, som rimeligt var, intet Svar fik paa sit Brev, skrev et Par Postdage efter igjen til hende og bebreidede hende denne Tavshed, talte atter en heel Deel om Broder- og Søsterskabet og fortalte derpaa, at han i de sidste Aftener havde erfaret i de Selskaber,

i hvilke han havde været indbudet, at en homme à prendre er en saare velkommen og velseet Gæst, hvor han træder frem, hvorpaa han opfordrede hende til, med allerførste Post at lade høre fra sig.

Dette Brev forøgede Louises Smerte og gjorde hendes Kamp bitrere. Den svage Fatning hun havde tilkjæmpet sig, svandt ganske efter Gjennemlæsningen af samme, og skjøndt hun følte, at Løves Udfærd ikke var den, der sømmede sig for Manden, hang hendes Hjerte dog alt for meget ved ham, til at hun kunde vrede sig over den. Kammerraaden derimod fortørnedes høiligen paa ham, og da Louise havde fjernet sig gav han sin Uvillie Lust i haarde Udtryk. „Forfængelige, taktløse Karl!“ udbød han, „nu skal jeg svare ham og derved, haaber jeg, forskaane Louise for hans fremtidige Breve. De Laurbær han kan høste ved at være en homme à prendre maa han finde sig i at nyde i Stillehed, uden at tilfredsstille sin Forfængelighed ved at meddele os dem.“ Og Louise, der saa gjerne vilde have skaaet den tidligere Brudgom for et ubehageligt Brev, ved selv at bede Løve holde inde med sine Breve, maatte underordne dette Onske Kammerraadens faste Villie, thi Tanten udtalte sig i den Henseende ligesaa bestemt som Svogeren.

Den soagelige, i den sidste Tid næsten affældige Fru Rosen havde optaget Meddelelsen om den løste Forbindelse med langt mere Rolighed og Fatning, end hendes Omgivelse havde tænkt; det lod endog til, at hun ikke var ganske utilfreds med den Bending, Sagerne havde taget, thi hendes Interesse for Love, der engang var saa levende, saa fuld af Velvillie, var betydeligt aftaget ved at iagttage hans holdningsløse Adfærd og den sorgelige Indvirkning samme, idetmindste for Diebliffet, havde haft paa Louise. Hun var egentlig kun bedrøvet ved at see den kjære Pleiedatter sørge og lide; thi hvormeget denne end søgte at kue sin Smerte og forjage alle veemodsfulde Minder, lykkedes det hende som sagt kun meget ufuldkomment, og Fru Rosen kunde endog med sit svage Syn see de mørke Skygger under de klare Dine, og saae dem med Engstelse og Kummer, thi hun vidste, at de vare Præg af den indre Sjælekamp.

Vinteren var meer end halv tilbagelagt, Dagene begyndte at blive klarere og længere, og den Tid Lægen havde bestemt til Dienoperationen var nærforestaaende. Aftenen før den til samme fastsatte Dag bad den Syge de to Veninder at lade hende alene med Kammerraaden en Times Tid, for at hun, medens der endnu var

givet hende Kraft og Liv dertil, kunde aftale nogle fornødne Foranstaltninger med sin gamle, trofaste Ven og Raadgiver. Efter denne Opfordring forlode Anna og Louise Dagligstuen, Begge veemødig stemte ved Tanken om den forestaaende Katastrophe. Men Louises Veemod gik snart over til en heftig Smerte og haarde Seløbebreidelser. Hun anklagede sig for, ved sine Forhold og sin Sorgen at have fremkaldet den sørgelige Periode, der nu var forhaanden, og for at have forøget den dyrebare Tantes Lidelser, og det kostede Anna mange Trøsteord og mange Opmuntringsytringer, førend hun fik hendes Sind beroliget. Men da hun tydede hen paa, at nu var det Tidspunkt kommen, i hvilket hun kunde vise, at Kjærlighed til og Omhed for den Syge var stærk nok til at overvinde enhver anden Tilbøielighed og enhver anden Tanke i hendes Sjæl, da blussede en kraftig Gøelse op for den Gjærning, der fra nu af skulde udfylde hendes Tilværelse og give den Betydning. Styrket ved Samtalen med Anna, der første Gang siden Leves sidste Brev nærnede hans Navn, og endog vovede at dadle hendes vedholdende Hengivenhed for den Mand, der ved umandig Misbrug af samme havde gjort sig uværdig til den, følte hun grant, hvormeget kjærlig Skaansel alle hendes Dødværende havde

viist hende, men folte tillige en fast Billie i sig til at gjenvinde den Sindsligelighed, uden hvilken Ingen, og mindst Kvinden, kan blive til Betsignelse i sin Kreds. Men Et fordrede hun af den søsterlige Veninde, og det var: ingensinde med bitre Hentydninger at nævne Loves Navn. Hun var overbevist om, at han aldrig havde villet tilføie hende Sorg, kun foranlediget ved Forhold og Omstændigheder var han bleven bragt dertil.

Derpaa sank hun hen i stille Drømmerier, thi hendes Tanker dvælede ved forskjellige Navne, der vare hende bekjendte fra den hidtilværende Bens Ytringer, og Reglen til hans modstridende Udsærd troede hun nu at finde der. Det Gnesle hun nu som tidligere i sine stille Timer bebreidede ham var, at han havde forstyrret hendes Tankegang og formørket hendes Fantasi med Billeder af Verdenslivet, som hun saa gjerne ønskede at være ukjendt med. Tanken om den lille Adolf, om hvem hun i lang Tid Intet havde hørt, da den Lidende, hun pleiede i det Huus hvor han blev opdraget, forlængst var død, og Drengen selv, efter Loves Udsagn idetmindste, var sendt bort fra Byen, traadte nu frem for hende; hun folte sig beroliget ved, at Love sørgede redeligt, om ikke faderligt for det stakkels Barn, og

lovede sig selv, at hun, om det skulde gøres fornødent i Livet, vilde komme ham tilhjælp efter bedste Gode.

Efter Tantens Opfordring gik de en Stund efter tilbage til hende. Hun var livlig og vel tilmode, som om hun gik en glædelig Begivenhed imøde; Kammer-raaden derimod var stille og indesluttet, og tog omsider med ivinesældende Bevægelse Afsted fra sine tre Bæn-der. En Stund efter var Alt stille og tyst i Fru Rosens Hus, men det var for Alle en høitidelig Stund, der gik forud Nattehvilen.

Operationen, som blev udført af Familiens Huuslæge, overværede efter den Syges Dufte tillige af Doktor Steen, der gjerne imødefom den mangeaarige Venindes Bøn i denne Sag. Den var forbunden med unævnelige Lidelser og Smerter, og Sygdom stødte til, saa at Fru Rosens kjærlige Pleiedøtre med Uengstelse og Sorg saae Dagene komme og gaae. Snart var der Haab om Helbredelse, snart igjen frygtede de, at den Syges Dage vare talte, og nedboiedes ved Tanken om, at Adskillelsen fra hende maaskee var nærforestaaende. Begge ofrede de hende den kjærligste Omhu og søgte paa enhver tænkelig Maade at lægge deres Tænksomhed og Hengivenhed for Dagen, men Louise var, om muligt, endnu utrætteligere end Anna. Med en utænkelig Selsforglemmelse var hun Dag og Nat ved hendes Leie, glemte hele den øvrige Verden, og havde intet Dufte uden det, at mildne den Syges Lidelser, kjendte ingen anden Længsel end den, at høre et trøstefuldt Udsagn af Lægen, og nærede intet andet Haab end det, at hun endnu en Tidlang maatte beholde

den Høitelsfte, for at skjænke hende den Kjærlighed og Taknemmelighed, hun troede at have unddraget hende i det sidste Aarstid. At Fru Rosens Nervesydom for en Deel hidrørte fra de Sorger, hun for hendes Skyld havde gennemlevet, det følte Louise med Smerte og Selvbebreidelse, men hun følte tillige, at det var en Husvælske for den Lidende, at hun uafbrudt var omkring hende, og hun takkede Gud Fader hver Dag, fordi han havde givet hende Kraft til at bekjæmpe sin egen Sorg saavidt som det nu var lykkedes, saa at hun kunde pleie den Syges Sjæl saavel som mildne hendes legemlige Lidelser. Sygdommen blev heldigviis overstaaet, den Lidende, skjøndt endnu svag, erklæret uden Fare af begge Lægerne, og stille Ro og Glæde kom atter ind i den ved Sorgen endnu mere sammenknyttede Kreds. Men den største Forsigtighed var anbefalet de Omkringværende, alle Besøg hos den Syge vare strengt forbudte, og Louise, der aldrig fjernede sig fra Hjemmet, overholdt med den punktligste Noiagtighed Lægens Forskrifter, uden at tænke paa, at hun ved denne Jagttagelse af sine barnlige Vligter kunde give Stof til hadefulde Bemærkninger og hensynsløs Hvijslen.

Dag for Dag bedredes den Syges Tilstand, men endnu kunde hun hverken forlade Bærelset eller Sengen;

imidlertid var hun rolig og vel stemt, og det var til Louises store Glæde viensynligt, at hun følte sig tilfreds ved at vende tilbage til Livet. En af de sidste Dage i April, en smuk og blank Foraarsdag, følte hun sig saa vel som hun ikke mindedes at have følt sig i lang Tid, endog før Operationen; og Lægen havde talt saa meget om en Bolig paa Landet den stundende Sommer, om alle de Naturskønheder og Behageligheder, denne skulde være omgivet af, og om den heldbringende Indflydelse den vilde have paa hendes Helbred, at hun ganske satte sig ind i de klare Udsigter og endog var bleven oprømt og munter. Hendes Livlighed gik over paa de to Veninder, og denne Sindsstemning forøgedes, da Dnkel Ernst ved sit sædvanlige Formiddagsbesøg før han gik til sine Forretninger, medbragte den altid velkomne Doktor Steen, der jævnlig saae til den Syge. Denne Gang overraskedes han ved den gode Bending, hendes Tilstand havde taget, tilraadede ligesom Familiens Huuslæge et Ophold paa Landet, og opmuntrede hende til at vælge samme i umiddelbar Nærhed af hans Hjem, for at hun i paakommende Tilfælde kunde have Lægen ved Haanden.

„De vil maaskee finde det et ret forunderligt Spørgsmaal, min Ven!“ tog Fru Rosen Ordet, da

han gjorde Tegn til at forlade dem, „men jeg kan alligevel ikke afholde mig for at spørge Dem derom; hvorledes gaaer det egentlig til med at see? Vi tre Fruentimre have talt med hverandre derom og hjulpen hverandre tilrette med Dplysninger saa godt vi have forstaaet, men det vil da nu ikke sige stort, og naar man saaledes ligger hen som jeg nu, faaer man jo en heel Deel Reflexioner.“

„Saa De vil gjerne vide hvorledes det gaaer til med at see, Fru Rosen! sagde Doktor Steen, men det veed ikke engang de største Lærde. Imidlertid —“

„Ja, men maa jeg være fri for en lærd Forklaring og bede Dem ansee mig for et Barn paa fire Aar,“ afbrød Fru Rosen ham. For nogle Dage siden gjorde jeg Doktor Kraft det samme Spørgsmaal om Seeevnen, men hans Forklaring var mig altfor høi; jeg kunde ikke følge med.“

„Jeg skal indrette mit Foredrag efter den tidligste Barnealder's Evner,“ sagde Doktoren. Med hele Auditoriets Tilladelse altsaa,“ vendte han sig smilende til de Andre.

* „Diet er jo Sjælens Righul; men dog er den

(* Den blinde Dreng.

ikke istand til at see igjennem dette som igjennem et Brilleglas, thi for det første er Diet uigjennemsigtigt, og dernæst kan Sjælen ikke see, men kun sandse. Naar man vil føle paa en Ting, maa man jo være den ganske nær; men hvorledes skulde Sjælen kunne føle paa en Gjenstand, f. Ex. en Skov eller Flod, der er en Miil borte og tusinde Gange saa stor som Mennesket? Dette er jo en reen Umulighed! Diet maa altsaa optage et Billede af Det, Sjælen vil see, og bringe det saa nær til den, at den kan føle derpaa, og til at opnaae dette Diemed er Diet bygget saa vidunderligt og ufatteligt, at det med Grund er blevet kaldet Skaberens Mesterværk. Det ligner et rundt Speil, i hvilket alle Gjenstande affpeile sig, baade fjerne og nære; og i hvor lille det end er, afpræges dog de største Gjenstande med alle deres Enkeltheder tydeligt derpaa; som f. Ex. en Kirke med Taarn, Døre, Vinduer, o. s. v. At alt dette maa formindskes uendelig mange Gange for at faae Plads i Diet, er jo en Selvfølge. Den dygtigste Maler er med al sin Kunst ikke istand til paa et saa lille Rum som Diet at fremstille blot en Afdeling Soldater med deres Bøsser, Sabler, Patronstaster o. s. v., men Diet formaaer at optage Billeder af langt større Omfang. I en tykt Fyrstes Kunstkabinet, det er enten

i Kongen af Bayerns eller Kongen af Böhmens, beundrer man en Kirsebærsteen, paa hvilken der er udstaaen fire og halvtredsfindstøve Menneskeansigter; for at kunne skjelne dem, maa man betjene sig af et meget stærkt Forstørrelsesglas. Saameget ubegribeligere er det, at, uagtet Gjenstandene, som sagt, afpræges saa uendelig smaa i Diets Speil, see vi dem dog i deres naturlige Størrelse og see dem i deres rette naturlige Stilling, uagtet de affpeile sig omvendt i vort Die. Ligesaa vidunderligt er det, at naar jeg seer Dem, min gode Veninde! er De to Gange afbildet for mig, thi jeg har to Dine; alligevel seer jeg kun een Fru Rosen. Og lukker jeg det ene Die til, saa seer jeg ikke en halv, men en heel Fru Rosen. Dette er jo vidunderligt!

„Tilvisse!“

Bed Nerverne er det jo, at Sjælen sandser de ydre Ting, Diet har optaget i sig. Disse hvide Strænge, der udspringe fra Hjernen, ere ligesom Sjælens Føletraade. En gaaer til det høire Die, en anden til det venstre, og de udbrede ligesom et gennemsigtigt Ræt bagved Diets gennemsigtige Dele. Paa dette Ræt er det at alle Gjenstande, paa hvilke vi rette Diet, affpeile sig, og saasnart dette er skeet, er

det ved Hjælp af de omtalte Strænge, som forbinde Diet med Hjernen, at vi faae Bevidsthed om det vi see. Men hvorledes dette gaaer til, kan Ingen beskrive."

"Der er saa mange af Skaberens Størværker ufattelige og uudgrundelige," bemærkede Fru Rosen.

"Ja tilvisse! svarede Lægen, "og Dret og Diet ere ikke de mindst mærkelige af dem. Er ikke det allerede en viis Indretning, at det throner høit oppe i Hovedet, ligesom Døgteren paa Taarnet, for at see sig om vidt og bredt, istedenfor at være anbragt nede paa Jorden, hvor det rigtignok vilde blive godt tilredt af Smudst og Støv og udsat for at komme til Skade paa mangfoldige Maader. De mærker vel, at jeg huffer paa, jeg taler till Børn paa fire Aar," blev Lægen smilende ved, "og derfor siger jeg ogsaa, at naar vi gik igjennem høit Græs eller et lille Vand, kunde vi jo strax ikke see mere."

"Og saa ligget Diet saa godt forvaret i en dyb og fast Hule, der værner mod alle Stød og Slag," sagde den Syge.

"Ja, Diet er beskyttet paa mangfoldige Maader," blev Bennen ved. Over det staaer en Buks af tætte Haar, som optage de Sveddraaber, der flyde fra Panden ned i Diet. To andre Rækker af lange Haar, staae

ved begge Sider af Diet som Pallisader og fjerner Alt hvad der kunde skade det. Og —

Her blev Doktoren afbrudt i sine Forklaringer ved en Bested Fru Rosens Pige afslagde: at to Damer ønskede at tale med en af Husets Frøkener. Disse ønskede Begge at følge de fattelige Forklaringer og lod derfor Pigen bede de Fremmede om at tage Plads i Dagligstuen nogle faa Minutter.

„Nu skal jeg skynde mig at blive færdig,“ blev Doktor Steen ved. „Naar vi sove og Dienhaarene ikke længere kunne sørge for Diets Sikkerhed, trækker et blødt skjærmende Dække sig af sig selv hen over hele Diet. Trækker det sig, at en fremmed Gjenstand flyver ind i samme, strax kommer der Taarer frem og skyller den bort.

Men det første der udfordres for at kunne see, er Lys, og dette kan ikke trænge ind hvor en fremmed Hinde, der formørker Gjenstanden, er voret derhen over; af den Grund kunde De for en Tid siden ikke see, min gode Veninde! skjøndt De har to Dine, Dienbryn, Dienhaar og Dienlaag.“

„Med Guds Bistand og næst den gode Menneffers Hjælp vil mit Die atter kunne fryde sig ved Skaberens utallige Underværker,“ sagde Fru Rosen bevæget.

Anna reiste sig nu for at gaae ind til de Besøgende, som vare Søstrene Bibe, der undskyldte, at de vare komne til Uleilighed, og lode dertil en og anden Ytring falde, som tydede hen paa, at de vare lidt fornærmede over at have ventet.

Dr. Steen, der siden Operationen omtrent hver fjortende Dag havde søgt Leilighed til at see til den Syge, for hvem han nærede en høiagtelsesfuld Hengivenhed, erklærede hende i Løbet af Samtalen, at hans Besøg nu vilde ophøre, da hun var saa vel at han snart kunde haabe at see hende i sit Huus, og fremkom dermed atter med Forslag om, at hun til Sommeren skulde vælge sig en landlig Bolig i umiddelbar Nærhed af hans Hjem, istedenfor i Nærheden af Kjøbenhavn, hvor det, at boe paa Landet, næsten altid kun er en Forandring af Bylivet, fordi den Stilhed og Ro, der forskjønner og forhøier Landlivet, især for den af Helbred Svækkede, næsten er uopnaaelig, naar Boligen ikke findes saa fjernet fra Staden, at Besøg deraf blive vanskeliggjorte. Fru Rosen fandt hans Forslag vakkert, og tog med Glæde derimod, da baade hun og hendes Louise, der saae saa bleg og anstrængt ud, kunde trænge til et stille og venligt Opholdssted for Sommeren, og Husets hengivne Ben overtog sig at

ordne Alt for dem i den Henseende, idet han tillige forsikrede, at der var En, der ikke mindre end han selv vilde glæde sig til deres Komme, og dette var hans brave Hunsbestyrerinde, Erna Klein, paa hvem Grindringer og svundne Tider øiensynligt tærede. Derpaa tog han Afsted og gik bort med Kammerraad Rosen, fulgt til Udgangsdøren af Louise, der idag var oprømt ved Tantens Velbefindende og Livlighed, ved Bennernes Besøg og ved Grunde, som Menneskesjælen ofte ikke selv kjenner, fordi en lønlig Tilfredshed har sit Udspring fra den guddommelige Kjærlighed og træder usformærkt ind i den. Hun hilste nogle Dieblikke paa de Besøgende, men overlod dem snart efter igjen til Annas Selskab, for at vende tilbage til det Værelse, hvor hendes Nærværelse var saa ønskelig og glædebringende.

Endnu samme Dag fortalte de før nævnte Søstre deres Beninder om den Livlighed og Glæde, der var i Fru Rosens Hus, som man med Deeltagelse havde tænkt sig hjemført af Sygdom og Sorger, om Forelæsninger og Latter, Selskab og Rejseplaner, og mangfoldige andre Ytringer og Dåd, der ikke vare undgaaede deres Opmærksomhed, og inden otte Dage var deraf dannet en Fortælling, en for Husets Damer ufordeelagtig Fortælling, der næsten ikke var til at gjenkjennde, da

den omfider kom Kammerraad Rosen for Dre.

Med Juni Maanedes Begyndelse flyttede Familien Rosen til en landlig Bolig i Nærheden af Doktor Steens Hjem, og Opholdet sammesteds var behageligt og heldbringende for Alle, endog for Louise, der skjøndt hun var alvorligere og blegere end tidligere, følte sig vel tilfreds der. Men Erna Klein var Den, for hvem det velkomne Besøg bar de skønneste Frugter; thi Lid efter anden, da hendes Sind blev roligere, følte hun en Stemme i sit Indre, som hun ikke ret forstod, og som den gode Doktor havde troet, alene at være Sorg over svundne Lidelser og Længsel efter hendes Synders Ven; men da Louise kom, da lærte hun hende at lytte til Stemmen og forstaae dens Kalden, og Erna hørte dens Røst: „Min Datter, giv mig Dit Hjerte!“ Ydmyg, angergiven og fortrosthedsfuld fastede hun sig i de Arme, der vare aabne til at modtage hende, og ved Frelserens Bryst fandt hun Lise og Trøst for al Rod og Kval.

Den glædelige Indvirkning, Landlivet og Sommerluften havde havt paa Fru Rosens Helbredstilstand, blev desværre ikke af Varighed. Da Vinteren kom, følte hun sig atter svagere; hendes Kræfter toge mærkeligt af, og denne Hensvinden talte tydeligt nok om, hvad

der snart vilde indtræffe. Alt hvad Kjærlighed og Kunst kunde virke for at mildne hendes Sygelighed, fandt Sted, men hun følte sin Tilstand og skuffede sig ikke om den.

„Døden,“ siger en bekjendt Forfatter, „er en Kamæleon, og antager altid Skikkelse efter de Sjæle, for hvilke den træder frem; derfor see de Døende den med forskjellige Dine.“ For Fru Rosen havde den intet Skrækkeligt. I Troen paa Gud Fader, Søn og Helligaand havde hun levet; Guds Albarmhjertighed og Naade fortroste hende sig til i Dødens Stund; Sønnens Kjærlighed, den ufattelige Kjærlighed, der har gjort den Guddommelige til et Menneske, til Synderes Broder og Ven, stod for hendes Sjæl saa stærk og saa trostefuld, thi hun vidste, at i den vilde hun finde Talsmanden for alle Overtrædelser og alle Skrobeligheder; og Guds Land, den Helligaand, hvis Røst hun i Livet saa ofte havde fornummet, den bragte nu al Uro, Angest og Frygt til at vige, og fremkaldte en stille Fred i hendes Sjæl.

Dgsaa Louise vidste, at Adskillelsen var nær. Hun vilde saa gjerne, saa undsigelig gjerne have beholdt den Elskede, men Afskeds Tanter og Veie ere saa ofte ikke vore, og hun havde lært at bøie sig under Herrens

vældige Haand. Anna og Kammerraaden, der saae Diebliffet nærme sig, da Kjærligheds- og Venstabsbaandet maatte bryde for dette Liv, ængstedes i Vishedens første Dage ved Louises stille, knugende Sorg, men de styrkedes ved hendes Sorgen snart i deres Overbeviisning, at der i den Troendes Liv er en Kraft, der kan overvinde Verden og Sorgen.

„Dagen holder, det lakker mod Aften, mit Barn!“ sagde Fru Rosen til hende Søndagen efter Paaste; „Herrens Time er sikkerligen ikke fjern. Jeg længes efter Forjættelsens Land, efter Frelserens Samfund og Gjen synet med mine Forklarede. Guds Naade er ufattelig rig, og det trøster mig ved det Vandrebudskab, jeg bier paa. Endnu engang ville vi nyde de hellige Sakramenter med hinanden, og ved dem styrke og be- rede os til den Skilsmisse, der skal adskille os for læn- gere eller kortere Tid, Alt efter Herrens Wiisdom; men jeg maa bede Dig ret snart at sende Bud til vor Sjælesørger, thi mine Timer ere sikkerligen talte.“

Louise skrev nogle Linier til den Geistlige, sendte dem bort og satte sig atter ved Lantens Leie, bleg og tav, med stille Veemod i alle Miner. Hun tog den Syges Haand, ganske sagte for ikke at vække hende af den Slummer, i hvilken hun tilsyneladende laa; men

Fru Rosen sov ikke; ved den første Berørelse slog hun Dinene op og sagde: „Mit Barn! lad mig takke Dig for al Din Kjærlighed, for al den Glæde og Trøst, Du har skænket mig under alle Livets Forhold; Herren velsigne Dig!“

„Tante!“ sagde Louise, „tak mig ikke! hvem tilkommer Tak og Velsignelse uden Dig, der hver Dag under vort Samliv har været mig den kjærligste og meest overbærende Moder, den bedste Veilederinde til alt Godt og et talende Mønster paa Fromhed og Gudsfrugt. Nu vil Han lønne Dig, der har alle Gaver i sin Haand; fordi Du behager Ham vel, tager han Dig fra mig!“

„Lad mine Tanker endnu engang dvæle ved de jordiske Forhold, min Louise! og lad mig spørge Dig, om jeg kan tage den Trøst med mig ved Bortgangen, at Du har stillet Mindet om det Forhold, der for et Par Aars Tid siden greb saa heftigt ind i Dit stille Liv, saa langt i Baggrunden, at det aldrig mere vil kunne forstyrre Dig. Er Love Dig ikke nu ligegyldig?“

Et Dieblif tav Louise, derpaa svarede hun: „Saa gjerne jeg vilde berolige Dig dermed, Du Elffelige! saa vil jeg dog under ingen Omstændigheder stilles fra Dig med en Usandhed. Nei, Love er mig ikke ligegyldig, og vil aldrig blive det; han er mig kjær endnu; men denne Følelse skal dog ingensinde kunne forstyrre min

Lilværelse, den Forvisning kan Du tage med Dig; thi den vil leve stille og ukjendt i mit Indre. Han var jo kun det Redskab, Gud betjente sig af for at drage mig nærmere til sig, hvor kunde jeg da nære uvenlige Følelser imod ham!"

"Du har kæmpet og lidt, mit Barn! men Du har stridt Striden i Taalmod og rolig taget Dit Kors paa Dig, som den Herre Christi Efterfølgere bør det."

"Alf nei, bedste Tante! nei, jeg har ikke stridt i Taalmod," svarede Louise sønderknust, „sig endelig ikke dette om mig; thi jeg fortjener i denne Strid saa lidt som Rogen Navn af at være den Herres Efterfølgerinde, hvis Navn jeg bekjender. Det trodsige og forsagte Hjerte, Skriften omtaler, det har været stærkt i mig; jeg har undertiden i min heftige Sorg endog været nærvæd at formaste mig til at spørge: hvorfor? Nei, jeg har ikke lidt i Taalmod! Og da jeg fik at høre hvilken Mis kjendelse og hvilken ukjærlig Dm tale, jeg var udsat for, hvor mismodig og forsagt blev jeg da ikke, hvor glemte jeg ikke, at han, der skulde være mit Forbillede, blev langt stærkere haanet og spottet! Det var kun en Splint af det Kors, min Frelser bar for mig, der blev lagt paa mine Skuldre, men jeg blev alligevel misfornøiet og utaalmodig."

„Men nu er der jo atter No og Hengivelse i Dit Indre, mit Barn?“ spurgte den Syge mat. „Jeg er Veien, siger Herren, følger mig! og Du har jo fundet denne Vei til Fred.“

„Ja, min dyrebare Moder! jeg har lært at begive mig med mine Byrder, Sorger og Synder ind paa den Vei, der alene fører til Freden, og saa godt jeg i min Skrøbelighed formaaer, vil jeg søge at holde mig paa den; da vil jeg og fremdeles kunne være rolig under de Kors, der maaskee endnu skulle lægges paa mig. Du vil fra Dit Himmelhjem ogsaa kunne virke paa Dit Barn, og Dine fromme Opmuntringer og Raad vil styrke mig i de mødesfulde Tider.“

„Med et roligt Sind forlader jeg Dig, mit Barn! og anbefaler baade mig, der gaaer ind til det Liv heroventil og Dig, der endnu skal færdes en Stund i Jordlivet, til Albarmhjertighedens Gud. Han velsigne Dig og alle vore Kjære!“

Efter en hoitidelig Tavsshed af nogle Minutter, i hvilke den Syge hvilede efter den foregaaende Samtale, kaldte hun atter paa Louise, der havde stillet sin Stol lidt tilbage, for at skjule sine Taarer. „Læs engang for mig det Brev, Din Fader tilskrev mig efter Vilhelms Død, bad hun: det Brev, hvori han

saar hjærligt og kraeftigt lagde mig den sande Trostaa
paa Hjerte."

Louise gif for at finde Brevet, men da hun kom
tilbage med det, blev den ventede Sjælesørger anmeldt.

Den døende Pleiemoder og den sørgende Louise
deeltog for sidste Gang i Raademaaltidet med hinanden;
det var en hellig, høitidsfuld Pagt!

Paa et Blad af Dødens Dagbog maa den Dag
være skrevet:

"Jeg drog henimod Aften til en Bolig, hvor en
from Kvinde var beredt paa mit Komme. Under hendes
afdøde Sønns Skikkelse traadte jeg ind i Værelset hvor
hun laae, og vilde strax have givet hende Haanden til
Vandringen, men da hørte jeg mit Navn blive nævnet.

"Har Du nu Lyst til at læse for mig et Brudstykke
af det Brev, jeg fik fra Din Fader, da Wilhelm forlod
mig?" spurgte hun en bleg Kvinde, der sad ved hendes
Leie. Med et dybt Suk reiste Denne sig for at tage
en Brevtaske fra et Sidebord; det var viensynligt, at
hun følte min Nærværelse. En alvorlig Mand, der
ufravendt stirrede paa mit Bytte, var bleven mig vaer,
saasnart jeg traadte ind, men jeg kunde ikke ret forstaae
af hans Mine, hvorledes hans Stemning imod mig var;
derimod tilkastede en Kvinde, der stod bag den Trættes

Hovedgjærde, mig saa bedende Blikke, at jeg tænkte et Dieblif paa, om jeg ikke skulde opsætte den paatænkte Afhentelse en Tid endnu. Den blege Kvinde kom tilbage med Brevtassen, efter at have hjærtegnat to blomstrende Potteplanter, der af Sorg over min Tilstedeværelse lode deres Blade hænge slappe ned, og beroliget de smaa Guldffir, der løb urolige frem og tilbage i et Glashuus. Da hun havde sat sig, tog den Syge, som endnu ikke havde faaet Die paa mig, hjærteligt hendes Haand, og Pleiedatteren læste af et Brev:

„Vær tro indtil Døden, siger Herren, saa vil jeg give Dig Livsens Krone.“ At være tro indtil Døden, min Søster! hvor stor en Fordring, hvo kan fyldestgøre den! Hvilke de Forhold end ere, under hvilke vi leve, hvad enten de bidrage til at vække og styrke os, eller de bidrage til at svække vort Mod og vor Kraft, naar Glæden frister, naar Sorgen frister, naar Letsindighed eller Tungtsindighed vil vinde Magt over os, hvad enten Dagene ere fulde af Lykke og Fred, eller fulde af Møie og Uro, altid at være bestandige i Trostfab, altid at bevare det ene Fornødne for Die og i Tanker, hvilken uhyre Fordring, hvo maatte ikke frygte den! Vær tro, siger Herren, naar Du er iblandt Venner og Frænder, og naar Du er iblandt Fremmede, hvad enten Du

er i Gensjømheden eller i Brimlen, hvad enten Du alene er overladt til Din egen Strid, eller iblandt dem, der selv maaſkee utroe, ville lede Dig til det ſamme. Naar vi om Morgenen aabne vort Die, ſkulle vi fornye vor Troſtſabspagt, medens Dagens Timer henrinde, maa den aldrig brydes, og vi ſkulle atter, naar Aftenen kommer, ſlutte den, ikke ligegyldigt, tankeloſt, men ſtærkt, fyrigt, af vort Hjertes fulde Alvor; og medens Dagene, Tiderne verle, ſfiſte i Medgang og Modgang, under Savn og Suk, under Fryd og Graad, i Kamp og Friſtelse, ſkulle vi bevare denne Troſtſab; naar vi ere karſte og naar vi lide Smerte, naar Dødens Skygger komme os nær, indtil de ſidſte Klokker klinge over os; indtil da ſkulle vi være tro, tro i vor Gjerning, tro i vor Strid, tro mod Gud og Menneſkene —

Den Syge havde imidlertid ſaaet Die paa mig. „Wilhelm, min Son!“ ſagde hun med et venligt Smitil og vilde reiſe ſig i Leiſet. Pleiedatteren underſtøttede hende kjærligt; jeg gav hende Haanden: „Fader! annam min Mand!“ hvidſkede hun, og den blege Kvinde holdt et Lig i ſine Arme.

Ugen efter Fru Rosens Død sad to sorgklædte Mænd i en alvorlig Samtale i det Hjem, der i mange Aar havde været et venligt Samlingssted for de adskilte Paarørende og Venner. Den Eldre havde meddeelt sin yngre Tilhører de Foranstaltninger, der af den Afdøde forlængst vare trufne for at sikre de to Pleiedøtre et Hjem efter hendes Død, udtalt sig om den Tomhed og det Savn, der var en saa naturlig Følge af hendes Bortgang, der havde været Alle saa kjær, og endte nu med den Tilstaaelse, at hans Sorg var langt stærkere end han tidligere havde formodet, og altsaa langt egenkærligere; thi den trofaste Veninde, der var saa vel beredt paa at gaae ind til Himmelfreden, kunde vel ønskes fritaget for de legemlige Lidelser og Smerter, de sidste Aar havde bragt med sig. Den Talende var Kammerraad Rosen og den Ven, han samtalte med, Louises Broder, Pastor Hvid.

„Jeg kan fatte Deres Smerte ved min Lantes Død,“ sagde Præsten; den mangeaarige, daglige Dm- gang havde knyttet dem ret fast sammen og jeg veed,

De var for hende en kjær Broder. Der er en Straale-
glands om et saa trofast, altid vel vedligeholdt Forhold."

"De mener altsaa, kjære Onkel!" sagde han derpaa
efter en kort Pause, „at jeg bør opgive det Onske, at
min Søster fremtidigén tager sit Hjem i mit Huus."

"Ja, min Ven!" svarede Kammerraaden. "Det er
min ufravigelige Mening, at Du ikke tør overtale hende
dertil. Anna og hun kunne ikke leve uden hinanden,
og de bør ikke skilles ad; dette siger jeg sandelig uden
egenkjærlige Hensyn, skjøndt jeg ikke vil lægge Dølg-
maal paa, at jeg vilde savne hende hver Dag i Livet,
dersom vi skulde adskilles. Den Aftale, Din Tante og
jeg traf Aftenen før Operationen forrige Efteraar, at
Pigebørnene skulde boe hos mig, dersom hun gik forud,
ere de Begge veltilfredse med. Den Afdøde talte samme
Aften netop om, at Din Søster let vilde kunne finde
et Hjem hos Dig, men hun ønskede det dog ikke. Og
dernæst omfattede hun os Alle med Kjærlighed; denne
Kjærlighed aabenbarede sig ogsaa i nævnte Bestemmelse,
thi hun vilde ikke alene, at de søsterlige Veninder skulde
blive samlede, men ogsaa, at jeg, nu da de Aar stun-
dede til, om hvilke vi sige, at de behage os ikke, skulde
i mit hidtil eenlige Hjem have venlig Dmgang og
kjære Bæstner at leve for."

„Naturligviis vil jeg overlade Valget ganske til Louise,“ svarede Præsten, „og ingenlunde overtale hende; men et fornyet Beviis paa, hvor kjær hun er mig og Mine vil dog være hende velkomment; efter hvad De nys har fortalt mig, kan der tilvisse ikke vises hende for megen Kjærlighed og Imødekommen. Troer De, hun endnu har nogen Godhed for Løve?“ spurgte han derpaa efter en Pause.

„Ja, det feiler sikkerligen ikke,“ svarede Onklen; „en Kvinde med en saa dyb og alvorlig Sjæl vedligeholder sine Følelser og glemmer aldrig et saadant Forhold med alle dets tillokkende, indsmigrende Forløbere og uagtet dets frænkende, smertebringende, ofte hadefulde Efterfølgere. Kunde dog Løve og Enhver, der deler hans lette Ansuelser med Hensyn til saadanne Forholds Sammenknyttten og Opfølsen, faae et aabent Blik for al den Kval og de livslange Sorgensminder, deres i og for sig heist umandige, egennyttige og dadelværdige Kunster føre med sig! Jeg kalder dem Helvedes Kunster og derfor føre de ogsaa Helvedes Straf med sig,“

Præsten faae noget forbavset paa den gamle Mand, der talte med ungdommelig Barme og Hefstighed.

„Du vilde ikke forundre Dig over min Bitterhed,“ blev Kammeraadens ved i samme Tone, „dersom Du,

som jeg havde seet Louises Kamp og Kval, seet hvor mange Midler Løve forsøgte for at komme ind i Din Tantes Huus, hvilket Komediespil han drev for at stemme Louise for hans Dnske, hvilke Kunstgreb han havde til sin Raadighed, for ret at trænge sig ind i hendes Hjerte. Gud forlade mig, at jeg undertiden har troet, han aldrig har meent det alvorligt, men at Forlovelsen var et paré, han havde indgaaet, om Muligheden af at kunne kalde hende sin Brud."

„Kjære Onkel! lad ikke Deres Kjærlighed til Louise gjøre Dem ubillig! Hvor lidet stemmer denne Slutning med hele Deres ædle Tankegang og Handlemaade i Livet. De har vist ikke følt Dem dybere frænket ved Løves Udfærd end jeg, thi han var jo engang min Ven, eller i Deres Hjerte dadlet ham strengere end jeg, og sandeligen! jeg havde Grund til at dadle, thi jeg fraraadede aabent og alvorligt Forlovelsen, da han betroede mig sin opblussede Lidenstabs; men dog er jeg overbevist om, at han ikke har drevet et saa lavt Spil. Naar hans Følelser blusse op, eller blive levende i ham, saaledes stod det sig hos ham i Ungdomsaarene, og saaledes har han desværre viist, at det staar sig hos ham endnu, da har han ikke Selvbeherkselse nok til at bekjempe dem, men sætter derimod

alle Kræfter i Bevægelse og alle Hensyn tilside for at tilfredsstille dem. Da han beilede til Louise har det tilvisse været hans Overbeviisning, at han vilde blive den lykkeligste Mand paa Jorden, om han kunde faae hende til Hustru; at hun kunde blive lykkelig, det har hans Forsængelighed naturligviis antaget for gaanske afgjort, og saaledes har han knyttet Forbindelsen, efter sin Mening med bedste Overlæg. Men ligesom han i de tidligere Aar altid blev træt og kjed af ethvert Gode, han havde opnaaet, saaledes er det sandsynligviis ogsaa Tilfældet med ham endnu, og derfor vil han aldrig kunne føle sig lykkelig."

"Netop denne Mismod og Utilfredshed, der afvejler i ham med Tilfredsstillelsen af hans overvættets Forsængelighed, er det jeg kalder Helvedes Straf."

"Ja, De kan have Ret, Dnfel!" var Svaret, "en saadan Sindssyning maa være et Helvede paa Jorden."

"Du fraraadede ham altsaa at forlove sig med Louise?" spurgte Kammerraaden. "Ja, jeg har nok kunnet mærke, at Du har vidst Bested med hans Planer fra Begyndelsen af."

"Paa samme Tid jeg gav ham den Kommission om min Skolelærers Arv, skrev jeg tillige et alvorligt og strængt Brev til ham, for at faae ham til at afstaae

fra sit Duffe, at søge Udgang i Xantes Huus, i den Hensigt at vinde Louise; jeg mindede om hans tidligere Anstuelser, paakaldte hans bedre Følelser, og bad ham, fremdeles at lade hende blive uforstyrret i det stille, lykkelige Huusliv, hvor hun følte sig vel. Men hvad hjalp det, Forlovelsen kom dog istand!"

"Ja, desværre! Forresten talte jeg ogsaa med ham om samme Gjenstand i den første Tid af dens Bestaaen, for at bede ham gaae end noiere paa Raad med sig selv, end han alt havde gjort, saa han var tilstræffelig mindet om at prøve og veie alle Følelser og Forhold, før han traf nogen afgjort Bestemmelse, enten til den ene eller anden Side. Naar jeg tænker paa, hvorledes han aandelig har mishandlet hende, hvorledes han har piint og plaget hende ved sin lunefulde Stemning og Udfærd, da kan jeg rigtignok harnes. Istedenfor at have Mod til at vedgaae, at han er vægelsindet, saa krænker og saarer han hende saa længe og saa dybt, at hun maa bryde med ham; derved troer han jo, at kunne staae med Palmerne i Hænderne og gjøre sig interessant. Men Du har, troer jeg, endnu Noget tilovers for ham."

"Hvorledes De mener dette, kjære Dufel! veed jeg egentlig ikke," svarede Præsten, "og det er maaskee

urigtigt at sige Noget, der end mere maa ned sætte Løve i Deres Dine, men dog vil jeg ikke fordølge for Dem, at hans forunderlige Færd i den Tid Forlovelsen var ved at gaae overstyr, har fjernet mig fra ham for stedsse. Det er bitterligt, at han, endog længe før det var enten Dem eller mig bekendt, at den vilde blive hævet, har nægtet i sin Dmgangskreds, om ikke at den fandt Sted, saa dog at der var Tale om et nærforestaaende Bryllup, thi i Fleres Paahør har han en Dag erklæret, at han var en fri og ubunden Fugl, der nok skulde vide at værne om sin Frihed. Denne sælsomme Dpførsel finder jeg af Alt meest frænkende for Louise, der vistnok er langt fra at have fortjent den; og ikke mindre stødende er den Maade, paa hvilken han tilfredsstillede en Dames taktløse Spørgsmaal, om Grunden til at Forbindelsen var gaaet overstyr, da det omsider blev bekendt, at dette virkelig var Tilfældet.

Istedenfor at affærdige saadanne Spørgere paa en velfortjent Maade, trak han lidt paa Skuldrene, bad den ærede Frue tilgive, han ikke kunde forklare sig tydeligt, erklærede, at Frøken Hvid var en meget respektabel Dame, meget gudfrygtig, og andre flige tvetydige Udflugter, som ingen ærlig Karl burde hjælpe sig med."

"Det undrer mig ingenslunde," svarede Kammer-

raaden, „thi jeg har ikke ventet anden Opførsel af ham, og jeg ønsker kun, at Louise maa blive ukjendt med denne hans Færd. Hun har saa havt Nok af de Krænkelser, der forbitre Livet.“

„Har hun da faaet Nys om den ufordeeltagtige Omtale, der har sneget sig omkring paa hendes Regning?“

„Ja, desværre! der er jo altid villige Nander, rede til at bringe Sligt for den Paagjældendes Dren. Jeg søgte saavidt muligt at afværge, at hun skulde blive bekjendt med de Skumlerier, som jeg, efter de smaalige Udfald jeg kom til at høre ved mit fornævnte Besøg hos Fru Byfjær, var overtydet om ikke vilde udeblive, og Anna var utrættelig i at værne om hende. Under min Svigerindes Sygdom modtog Louise aldrig noget Besøg, fordi hun ikke vilde forlade den Syge, og fordi Veninden havde forstaaet at indrette det saaledes, for at hun kunde forstaaes for at see En og Anden.“

„Hvorledes naaede da de krænkende Udeladelser hende, og hvad fik hun at vide deraf?“

„Det Sidste kan jeg ikke gjøre Rede for, men paa hvad Maade Eladren kom til hende, det er mig vel bekjendt. En af dens virksomste Basuner, Freken Bibe, som Du nok kjender fra Din Ungdom, I ere jo fra

samme D, skrev et venstabeligt Brev til hende for at
 trøste hende over al den Misfjendelse, hun var udsat
 for, og for at forsikre hende, at hun aldeles Intet troede
 af alle de Rygter, der vare i Omløb. Dengang anede
 Louise endnu ikke, at hun var Gjenstand for Dmtale,
 ved dette falske Venstabsstykke fik hun Dinene op.
 Anna, til hvem hun gav Brevet, bad hende forgjæves,
 aldeles ikke at lægge Mærke til saadanne Livsomver-
 lingens Følgesvende, og ansee Meddelelsen som ikke mod-
 taget, men Kvinden stak frem i vor gode Louise, og
 idet hun takkede Frøken Klara for hendes Venstab og
 overbærende Skaansel, bad hun hende tillige, uforbe-
 holdent at meddele hende, hvad Rygtet sagde, om det
 end skulde klinge nok saa haardt og usandsynligt."

„Denne uoverlagte Opfordring var sandsynligviis
 meget velkommen, thi inden mange Dage kom et Brev
 med de fyldestgjørende Dplysninger, og tillige en Hilsen
 fra en anden Dame af Dit Ungdoms Bekjendtskab,
 Frøken Klug, at hun ligeledes var langt fra at fæste
 Lid til Bagvasselsen, men beklagede meget, at den fandt
 Sted, og advarede Din Søster mod sin nærmeste Om-
 gang. Det var formodentlig Anna, der sigtedes til,
 thi hun havde ved et Sammentræf i Foraaret havt en
 Dyst med dem, og revset deres foragtelige Ytringer."

„Froken Prudentia! So, jeg mindes hende godt og jeg beklager af Hjertet Louise, dersom hun er kommen under hendes kolde, hjerteløse Tunge.“

„Brevet indeholdt desuden den trøstefulde Meddelelse, at en af hendes gamle Bekjendte for en Tid siden havde spurgt til hende med megen Deeltagelse og yttret, at han vel ikke turde vove at haabe, hun kunde mindes ham, men at han derfor ingenlunde havde glemt hende. Denne deeltagende Bekjendt var den uforfæmmede Karl, Pral.

Denne Hilsen var Louise ubehagelig, men hvad der bedrøvede hende meest var dog den Meddelelse, at Røgtet sagde, Wilhelm Rosen tildeels skulde have taget sin Død af Sorg over, at hans Forældre ikke vilde tillade ham at have Forbindelsen med hende. Hun syntes, at dette Forhold dog var for helligt til at mishandles af Røgtet, da hendes Brudgom saa længe havde hvilet i Fredens Hjem, og hun fandt det høist ufjærligt og skaansellost af den saakaldte Veninde, at gjøre hende bekjendt med denne Deel af samme; og dog skaanede hun hende for at erfare, at der endog sagdes, han havde taget Noget ind! I mit Hjem er jeg temmelig rolig for, at disse Damer hverken skriftlig eller mundtlig

ville nærme sig til hende, thi jeg staaer lyffeligviis som et Skrækkébillede for dem."

„Troer De dog alligevel ikke, kjære Onkel!" sagde Pastor Hvid efter en Pause, „at Louise kunde hos mig leve roligere og mere uforstyrret, end i disse Dammers Nærhed; hvor ubehageligt er det dog ikke, saaledes at komme under Dmtale!"

„Og for hvad regner Du da Løves Nærhed af Dit Hjem og et muligt Sammentræf med ham? Louise tager alene af den Grund ikke i Huset hos Dig. For Din Tante var vistnok ogsaa dette den Anstødssteen, hun tornede imod, naar hun tænkte paa et Hjem for hende hos Dig."

„Nei, med Løve maa hun ikke træffe sammen! Og det kunde maaskee dog ikke undgaaes, derfor gaaer det vel heller ikke an, endstjøndt det falder mig tungt at skulle gjøre Afkald paa hendes Dmgang. De ytrede iøvrigt for, at De en Tidlang havde ønsket i Deres stille Sind, at Forlovelsen maatte bryde; fra hvad Tid af?"

„Jeg husker," tog Kammerraaden Ordet, „at han, da han forrige Sommer ganske uventet kom herved og vilde have Bryllup over Hals og Hoved, en Dag sad ene med Din Tante og mig og fortalte os da om en

af sine saakaldte Venner, denne Pral, at han nu for to og tyvende Gang havde knyttet et ømt Forhold. Da jeg ærgrede mig over, at han vilde udbrede sig over en saadan Gjenstand i min Svigerindes Nærværelse og da han i Lystighed kaldte Pral meget betegnende „en Helveds Karl,“ lod jeg falde nogle dadlende Bemærkninger, som han fandt „pedantiske.“ Tante Amalia satte ham imidlertid ogsaa irette for de Anstuelser, der bragte ham til at undsfylde en saadan Letsindighed, men der fattedes ham naturligviis ikke paa en snoet juridisk Forsvarstale, og da jeg omsider spurgte ham, om han ogsaa var istand til at opvise en saadan glimrende Række af Bekjendtskaber, og hvor høit vel Antallet af hans steg, svarede han med det Svar, den franske Professor i sin Tid gav vor Holberg: „Det er kun Stodderen, der tæller sin Mynt sammen.“ Fra det Dieblif af var jeg overtydet om, at Louise aldrig kunde blive lykkelig med ham.“

„Og derfor var det en Belgjerning af Gud Fader at de atter bleve adskilte.“

„Ja tilvisse! og vi bør ret inderlig takke ham derfor! Men gid det Forhold aldrig var bleven knyttet, da var hun ogsaa bleven forstaaet for alle de bitre Timer, det har ladet hende gennemleve.“

„Det kan bedrøve os, at hun har maattet lide og sørge, men tør vi vel ønske Noget usæet, hvad der efter Guds Wiisdom tjener til vor Fremvæxt, selv om det er igjennem Taarer og Sorg vi skulle udvikles til vor Modenhed for Aandens Rige? Han alene veed dog at give Regn og Solskin og frugtbare Tider for Sjælens Grode i os, som for Jordbundens under os.“

„Kjære Johannes! Du maa ikke troe, jeg vil vove at gaae irecte med Forsynets Styrelse, men jeg troer, efter menneskeligt Skjøn at domme, at Louise har maattet gennemgaae denne sidste haarde Skole, mindre for at hun skulde modnes til den bedre Tilværelse, vi vente efter dette Liv og for at hun skulde renses, end for at vi Alle skulde oplæres og opklares paa mangfoldige Maader. Herren lod Trængsel og Fristelse komme over hende, hvis Hjerte alt længe var et Tempel, viet hans Tilbedelse, for at vi skulde see et fornyet Tegn paa, at han aldrig forlader Sine.“

„De taler jo som om Louise var uden Synd,“ svarede Præsten smilende; „jeg kunde næsten fristes til at sige, at Deres faderlige Kjærlighed bringer Dem til at drive Afguderier med hende.“

„Da vilde jeg dog nødig forfalde til Afguderier paa mine gamle Dage,“ svarede Kammerraaden; „imidlertid,

Du har levet for lidt samlet med Din Søster til at Du vil kunne forstaae mig."

"Hvor forunderlig er dog ikke Verdens Gang og hvor intetsigende dens Omdømme," føiede han til efter et kort Ophold. "Louise, der ikke har Andet at bebreide sig ved det nu saa tidt nævnte Forhold, end at hun aldrig burde have ladet sig overtale til at knytte det, bliver misfjendt, bagtalt, forulempet paa alle Maader, og han, Manden, der mildest talt har handlet letsin- digt, bliver beklaget lovpriist og søgt; desuden hædres han jo ikke alene privat, men offentlig, thi han har jo faaet Ridderkorset og er bleven Justitsraad i de to sidste Aar; hvorfor? det maa Vedkommende vel være paa det Rene med. Og som det gaaer her, saaledes gaaer det jo næsten stedse i Livet! Ved enhver Forbindelse, der bliver opløst, er Kvinden Den, der i Verdens Dine taber meest derved, hvad enten hun er meget eller al- deles ikke skyldig i Forviklingen. Manden derimod, han veed næsten altid at drage sig ud af Forholdene som om han var den Edelmødige, den Retteenkende, den Dødsfrende. Dertil kommer endnu, at han har sin Stilling og Virkefreds, i hvilken han kan gøre eclat og træde offentlig frem paa en Maade, som kan bi- drage til at bringe hans private Forbindelser i For-

glemmelse, medens Kvinden kun saare sjældent er istand til at frembringe et gunstigere Indtryk end det, der ved et Forhold som det omtalte er fremkaldt."

"Men ogsaa en saadan Misfjendelse er en Binding for den Gudsfrygtiges Liv," sagde Broderen.

"Det maa og bør den være, siden Gud lader den finde Sted," svarede Kammerraaden. "Du troer altsaa, at jeg ikke bør ønske Louise fritaget for de Sorger og Kampe, de sidste Aar have bragt med sig? Du gjør det ikke?"

"Nei, min Ven! nei! thi jeg er tilfulde overbevist om, at hun, efter at Prøvelsens bitreste Tid var forbi, har erkjendt, at ogsaa disse Lidelser have tjent hende til Gode. Hendes egne Breve have overbevist mig derom. Et Par Gange erkjendte jeg mig baade om hendes aandelige og legemlige Befindende naar jeg skrev, men hendes Breve til mig indeholdt aldrig Svar paa førstnævnte, førend henimod Slutningen af forrige Sommer; da udtalte hun sig uforbeholdent om sin Sjælesygdom, som hun kaldte den almindelige Syndesygdom, og ytrede, at hun nu først havde lært Bønnens Kraft at kjende, lært at stride med Gud i Bønnen og at holde fast ved Troen. Skulde jeg da vel ønske hende fritaget for de

Forsøgelse, der tjente til at latre hende og bringe hende i nærmere Samfund med Gud? Tro mig min Ven! kun igjennem Forsøgelse og Forsagelse kan den Hel-
ligaand blive levende i os."

"For Præsten er det let at seire i en saadan Sam-
tale," sagde Kammerraaden; „men jeg indrømmer at
Louise, efter at den første kvalfulde Tid var forbi — thi
lige indtil min Svigerindes Sygdom var hendes Væsen
og Stemning — den Tid kostede mig mange alvorlige
Timer, sagde den gamle Mand med Hovedrysten, er
bleven endmere forædlet og freidigere i Livet."

"Og heri see vi atter Alkjærligheden træde levende
frem," svarede Hvid. „Den gav hende Midler ihænde
til at øve en Kjærlighedsgjerning i det samme Nu, han
gjorde det indlysende for hende, at hun maatte stilles
fra den jordiske Ven, for ganske at kunne høre ham til;
Samtalen med den forladte og forskudte Moder, for
hvem hun har været en Søster i Christo, en sand Læ-
rerinde, sendt hende paa den forseilede Vej, var det jo, der
gav hende Kraft til det, der var saa tungt for Kjød og
Blod, Opløsningen af det Baand, der ikke burde be-
staae. Dette Kjendskab til Erna Klein og de Forplig-
telser derved paalagdes hende, omtaler hun med Tak-

nemmelighed som en af de største Belgjærninger, hun har modtaget af Guds Godhed.

Dg for at bringe Ligevægt i hendes Sjæl og ende Sorgen og Striden i hendes Indre, for at give Fristelsen og Kampen et glædeligt Udfald, betroer han hende end en stor Kjærlighedsgjærning, der lader hende glemme alle de verdslige Gransfninger og sorgfulde Minder, hun havde fordybet sig i. Ved vor kjære Af-dødes Sygdom og Lidelser, ved den Pleie derved bliver overdraget hende og den Uadskillighed, der under samme finder Sted imellem dem, der havde hinanden kjær, gaaer hun styrket og lutret frem af Trængslen; men tro ikke, kjære Onkel! at Trængslen og Kampen vare overflødige for hende."

I dette Dieblif kom begge Beninderne ind til de samtalende Benner, og Underholdningen tog derved en anden Retning. For dem Alle var det en Trang at mindes de mange Vidnesbyrd om et kjærligt Hjerte, den Forklarede havde efterladt sig, og den lyse, livlige Mand, der havde boet i det Stov, der nu var givet tilbage til dets Moder, Jorden.

Efter nogle Ugers Ophold forlod Pastor Hvid atter sine Paarørende, beroliget i enhver Henseende for den kjære Søster, der alt for hans Bortreise tog sit Hjem

i Kammerraad Rosens Huus tilligemed Beninden og det bedagede Lyende fra hendes Barndomshjem. Den gamle Ben følte sig glad og lykkelig „ved sine kjære Døtre,“ som han kaldte Anna og Louise, der fra deres Side lode sig det være magtpaaliggende ved al Art af Opmærksomhed at lægge deres Hengivenhed og Taknemmelighed for Dagen, og i stille Fred og Lykke svandt Dagene og mildnedes Sorgen over Tabet af den Afdøde.

„Det er ved den levende Gud sandt, kjære Prudentia! jeg veed det fra Fru Skade, der besøgte en Familie i samme Huus, hvor Pastor Knap boer; og hun horte med egne Øren, idet hun kom op ad Trappen, at Præsten sagde til Kammerraad Rosen, da han fulgte ham ud; „altsaa, i Kirken paa Torsdag Kl. 10, det skal blive Alt som Kammerraaden ønsker.“ Og hvad troer Du saa vel det har at betyde?”

„Ja, det falder noget forunderligt; jeg kan næsten ikke troe. —“

„Det er saa sandt som at vi idag skrive den 11te December 1849. Fru Skade er klog paa saadanne Ting, hun forstaaer nok en halvkvædet Vise.“

„Ja, det er ikke Kirkevielsen jeg betvivler; Fru Skade har jo selv hørt de Ord, der seldt desangaaende; men jeg kan dog ikke troe, at der atter skulde være bleven bragt et Parti istand for „den hvide Svane.“

„Ja det veed jeg ikke, svarede Frøken Vibe, men en af Helligtrefoldighedskloveret, om ikke To, skal da løbe af Stabelen; jeg for min Part troer, at Kam-

merraaden og en af Damerne slaae sig sammen. Han tog dem vist gjerne til Rone begge To, naar det kunde gaae an; men da han nu kun kan faae den Ene, og det bliver formodentlig Louise, saa maa den Anden nøies med at være Huusveninde."

"Velbekomme hende!"

"Ja, velbekomme dem begge To for den Sags Skyld." Vi gaae da i Kirken, kjære Prudentia!

"Ja, fra min Side er der ikke Noget ivoien; saa kunne vi melde os til Kaffe hos Fru Byfjær til vi komme tilbage."

De to Damer forsømte ikke i nogle Veninders Selskab at begive sig til den betegnede Kirke, Torsdagsmorgen den 13de December, længselsfulde efter at vide, hvem der skulde "smeddes sammen." Men det kostede dem megen Umage at komme ind i Kirken, thi Kammerraaden havde bedt Kirkebetjentene fritage Familiefesten for den uhyggelige Forstyrrelse af nysgjerrige Skarer, der altid styrte ind i Helligdommen, naar Dørene blive aabnede. Først efterat en lille Chordreng var bleven fristet med en Sølvmark, opnaaede de at liste sig ind af en Sidedør og staae skjulte bag en Pille, tilbage i Kirken, men dog nær nok for at blive

overbeviste om, at Doktor Steen og Anna Fugl knyttede en Egtekabspagt.

Af nysnævnte Samtale er det let at slutte, at Alt stod til som det pleiede hos Veninderne fra Kaffeselskabet; samme Interesje for Næstens Bø og Vel, samme moralske Anstuelser, samme hjærlige Dndomme. Fru Petersen, der ikke ret passede i nævnte Kreds, havde imidlertid skiftet Navn og Bolig; thi, omtrent til een og samme Tid meldte sig to ansete Beilere; en Grosserer, der indsaae, at han godt kunde have Brug for hendes 90,000 Daler i sin Handel, og en pensioneret Major, der syntes, at det maatte være behageligere at have $3,600 \times 700$ Rbd. aarlig at leve af, end $4,300 \div 3,600$; men Fru Rosen foretrak at blive i Faget og ægtede derfor den Christianshavns Grosserer. Der blev rigtignok ymtet om, at hendes syv vorne Stedbørn ikke vare synderligt venlige imod hende i Begyndelsen, men — Guldnøglen lukker alle Laase op — og da hun efter Pastor Skades meget fornuftige Raad havde sikret sig Renter af 10,000 Rbd. til fri Raadighed, havde hun derved Midler ihænde til at vinde Stedbørnene ved allehaande smaa Opmærksomheder. Fra hendes Side var der nu, da hun ikke længere udelukkende var sin egen Herre, indtraadt en Forandring i Umgangen med Bi-

berne, Klug og den lille Muf; om Formiddagen faaes de sjældent, da Grosserereren „ikke vilde vide af de forbandede Kaffeselskaber at sige,“ derimod stod hendes Huus aabent for dem en bestemt Aften hver Uge, og om Sommeren kjørte hun et Par Gange Tour med dem.

Erna Klein havde ogsaa forandret Hjem. Efter i nogle Aar at have varetaget sin Gjerning med samvittighedsfuld Noiagtighed i Doktor Steens Huus og ved sin Udfærd erhvervet sig almindelig Agtelse, flyttede hun til Junker Sigismund paa Klavsborg, thi Haraldine kunde ikke længere række sin Egtfælle Fløiels-poten. Den tredie Søn's Fødsel kostede hende Livet, og den bedrøvede Enkemand, der ikke vidste, hvorledes han skulde faae sine Smaabørn opdraget, henvendte sig til Doktor Steen med Anmodning om at formaae Erna til at tage i hans Huus, dersom han selv vilde bestemme sig til at afstaae hende. Vilkaarene vare saa lovende, at Doktoren ogsaa af den Grund tilskyndede Erna til at imødekomme Godsherrens Onske; thi hendes to flinke Smaadrenge skulde ikke alene opdrages og undervises med hans Børn, men han lovede endog at sørge for dem som for sine egne, indtil de selv bleve istand til at bryde sig en Bane i Livet.

Kort Tid efter hendes Bortreise bragte Lægen Anna som Hustru til sit Hjem.

Lieutenant, nu Kapitain og Ridder Pral er, sig selv ubevidst, siger han, bleven lagt i Hymens Lænker, og føler deres Tryk, skjøndt de ere gyldne. Han har faaet en Kone af høi Byrd, og desuden har han en fornem og meget rig Svigermoder og tre fornemme og meget rige Svigerinder i Huset. Alle vaage de over ham og det seer næsten ud som om de ikke kunne affee ham; men uagtet denne kjærlige Omhu var det ham dog ikke uvelkomment at forlade sit Hjem og ligge i Kantonnement i en fjern Provinds, saa Maaneder efter Brylluppet. Sandsynligviis var han bange for at blive forfjælet!

Juslitsraad Love er endnu den Dag i Dag en homme á prendre; naar han et Par Gange om Aaret kommer til Kjøbenhavn er Pral en af hans daglige Omgangsvenner.

Ende.

